

Tác giả:
P DỊ TƯỜNG

phong
tình
Nguyệt
Y

Editor:
ANH TỬ @milovo164

phong
tình
Nguyệt
Y

Phong Tình Nguyệt Ý - P Dị Tưởng

P Dị Tưởng

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Sắc, Cổ Đại, Sủng

👉 Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Ngọt sủng, H văn, Cường thủ hào đoạt, Duyên trời tác hợp, Cung đình hấu tước, Loạn luân huynh muội, 1v1, Thị giác nữ chủ, Song khiết

👉 Couple: Huynh trưởng âm ngoan cường thế × muội muội đáng yêu thấp kém

👉 Giới thiệu:

Ngụy Chi vừa sinh ra đã được nuôi dưỡng ở thanh lâu, ở cùng mẫu thân là kỹ nữ đến năm mười bốn tuổi, sau này được Dụ Vương mang về vương phủ giáo dưỡng.

Trong phủ Dụ Vương thê thiếp thành đàn, tranh sủng không ngừng.

Đại thiếu gia Tề Cảnh Chiêu tài hoa hơn người chân lại mang tật, tính tình âm ngoan khó lường.

Nhị thiếu gia là chính nhân quân tử, khôn ngoan sắc sảo. Tam tiểu thư khí chất như lan, tâm cao ngất.....

Đích thứ lục đục với nhau, không ngừng gợn sóng.

Một tiểu thư xuất thân ti tiện, vào vương phủ cũng không có người hỏi thăm.

--

Ban đêm, thiếu nữ cả người trần trụi cưỡi lên trên người nam nhân, mồ hôi chảy ra đầm đìa, kiều duyên không ngừng.

"A..... A..... Chi Chi ăn không vào....."

Một bàn tay to khớp xương rõ ràng bóp chặt mông Ngụy Chi, thanh âm nam tử khàn khàn vang lên.

"Nên gọi ta là gì?"

Ngụy Chi bị nam nhân đỉnh đến cả người tê dại, thấp giọng nói:

"Chiêu ca ca....."

- -

1v1, ngọt văn, huynh muội ruột.

Nam chủ chân thật (không ảnh hưởng đến chất lượng thịt)

Mục lục

- [Chương 1: Súc sinh](#)
- [Chương 2: Nhập phủ](#)
- [Chương 3: Chi Chi](#)
- [Chương 4: Đến cửa](#)
- [Chương 5: Tiểu Ngụy Chi](#)
- [Chương 6: Không được cười](#)
- [Chương 7: Mộng xuân \(H nhẹ\)](#)
- [Chương 8: Tha thứ cho ca ca đi \(H nhẹ\)](#)
- [Chương 9: Yễn hội](#)
- [Chương 10: Đánh mộng \(H nhẹ\)](#)
- [Chương 11: Tin tưởng ta](#)
- [Chương 12: Cầm miệng](#)
- [Chương 13: Muội muội ngoan \(H\)](#)
- [Chương 14: Ban ngày tuyên dâm \(H\)](#)
- [Chương 15: Ôm lên đụ \(H nhẹ\)](#)
- [Chương 16: Uống hoa tửu \(H\)](#)
- [Chương 17: Tự ta hái](#)
- [Chương 18: Bị huynh trưởng cảm tình \(H\)](#)
- [Chương 19: Béo](#)
- [Chương 20: Ca ca, lại đây](#)
- [Chương 21: Dâm \(H\)](#)
- [Chương 22: Huynh tối đón muội sao?](#)
- [Chương 23: Bảo bảo \(H nhẹ\)](#)
- [Chương 24: Tách ra \(H\)](#)
- [Chương 25: Nàng còn nhỏ](#)
- [Chương 26: Chặt đứt](#)
- [Chương 27: Đừng sợ](#)
- [Chương 28: Hoàn toàn chiếm hữu \(H\)](#)
- [Chương 29: Xỏ xuyên qua \(H\)](#)
- [Chương 30: Phiên ngoại: Suối nước nóng \(H\)](#)
- [Chương 31: Lại đây hầu hạ](#)
- [Chương 32: Chi Chi cũng biết \(H\)](#)

- [Chương 33: Muội muội còn ngọt hơn quả hồng \(H nhẹ\).](#)
- [Chương 34: Hoa đào \(H\).](#)
- [Chương 35: Năm tay.](#)
- [Chương 36: Đứa nhỏ nghịch ngợm](#)
- [Chương 37: Thẹn thùng](#)
- [Chương 38: Không được \(H nhẹ\).](#)
- [Chương 39: Ổ chăn ấm](#)
- [Chương 40: Dơ muốn chết \(H\).](#)
- [Chương 41: Đồ chơi](#)
- [Chương 42: Đồ ca ca](#)
- [Chương 43: Làm tình từ đằng sau \(H\).](#)
- [Chương 44: Đi dạo phố](#)
- [Chương 45: Con sâu rượu](#)
- [Chương 46: Cưỡi ngựa \(H\).](#)
- [Chương 47: Đáng yêu \(Hậu huyết play - H\).](#)
- [Chương 48: Tức giận](#)
- [Chương 49: Kiêu diễm \(H\).](#)
- [Chương 50: Triền miên \(hơi H\).](#)
- [Chương 51: Rót đầy \(H\).](#)
- [Chương 52: Trống bỏi nhỏ \(HOÀN\).](#)

Chương 1: Súc sinh

Trong phủ Dụ Vương, đêm khuya tĩnh lặng, các sân đều đã tắt đèn. Chỉ còn lại Lạc Lâm Nguyệt Uyển phía Tây Nam là nơi duy nhất vẫn còn ánh lửa.

Cửa viện hờ khép.

Ngụy Chi mới vừa tắm xong, trong phòng tràn đầy hơi ẩm. Nàng ghé vào trên giường, trên người chỉ mặc một cái yếm cùng quần lót. Đôi chân nhỏ trắng trẻo khép lại với nhau, ngón chân hơi cong lên một chút. Nàng thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, miệng mím thành đường, làn mi cong cong chớp chớp.

Nửa đêm canh ba, trên cửa sổ giấy xuất hiện bóng người cao lớn.

Thân ảnh nam tử khập khiễng ngả nghiêng, nhưng trông có vẻ vô cùng vội vàng mà đi tới trước cửa phòng. Kéo kẹt một tiếng, cửa mở.

Ngụy Chi nghe được thanh âm lập tức nhảy xuống giường, mở to hai mắt nhìn về phía trước.

Nam tử chống quái trượng màu đen đứng trước cửa, thân hình cao lớn thon gầy, một thân hắc y tản ra hàn khí. Khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt thâm thúy, môi mỏng căng chặt. Tay nắm quái trượng đã nổi lên gân xanh, còn có vài vết sẹo đan xen trên bàn tay thon dài.

"Chi Chi, lại đây."

Ánh mắt Ngụ Chi dán chặt lên mu bàn tay hắn, ngây ngốc nửa ngày, nghe được thanh âm quen thuộc, cái mũi cảm thấy chua xót, lập tức hướng về phía cửa từng bước nhỏ chạy tới.

"Chiêu ca ca....."

Ầm một tiếng.

Quải trượng bị dùng sức ném ra.

Hắn gắt gao mà ôm lấy thiếu nữ trước mắt, hơn phân nửa thân mình áp ở trên người nàng, như muốn đem Ngụ Chi đè đến mức cong eo.

Ngụ Chi hít hít cái mũi, đôi mắt dần dần hồng lên, tay nhỏ dùng lực, ôm chặt lưng hắn.

Tề Cảnh Chiêu nhắm mắt lại dựa vào trên vai Ngụ Chi, môi hắn lạnh băng, như có như không dán lên da thịt mềm mại trên cần cổ, bàn tay vuốt ve tấm lưng nõn nà lỏa lồ của nàng, càng ngày càng đi xuống.

Hắn tự giễu mà cười rộ lên, thanh âm cực kỳ thê lương.

"Chi Chi, Chiêu ca ca sắp bị muội đùa chết rồi."

"Chiêu ca ca....."

"Ta....."

Ngụ Chi ghen ngào mở miệng, ngay sau đó cả người run lên, lỗ tai cũng ửng hồng.

Cái tay mới vừa sờ ở trên lưng kia đã thăm dò vào quần lót của nàng, bắt lấy mông thịt dùng một tay có thể ôm hết hung hăng xoa nắn.

Ca ca lại bắt đầu chơi mông nhỏ của nàng rồi.....

Ngụy Chi bị xoa đến hốc mắt ướt át, tay đặt trên lưng hắn cũng hoảng loạn mà cào. Nàng xuống tay thật tàn nhẫn, Tề Cảnh Chiêu nhịn không được "Tê" một tiếng, há mồm liên căn cổ nàng.

"A, ca ca....."

Hắn dùng sức cọ xát hàm răng vào da thịt ở cổ nàng, đôi môi kề sát liếm mát đến càng ngày càng say mê.

Ngụy Chi bị liếm đến mềm nhũn, nhịn không được ngã về phía sau.

Hai người triền miên ôm nhau nằm trên mặt đất, cái ót Ngụy Chi hung hăng mà đập vào trong lòng bàn tay hắn.

"Ca ca..... A..... A....."

"Huynh, huynh có bị thương không..."

Hắn chôn ở cổ nàng tựa như thú săn đói khát, muốn hút khô máu huyết, muốn ăn thịt nàng, đem toàn bộ mọi thứ của nàng nuốt vào bụng. Chỉ có như vậy, hắn mới thấy thỏa mãn.

Một cái tay khác chậm rãi sờ đến phía trước.

Hô hấp của hắn càng thêm vội vàng, phun vào bên tai Ngụy Chi, giống như thôi tình được chậm rãi rót vào thân thể, mê hoặc nàng, câu dẫn nàng.....

Đây là thân sinh muội muội của hắn.

Cửa phòng còn rộng mở, thấp thoáng còn có thể nghe được tiếng bước chân sột sột soạt soạt ngoài viện.

Chỉ cần đi qua Lâm Nguyệt Uyển là có thể nhìn thẳng tới cửa viện, liếc mắt một cái sẽ nhìn thấy huynh muội hai người nằm trên nền đá xanh.

Càng lúc càng sáp lại gần nhau.

Tề Cảnh Chiêu từ trên người Ngụy Chi chậm rãi ngồi dậy, mắt sáng như có lửa nhìn nàng từ trên xuống.

Dưới bụng găng gượng hung hăng chọc vào xương mu của nàng.

Ánh trắng đánh vào trên lưng hắn.

Bóng dáng cao lớn phủ lên Ngụy Chi.

Bộ dáng thê lương của lúc này phảng phất chỉ là ảo giác.

Hắn chăm chăm Ngụy Chi giống như đang nhìn con mồi của mình, ánh mắt càng thêm tham lam mà điên cuồng.

Sau đó vươn tay, một phen bóp lấy cổ Ngụy Chi. Xương tay gầy gò bóp lấy cổ nàng, hơi hơi dùng sức.

Trên cổ trắng nõn mới vừa này bị hắn mút ra vài vệt đỏ.

"Ca ca....."

Ngụy Chi ngạt thở không nói nên lời, hốc mắt ướt át ửng hồng nhìn hắn. Nàng gắt gao bắt lấy cổ tay hắn, nhưng lại không có ý muốn tránh thoát, tùy ý để nam nhân phát điên nằm trên người nàng, bóp cổ càng lúc càng tàn nhẫn.

Qua một hồi lâu, hắn rốt cuộc buông tay ra, không chờ Ngụy Chi lấy lại hô hấp, cả người liền đè ép lên, hung hăng mà cắn môi nàng.

"Ư! Ưm....."

Ngụy Chi kịch liệt hô hấp, miệng bị phong bế, ngực mất khống chế, tim đập mãnh liệt.

Hắn không lưu tình chút nào mà cắn xé môi nàng, tham lam mà nhấm nháp vị ngọt tanh của máu. Bàn tay dời đến phía dưới, dùng sức kéo ra lưng quần của mình.

Mặt Ngụy Chi đỏ bừng, mềm mại vô lực nằm ở dưới thân hắn, để đôi tay kia tùy ý chậm rãi vuốt ve toàn thân.

Bàn tay bao bọc lấy nơi bí ẩn dưới thân, sờ lên hai mảnh hoa môi kiều nộn, trên dưới xoa ấn.

"Chiêu ca ca. Chiêu ca ca....."

Tề Cảnh Chiêu nghe thấy thì cười lạnh một tiếng, trực tiếp xé rách quần lót của nàng.

Yếm bị xé thành mảnh nhỏ, tay nhỏ che trước ngực cũng bị hắt hất văng.

Hắn bò đến ngực nàng, vươn đầu lưỡi liếm láp hai núm vú đang run rẩy nhô lên. Hắn ngược mắt nhìn nàng, hai mắt đỏ đậm tràn ngập tình dục mãnh liệt, tựa như muốn đem nàng thiêu cháy.

"A, ưm, Chiêu ca ca....."

Tay Ngụy Chi bị đặt sang hai bên, đáng thương nhìn hắn, cánh môi đỏ bừng run rẩy mà mở ra.

"Lớn tiếng chút. Để cho bọn họ đều đến xem."

Hắn nhìn chằm chằm đôi mắt ướt át đỏ lên của Ngụy Chi, liếm liếm môi, thấp giọng mà cười rộ lên. Thanh âm khàn khàn âm trầm.

"Súc sinh hôm nay phải khai bao cho muối muối."

Chương 2: Nhập phủ

Mùa nóng nhất trong năm, mặt trời lên cao, kinh thành nóng đến mức khó nhìn. Vương thất Tề quốc sớm đã dời cung đi tránh nóng ở sơn trang.

Ban ngày, trong phủ Dụ Vương, thính đường vẫn như những ngày bình thường, người người tới lui vô cùng náo nhiệt. Tề phu nhân ngồi trong thính đường, bưng chén nước đường chậm rãi uống. Trung gian nhà chính cho đặt mấy thùng băng trên quý, mấy hạ nhân cầm cây quạt quạt, từng trận gió lạnh thổi đến tận nhân tâm, khô nóng trên đỉnh đầu có chút tan đi. Mấy cô nương thiếu gia ngồi ở phía dưới nghe giảng.

"...Người nên nghe phụ thân người dạy bảo, lúc cùng phụ thân tranh luận, người cũng đừng tự xem mình là thông minh mà trêu đùa hấn....."

"Mẫu thân yên tâm, dù có cho hài nhi mượn lá gan của đại ca, hài nhi cũng là không dám chống đối phụ thân."

Tề Cảnh Vân nhàn nhàn mà ngồi ở trên ghế, ngón tay thon dài thỉnh thoảng lại khảy bàn trái cây.

"Lá gan quả nhiên không nhỏ, còn dám chọc tới đại ca người?"

Tề phu nhân cau mày, lại kiên quyết giáo huấn hấn.

Mấy cô nương đoan chính mà ngồi ở hai bên, mỗi người đều bưng chén sứ, mở cái miệng nhỏ mà uống nước đường ngọt ngào.

"Mẫu thân, người cũng đừng quở trách nhị ca mãi, so với nhị ca, tính tình đại ca mới thật sự là hư đó, cả ngày âm u, rất giống Diêm Vương!"

"Đúng vậy, lần trước điều của ta không cẩn thận rơi xuống sân của hắn, chẳng qua là muốn cho người định bò lên trên cây giúp ta lấy về, hắn thế nhưng trực tiếp đem người của ta ném ra ngoài cửa."

"Ngày hôm sau muốn đến xin lại điều, thế mà cái cây kia đã bị chặt mất rồi!"

Tề Minh Nguyệt càng nói càng thấy tức, cuối cùng vì quá giận mà đặt chén xuống, vân vê khăn gào lên.

"Muội muội đừng tức giận, tính tình đại ca, muội cũng không phải tới bây giờ mới biết, hà tất phải so đo làm gì."

"Chuyện không liên quan đến Tam tỷ tỷ, tỷ đương nhiên nói ra rất nhẹ nhàng..."

Mắt thấy mấy cô nương lại muốn nháo lên, Tề phu nhân vỗ vỗ cái bàn lạnh lùng nói:

"Đều câm miệng hết cho ta!"

"Một đám không có chút dáng vẻ tiểu thư khuê các gì cả!"

Bà nhắm chặt mi, nhìn chăm chăm mấy cô nương.

"Trong phủ có một người xuất thân hạ tiện đã đủ làm ta không dám ngẩng đầu, sao thế, chẳng lẽ các người cũng là cái loại không có giáo dưỡng như nàng ta?!"

Mấy cô nương tức khắc im lặng, hai mặt nhìn nhau. Tứ cô nương càng ghét bỏ mà bẹp miệng. Không đến một hồi sau, Lưu ma ma

xốc màn trúc lên đi đến, hướng về phía Tề phu nhân gật gật đầu. Ngay sau đó, một bóng người nhỏ xinh ngừng ở sau màn trúc, thanh âm mềm nhẹ mà bằng phẳng.

"Tiểu nữ Ngụy Chi, thỉnh an phu nhân."

"Tiến vào đi."

Nói xong, một bàn tay nhỏ trắng nõn vén màn lên, bộ dáng kiêu tiểu của thiếu nữ từ sau màn lộ ra. Ngụy Chi nắm chặt tay, nơm nớp lo sợ mà đi tới thính đường.

"Vương gia không sửa lại tên cho người sao?"

"Vương, à, phụ thân nói, mọi chuyện của Ngụy Chi đều do phu nhân làm chủ."

Tề phu nhân cười lạnh một tiếng, buông cái ly xuống.

"Người lại đây, đến gần chút."

"Vâng."

"Ngẩng đầu lên."

"Vâng."

Ngụy Chi khẽ cắn môi, chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười nhạt. Thiếu nữ tháng trước mới vừa cập kê, thân hình so với cô nương cùng tuổi thì nhỏ gầy hơn, trên mặt mang theo nét ngây thơ của trẻ con, ánh mắt giống như nai con thuần khiết sáng ngời, trên đôi môi hồng còn có dấu cắn nhột nhột.

Váy mới có hơi rộng, nàng đành xắn tay lên một chút, lộ ra tay nhỏ non nớt, lúc này khấn trương mà nắm chặt nhau.

"Lớn lên cũng thật xinh đẹp."

"Không hổ là nữ nhi của hoa khôi thanh lâu."

Tề phu nhân tùy ý mà dịch dịch thân mình, vẫy tay.

"Tự mình tìm chỗ ngồi xuống đi."

"Vâng, đa tạ phu nhân."

Trong thính đường, Tề phu nhân lại bắt đầu cùng mấy cô nương nói đến thêu thùa, vừa nói vừa cười. Thân mình Ngụ Chi ngay thẳng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm một mảnh ngọc thạch nhỏ trước mắt trên sàn nhà. Tới gần buổi trưa, Tề phu nhân cùng vài vị cô nương phải dùng cơm cho nên liền để Lưu ma ma đem Ngụ Chi đưa về sân.

"Sửa tên cũng là chuyện đại sự, ta muốn cùng lão thái thái thương lượng một chút."

"Nếu không đến lúc truyền ra ngoài, nhân gia sẽ chê cười vương phủ chúng ta a miêu a cầu gì cũng đều nhận nuôi."

Ngụ Chi thuận theo gật gật đầu, liền đi theo sau Lưu ma ma ra nhà chính.

Chương 3: Chi Chi

Sau Vương phủ có một ngọn núi nhỏ, trước đó đại phu nhân đã sai người trồng một ít cây hồng. Trời nóng lên, trái trên cây liền kết thành từng chùm chặt chẽ, một mảnh lại một mảnh quả hồng với lá xanh. Gió thổi qua, mùi hương của quả hồng phiêu tán đến Lâm Nguyệt Uyển nằm gần sát cánh rừng. Sau giờ Ngọ, mặt trời chói chang, nắng đến mức người ta không mở được mắt ra, cả người khô nóng khó chịu.

Lâm Nguyệt Uyển hẻo lánh, cửa viện đóng chặt.

Ngụy Chi nằm trên giường dưới bóng cây râm mát, chỉ mặc một cái áo lót mát mẻ, ống quần kéo đến đầu gối, cẳng chân như củ sen tùy tiện mở ra, dán vào chiếu trúc, không an phận mà vãn vẹo.

"Tiểu Chước, Tiểu Chước...."

"Mau cứu cứu ta....."

Lúc này, một tỷ nữ béo lùn bưng chén nước ô mai vôi vàng đi tới. Ngụy Chi tiếp nhận chén nước, lập tức ừng ực uống hết. Tiểu Chước lấy khăn ra lau lau nước tích ứ trước ngực cho nàng.

"Ai da, cô nương uống chậm một chút. Như này khác nào là cho áo lót uống chứ!"

Rốt cuộc cũng uống xong, Ngụy Chi chép chép miệng, dùng mu bàn tay lau cằm một cách thống khoái, sau đó lại nặng nề mà nằm trở về, lười biếng mà mở miệng nói:

"Đại phu nhân đi rồi sao?"

"Đúng vậy, sáng sớm phu nhân đã mang theo vài vị cô nương cùng nhị thiếu gia đi chùa Hương Sơn. Nô tỳ nhìn thấy bọn họ mang theo mấy xe đồ vật, phỏng chừng cũng phải dăm ba ngày nữa mới trở về."

"Đi rồi thì tốt, đi rồi thì tốt."

Ngụy Chi thoải mái mà thở dài một tiếng.

Khoan đã, nàng dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, hai mắt lộ tinh quang mà nhìn về phía Tiểu Chúc.

"Thừa dịp người đi rồi, hay là chúng ta....?"

.....

Lúc này trong rừng, mấy thị vệ thân thủ bất phàm canh giữ ở bốn phía vẫn không nhúc nhích.

Chỉ chốc lát sau, một cỗ kiệu đơn sơ được nhắc chậm rãi đi tới. Cỗ kiệu dừng lại, không thấy bóng người, chỉ nghe được âm thanh thanh triệt của một nam nhân.

"A Chiêu, đã lâu không gặp, bốn vương thật sự nhớ người tới mất ăn mất ngủ."

Gập cây quạt lại vén màn lên, Tề Tấn Văn đi xuống cỗ kiệu.

Hắn mới vừa ngẩng đầu, nét tươi cười như tắm mình trong gió xuân liền cứng lại.

Có hai thị vệ nâng tới một cái bàn cùng một băng ghế, đặt trước mặt Tề Tấn Văn. Trên bàn một bình trà lạnh, một đĩa hạt dưa.

"Nhị điện hạ, chủ tử của tiểu nhân tiện thể nhắn lại cho ngài, ngài ấy nói..."

"Nói ngài ngồi đây chờ hai canh giờ, chờ ngài ấy ngủ trưa dậy liền tới gặp ngài."

"Ngài ấy còn để tiểu nhân chuẩn bị cho ngài chút tiêu khiển."

Hai canh giờ sau, nam tử chống quả trượng chậm rãi đi tới. Bước chân hắt chậm chạp mà gian nan, thần sắc âm lãnh, mặt mày u ám áp lực như chứa lửa giận.

"A Chiêu, đã lâu không gặp, bốn vương thật sự....."

Tề Cảnh Chiêu trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế đã chuẩn bị cho Nhị hoàng tử, đem quả trượng tùy ý ném trên mặt đất, khuôn mặt âm trầm đánh gãy văn thơ trữ tình của hắc sắc nói ra.

"Chuyện ở Giang Nam còn chưa giải quyết xong, người hồi kinh làm gì?"

"Một khi bị người trên triều đình tố giác người trộm hồi kinh, công sức mấy tháng chuẩn bị này toàn bộ đều bị uổng phí....."

"Điện hạ đây là đang chê ăn giáo huấn chưa đủ sao?"

Tề Tấn Văn cả kinh, thu liễm tươi cười, đi đến đối diện hắc sắc, ngồi trên mặt đất. Xế chiều, tà dương nhuộm một mảnh màu nắng chiều lên cánh rừng. Cổ kiệu kia lại lung lay đi ra cánh rừng, từ đường nhỏ vương phủ rời đi.

Tề Cảnh Chiêu ngồi tại chỗ sau một lúc lâu không nhúc nhích. Một lúc sau, hắc sắc đem trà lạnh một hơi uống cạn sạch, nhặt quả trượng lên đứng dậy, chậm rãi hướng tới trong rừng sâu mà đi. Đi vài bước, sắc mặt của hắc sắc dần dần tái nhợt, tay chống quả trượng cũng bắt

đầu phát run, bước chân trở nên càng thêm trì hoãn nặng nề.

Tới dưới tàng cây của một gốc cây cao lớn, hần ngẩng đầu, ngỡ ngẩn mà nhìn những nhánh cây giao nhau kéo dài đến tận ngọn.

Cành lá tốt tươi, rục rở lấp lánh.

Cất giấu những quả hồng nhỏ ngây ngô ở bên trong.

Ánh hoàng hôn màu vàng rục rở xuyên thấu qua khe hở chiếu xuống, có chút lóa mắt.

Tề Cảnh Chiêu cúi đầu hạ mắt, sau đó, liền nhìn thấy sau thân cây lộ ra một góc váy.

"Ra đây."

Hần đạm thanh nói.

Người phía sau cái cây không động đậy. Một lúc sau, một cánh tay nhỏ vươn tới, đem khối góc váy kia kéo trở về.

Hần cười lạnh một tiếng, không nói nữa. Phía sau không xa, mấy thị vệ cầm kiếm chậm rãi tiến lên. Không chờ bọn họ động thủ, người nọ liền từ sau thân cây chầm chầm mà bước ra.

Một tiểu cô nương non nớt đứng ở trước mặt hần, hai tay còn giấu ở sau lưng, chỉ có hai đoạn tay áo to rộng đong đưa qua lại. Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt tròn xoe trợn to, nhút nhát sợ sệt mà nhìn hần.

"Đại ca ca..."

Tề Cảnh Chiêu yên lặng nhìn nàng, tay nắm chặt quả trượng.

"Huynh trưởng mạnh khỏe.....Muội, muội là Chi Chi....."

Tiểu cô nương cắn miệng, cẩn thận mà sửa lại lời nói. Thanh âm nhỏ bé yếu ớt mang theo khiếp đảm.

Hô hấp mới vừa bình tĩnh lại trở nên hỗn loạn. Tề Cảnh Chiêu hít một hơi thật sâu, không nhin được nữa, hô hấp còn có chút không ổn.

Ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm tiểu nhân nhi trước mắt.

"Chi Chi?"

Lớn lên trông giống con chuột nhỏ thì thôi đi, như thế nào ngay cả tên cũng giống như tiếng kêu của chuột.

Hắn nhíu mày suy tư một hồi, nghĩ tới, gần đây trong phủ xác thật có thêm một cô nương.

A, lại là nợ phong lưu của người kia.

Giương mắt lên lại thấy tiểu cô nương kia không chớp mắt mà nhìn mình, môi phẫn nộ nhấp từng cái, gương mặt mượt mà mang theo ngượng ngùng đỏ ửng. Mũi chân nhếch lên gõ nhẹ từng cái trên mặt đất. Tề Cảnh Chiêu khụ khụ hai lần, trầm giọng nói:

"Duỗi tay ra."

Tiểu cô nương lập tức ngoan ngoãn đem bàn tay đưa đến trước mặt hắn, mỗi một tay mở ra lại có một quả hồng nhỏ ngây ngô, lọt thỏm trong lòng bàn tay, bị mồ hôi bao bọc nên có chút ướt át.

Gương mặt không biểu tình tức khắc cứng đờ. Hắn nhìn chăm chăm lòng bàn tay nàng, sửng sốt không thành lời. Một lúc sau, tiểu cô nương đột nhiên thu tay lại, đặt quả hồng lên miệng, thổi thổi vài cái, sau đó lại đặt trên bụng lau chùi một hồi.

Lau xong, nàng cúi đầu lại cẩn thận xem xét vài lần, cuối cùng mới đưa tới cho Tề Cảnh Chiêu.

"Huynh trưởng, cho huynh."

Tề Cảnh Chiêu vào thời điểm nàng vươn tay bắt giắc lui về sau một bước.

Ai ngờ, nàng lập tức tiến lên hai bước.

Tiểu cô nương cười rộ lên có chút then thùng. Cái tay kia còn giơ lên cao cao, có loại khí thế hận không thể lập tức nhét vào trong miệng hẳn. Bước chân Tề Cảnh Chiêu có chút chột dạ, lời nói cự tuyệt dù đã sinh sôi nhưng lại tắt trong yết hầu, làm hẳn nghẹn đỏ mặt.

Hắn mất tự nhiên mà xoay đầu, quả trứng trong tay cũng càng thêm dùng sức mà nắm, chọc xuống đất thành một cái hố nhỏ, thanh âm có chút cứng đờ.

"Cho ta làm gì. Còn chưa chín..."

Nói xong hẳn lập tức ho khụ khụ.

Ngụy Chi bưng tỉnh đại ngộ, sau đó lập tức đem hai quả hồng còn xanh đặt trên mặt đất, lại đem bàn tay thò vào trong túi áo. Mò mò một lúc, lại đem một quả hồng lớn màu đỏ đặt trong lòng bàn tay đưa đến trước mặt Tề Cảnh Chiêu.

Là một quả hồng đã chín, so với tay nàng còn còn lớn hơn.

"Quả này chín rồi, đại..... Huynh trưởng."

Cách đó không xa, mấy thị vệ yên lặng đếm xem đại thiếu gia đem gậy chọc đất thành mấy cái hố rồi. Sao có thể đem thiếu gia tức thành như vậy chứ.

Mấy người nắm chặt kiếm trong tay, gắt gao mà nhìn chăm chăm động tác của hai người, vận sức chờ phát động. Sau đó, liền trơ mắt nhìn Tề Cảnh Chiêu nhận lấy quả hồng trong tay tiểu cô nương, trực tiếp nhét vào túi áo. Không biết sau đó hai người họ lại nói cái gì.

Sắc mặt mấy thị vệ cổ quái mà nhìn chăm chăm hai người cách đó không xa, kiếm trong tay vừa nhắc lên một đoạn lại buông thõng.

"Lão đại, tình huống này là sao vậy?"

"Đại thiếu gia phát bệnh sao? Chúng ta có phải hay không....."

"Phải rồi, đó là Lục tiểu thư mới tới....."

Nhìn tiểu cô nương vui sướng mà chạy về, Tề Cảnh Chiêu chống quai chậm rãi quay lại. Ánh mắt hòa hoãn hơn rất nhiều, sắc mặt cũng không trắng bệch như ban nãy.

Đến gần mấy người kia, hăn móc quả hồng trong túi áo ra, tùy tay ném cho một thị vệ bên cạnh.

"Thiếu gia, ngài không cần sao?"

Tề Cảnh Chiêu lạnh lùng nói:

"Loại đồ vật lai lịch không rõ này, thật sự muốn để ta ăn hửm?"

Nói xong, hăn cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước, bước chân so với vừa rồi nhanh hơn rất nhiều.

Chương 4: Đến cửa

Địa lao âm u ẩm ướt, mùi nước bài tiết cùng mùi thức ăn thừa ngày qua ngày tích tụ, khắp nơi dơ bẩn không chịu được. Trong không khí tràn ngập một mùi hôi thối buồn nôn. Tiếng nước tí tách vọng trong ngục giam trống vắng.

Một chùm sáng từ cửa sổ nhỏ nhà giam hắt vào. Một loạt người rũ đầu bị xích sắt bó ở trên cọc gỗ, tóc rối kết thành một đùm gục xuống dưới, sớm đã không nhìn ra hình dáng con người. Thanh âm nghẹn ngào rên rỉ cùng thanh âm mảnh chửi đụt quăng.

Lúc này, trong ngục giam tối tăm bỗng xuất hiện ánh lửa. Hai thị vệ gươm cây đuốc đi phía trước dẫn đường. Tề Cảnh Chiêu chậm rãi đi vào nhà giam âm u. Một trượng màu đen chạm vào mặt đất, phát ra tiếng vang nhức nhối.

"Thiếu gia, thiếu gia!....."

"Là nô tài ăn cây táo rào cây sung.... không, không biết tốt xấu!"

"Ngài cho nô tài một cái chết thống khoái đi! Coi như bọn nô tài hầu hạ ngài nhiều năm như vậy....."

"Thiếu gia, cầu xin ngài, cầu xin ngài!"

"Nô tài chịu không nổi....."

Mấy người bị trói trên cọc gỗ nửa chết nửa sống đột nhiên kịch liệt giãy giụa, hai mắt lạng yên vẫn đục đột nhiên sáng lên, phát ra

thanh âm thể lương đến tận xương, Tề Cảnh Chiêu cau mày, hơi hơi lui ra phía sau một bước.

Qua một lúc lâu, cũng đều kêu đến mệt mỏi, bọn họ lại bắt đầu phần nô mắng hần.

"Con chó què! Nhị hoàng tử thưởng xương cho người ăn ngon không? Ha ha ha, phi!"

"Lão tử đã sớm muốn đâm chết người! Ha ha ha, thật ghê tởm!"

.....

"Cắt đầu lưỡi." Hần thanh âm trầm thấp mà lạnh băng.

"Chủ tử, người bên cạnh kia đã không còn....."

"Lấy canh sâm, lưu được một hơi liền giữ một hơi."

Nói xong, Tề Cảnh Chiêu tựa hồ như nhớ tới cái gì, biểu cảm thú vị ngẩng đầu mà nhìn mấy người kia hùng hùng hổ hổ.

"Đúng rồi, mấy ngày trước ta đã phái người đem người nhà các cùng người tới đây."

"Nhốt tại thủy lao mới tu sửa."

Hần cười rộ lên, đôi mắt u ám lại thêm vài tia hưng phấn, ngón tay thon dài nhịp từng cái lên đầu sư tử được điêu khắc trên quả trượng.

"Bỏ thêm chút nước là sẽ phân hủy da thịt."

"Không biết người nhà người có chịu nổi không đây?"

Xích sắt khẽ động sau đó liền trở nên càng ngày càng mãnh liệt,

tiếng kêu rên sợ hãi thảm thiết càng thêm chói tai.

.....

Sau giờ ngộ, ở Tê phong nội các, Tề Cảnh Chiêu ngồi ở trước án thư, bàn tay chậm rì rì mà nghiền ngẫm. Hắn mới vừa tắm gội qua, trên người đổi thành một trường y bình thường lỏng lẻo màu xanh lá.

Mở giấy viết thư ra trước án, viết còn chưa đến một nửa.

"Thiếu gia."

Tiểu Dao đi vào thư phòng, cung kính nói.

"Về rồi sao?"

"Vâng, Vệ Trung mang theo người một khác lên đường hộ tống điện hạ, bây giờ đã đến Giang Nam."

Tề Cảnh Chiêu trầm giọng nói với Tiểu Dao vài câu, động tác trên tay cũng không ngừng, tay áo bị kéo lên, lộ ra một đoạn tay gầy trơ cả xương.

"Người của Thái Tử còn đang nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của điện hạ."

"Nói cho Vệ Trung, lúc này không thể thiếu cảnh giác, để người khác bắt được nhược điểm."

Tiểu Dao gật gật đầu, trong chốc lát liền từ thư phòng lui đi ra ngoài.

Nước thuốc trên bàn còn tản ra nhiệt khí.

Tề Cảnh Chiêu không lấy quả trượng, bước chân khập khiễng công

kềnh, chậm rãi đi đến ghế dựa nằm bên cửa sổ.

"Thiếu gia."

"Lại làm sao vậy?"

Tiểu Dao đứng ở cửa, có chút do dự.

"Có người tìm ngài."

"Không gặp."

Thật vất vả mới dựa được lên ghế, Tề Cảnh Chiêu ổn định hơi thở, vừa muốn nằm xuống, thấy người kia vẫn còn đứng ở cửa, hẩn lạnh lùng nói:

"Không gặp, nghe không hiểu sao?"

"Không phải, là người kia....."

Tiểu Dao vẻ mặt thẹn thùng, lại đến gần vài bước, thấp giọng nói:

"Thiếu gia, là Lục cô nương tới."

Tề Cảnh Chiêu sững sốt, một bàn tay ấn ở trên cổ tay bất động.

Gương mặt tròn vo, ánh mắt e lệ, quả hồng nhỏ ngây ngô, còn có

"Chiêu ca ca..."

Biểu tình của hẩn dâng lên một trận hoảng hốt, chờ kịp phản ứng thì lập tức nhắm mi lại.

"Muội, muội sao lại....."

Đôi tay Ngụy Chi nắm cạnh cửa, đầu nhỏ hướng vào trong phòng thăm dò, mái tóc hơi ngả màu nâu rũ xuống có chút phiêu động. Một đôi mắt to linh động nhìn chăm chăm hẳn, toát ra vui mừng cùng chờ mong không hề che giấu.

"Chiêu ca ca..."

Thanh âm mang theo âm sắc của trẻ con âm cuối nâng cao chút chui vào tai hẳn, mặt Tề Cảnh Chiêu lúc xanh lúc đỏ, hai tay dưới tay áo nắm chặt nắm tay.

Qua một hồi lâu, Ngụy Chi vẫn không vào được cửa, miệng hơi chu lên muốn nói, lại nghe được một thanh âm rầu rĩ.

"Hửm?"

Chương 5: Tiểu Ngự Chi

Vương gia thế gia cùng hoa khôi thanh lâu làm chuyện phong lưu cũng là việc vô cùng bình thường, loại chuyện xưa dung tục như vậy cũng đã bị thoai bản viết mòn từ sớm.

Ngụy Oanh Nương mang thai hài tử của Vương gia, một lòng cho rằng có thể mẫu bằng tử quý, từ đây leo lên vương phủ, kê cao gối mà ngủ. Ai ngờ, vất vả hoài thai mười tháng, sinh ra lại là một tiểu nữ oa nhân nhúm dúm đó. Ngày sinh sản, Dụ Vương phủ chỉ phái hạ nhân tới đưa chút bạc, cứ như vậy đuổi đôi mẹ con này đi.

Mộng đẹp của Ngụy Oanh Nương trong phút chốc vỡ nát, trong lòng ắt hẳn là tràn ngập phần hận cùng không cam lòng. Mà cổ oán khí này tất nhiên cũng từ trong lòng ngực mà truyền lên trên người đứa trẻ.

Thanh lâu ngày đêm ca vũ thăng bình, ngợp trong vàng son.

Kỹ nữ phanh ngực lộ vú lắc hông, cười quyến rũ hờn dỗi, nam tử say khướt, ra ra vào vào. Những thành phần vô lại của phố phường cũng lưu luyến tại đây rất nhiều. Sau thanh lâu có một cái hẻm hẹp, những người sống ở đây đa phần đều là người già và trẻ con nghèo khổ, ban ngày thường xuyên có lưu manh trà trộn vào ngõ nhỏ.

Tiểu hài tử dơ hề hề bắt lấy bánh bao trộm được ăn ngẫu nhiên, quần áo tả tơi như ăn mày lưu manh, mồm miệng nói những từ thấp kém thô tục, tuy không rõ nghĩa nhưng vẫn nói hùng hùng hổ hổ. Có cả bà lão lam lũ chậm chậm mà đi, nhặt chút đồ ăn dính trên mặt đất.

Cuối hẻm, có một gian tiểu viện cũ nát. Nửa đêm, thanh âm vọng tình của nam nữ vang lên, bọp họ ở trong hẻm nhỏ này mà làm việc cầu thả.

Hẻm nhỏ tắm tối, tràn ngập sắc dục dơ bẩn.

Thanh âm dồn dập thở hỗn hển cùng tiếng rên rỉ uyển chuyển lúc nào cũng quanh quẩn vang lên.

Nam tử mặc quan phục đề nặng nữ tử ở trên tường tìm từng trận kích thích, một thân thịt mỡ kịch liệt cử động. Nữ tử bị đè ở trên tường kêu lên từng tiếng dâm dăng, kiều suyễn không ngừng.

Ngụy Chi tuổi nhỏ nhón mũi chân, xuyên qua khe cửa tò mò mà nhìn bọn họ.

Bà vú chiều cố nàng tính tình đôn hậu thành thật, không có tâm nhãn gì, khi lên phố mua đồ ăn đều sẽ mang theo tiểu Ngụy Chi đi dạo. Dần dà, mấy người hàng rong cũng mấy quán nhỏ bán chút thịt xiên cùng đồ ăn đều nhìn nàng quen mắt.

Xa xa nhìn thấy một lớn một nhỏ nắm tay đi tới, Tần nương tử bán thịt cười đến mức miệng sắp kéo đến lỗ tại.

"Tiểu Chi Chi tới rồi sao?"

"Ái chà, còn cài một bông hoa nhỏ!"

Tiểu Ngụy Chi mặc váy vải thô, nắm tay vú em ngoan ngoãn đi trên đường, lại ngây ngây ngô ngô chào hỏi qua lại. Nàng lớn lên là lướt đáng yêu, cười lên vô cùng ngọt ngào, làm cho láng giềng không ai là không yêu mến. Tiểu cô nương lớn lên trong hoàn cảnh như vậy đến năm mười bốn tuổi, thẳng đến khi Ngụy Oanh Nương nhiễm bệnh qua đời.

Trước khi chết, nàng vẫn chống một hơi, nhờ người đi vương phủ mang theo lời nhắn. Cứ như vậy, Ngụy Chi bị đưa vào vương phủ, trở thành Dụ Vương phủ Lục cô nương.

Ngụy Chi tuy rằng chưa từng đi học, trời sinh tính tình đơn thuần, nhưng cũng hiểu được cái loại ánh mắt khinh miệt của mọi người trong phủ, càng không cần phải nói đến đại phu nhân khắc nghiệt, ngay cả mấy cô nương cùng thiếu gia cũng chán ghét nàng mà xa lánh. Ở trong vương phủ, cả ngày lo lắng đề phòng, người duy nhất có thể nói năng nhẹ nhàng với nàng chỉ có tỳ nữ bên người Tiểu Chức.

Bị nhốt ở chỗ này, cả người Ngụy Chi đều gầy ốm xuống không ít, trong lòng bị đè nén đến phát sầu. Cho đến ngày đó ở trong rừng hồng gặp được đại thiếu gia, cũng là huynh trưởng của nàng, lại nghe nói tính tình thiếu gia thập phần cổ quái.

Hắn sinh ra cực kỳ đẹp, cao lớn tuấn lãng giống như người được họa trong tranh, chống quai trượng màu đen, bộ dáng còn có chút suy yếu. Ánh mắt nhìn nàng thực nghiêm túc, thanh âm trầm thấp mà ôn nhu. Kia một tiếng "Chi Chi", tựa như muốn đem tâm can Ngụy Chi cướp đi vậy.

Đêm đó trong mộng tất cả đều là thanh âm của huynh trưởng. Khi tỉnh lại gối đầu còn dính chút nước miếng do nàng chảy ra.....

Chi Chi.....

Tay nàng vươn tới.....

Huynh trưởng ôn nhu như vậy, sao hạ nhân có thể nói ra những lời như tính tình thô bạo, là người ngoan độc chứ?

Ngày hôm sau, Ngụy Chi dậy thật sớm, vén tay áo lại chạy tới rừng hồng. Nàng mặc một thân váy màu lam, mang theo một rổ hồng nhỏ, sau đó vui mừng mà chạy tới Tê Phong Các.

"Chiêu ca ca!"

Nàng buông rỗ hồng, tay đặt trên mép cửa, ánh mắt sáng ngời gắt gao mà nhìn chăm chăm nam nhân đang nằm ở trên ghế.

"Ừ."

"Vào đi."

Tề Cảnh Chiêu ngẩng đầu, ngơ ngẩn mà nhìn gương mặt tươi cười non nớt đáng yêu của nàng, sau một lúc lâu mới bất đắc dĩ mà mở miệng. Nếu không để ý tới nàng, có khi nào con chuột nhỏ này sẽ trèo cửa chui vào hay không?

Chương 6: Không được cười

Trong thư phòng, Ngụy Chi ôm mấy quyển sách huynh trưởng đưa cho nàng, ngồi ở trên ghế tò mò mở ra xem.

Tề Cảnh Chiêu nghiêm túc đứng ở trước án thư, bút viết cầm trong tay, ánh mắt lại thường thường vô tình hữu ý bay về phía trước.

Nàng xem đến thực nghiêm túc. Xem ra mấy bản du ký kia hẳn chọn không sai.

Soạt soạt, hình như lật có chút nhanh.....

Được một lúc, hẳn đi đến trước mặt Ngụy Chi, mặt không biểu tình nhìn xuống nàng.

"Không biết chữ?"

Ngụy Chi không ngẩng đầu, ngược lại lật xem càng mau hơn, động tác luống cuống hơn rất nhiều.

"Chi Chi xem hiểu mà!"

"Hiểu, hiểu một ít....."

Một bàn tay to ấn trên trang sách, ngừng động tác của nàng.

"Chuột nhỏ còn biết gạt người."

"Sách cũng cầm ngược rồi."

Tề Cảnh Chiêu khẽ cười một tiếng, tay đã bị nàng cầm lấy.

Tươi cười cũng ngưng lại.

Ngụy Chi đem sách đặt sang một bên, nắm chặt cánh tay hắn đang muốn rút, bẹp miệng, đáng thương hể hể mà ngẩng đầu.

"Chiêu ca ca, không được cười Chi Chi."

"Muội, muội trước tiên là buông tay ra đã....."

"Ca ca....."

Tề Cảnh Chiêu bị gọi đến mức cả người không được tự nhiên, liền phải quay đầu đi, không thể tưởng được người trước mắt lập tức đứng lên. Ngụy Chi mở đôi mắt tròn xoe đến gần trước ngực hắn, giống hệt đôi mắt mới vừa rồi khi bò ở trên cửa, ôm lấy một cánh tay Tề Cảnh Chiêu, thanh âm nâng lên hạ xuống.

"Được rồi, ta không cười nữa....."

"Chiêu ca ca, có phải huynh cũng chán ghét muội hay không?"

Đôi mắt Tiểu cô nương đột nhiên liền đỏ lên, khuôn mặt nhỏ đều nhăn lại, vẻ mặt ủy khuất mà nhìn hắn.

"Không có."

Dùng thanh âm khô cằn mà nói xong, lại cảm thấy có chút quá tùy ý, theo bản năng mà lắc lắc đầu. Không nghĩ tới nước mắt nàng liền rơi xuống.

"Huynh gạt người!"

Đã đến canh giờ dùng bữa tối, Tiểu Dao xách theo một rổ hồng nhỏ

bị phơi héo bỏ quên ở trong sân vào thư phòng.

Vừa vào cửa, hần theo thói quen nhìn về thư án.

"Thiếu gia..."

Hần xoa xoa mắt, tập trung nhìn vào.

Lục cô nương ghé vào thư án mà thiếu gia dùng để xử lý thư tín, ngủ đến say nồng, cái miệng nhỏ khể nhếch, giấy dưới bàn dính trên trán. Một bàn tay còn nắm chặt bút. Trên bàn sách rất nhiều rất nhiều giấy, lác đác thấy được vài chữ viết đẹp còn lại đều xiêu xiêu vẹo vẹo, căn bản không phân biệt ra là cái gì. Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy mấy chữ viết quen thuộc.

Tờ giấy bị tiểu cô nương gồi lên đầu tràn ngập chữ "Chi".

Chi?

Tiểu Đào có chút ngốc, vừa chuyển đầu, liền thấy được thiếu gia ngồi ở trên ghế nằm. Hần xoa cái trán, vẻ mặt mệt mỏi. Trên xiêm y màu xanh lá còn còn nhiễm không ít nét mực.

"Thiếu gia."

Tề Cảnh Chiêu nghe được thanh âm, lập tức ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tiểu Đào một cái. Hai người đi ra ngoài phòng, Tề Cảnh Chiêu tiếp nhận thư từ Tiểu Đào, mở ra nhìn một hồi. Tiểu Đào lại như cũ hướng vào trong phòng nhìn chăm chú, có chút khó hiểu:

"Thiếu gia, Lục cô nương sao lại nghỉ ngơi ở đây?"

Tề Cảnh Chiêu tà tà liếc hần một cái, lạnh lùng nói:

"Ai bảo người để nàng tiến vào?"

Tiểu Đạo ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tề Cảnh Chiêu, thanh âm không dám tin tưởng.

"Thiếu gia, không phải ngài cũng không đuổi nàng đi sao?"

Tề Cảnh Chiêu nhàn nhạt mà vẫy vẫy tay, đem tờ giấy nhét trở lại cho hắn.

"Ta ứng phó được."

"Thiếu gia, lần trước ngài còn để ta đem điều của Tứ cô nương....."

Lại bị trừng mắt liếc cái nữa, Tiểu Đạo lập tức im miệng. Thế nhưng vẫn nhìn không được, ánh mắt không ngừng đảo quanh lên gương mặt trấn định của Tề Cảnh Chiêu.

Mấy ngày kế tiếp, ngày nào Ngụy Chi cũng tới Tê Phong Các, có khi xách theo rổ quả hồng, có khi mang theo nước ô mai, còn có một lần, nàng trực tiếp hái hoa nhỏ đưa cho Tề Cảnh Chiêu.

"Đây là Chi Chi cố ý hái cho huynh."

Nàng đứng ở trước mặt Tề Cảnh Chiêu, vẻ mặt đứng đắn mà ôm hoa cường điệu nói. Tề Cảnh Chiêu vươn tay, ngón tay cong lên đuổi thẳng mấy lần, thanh âm có chút chần chờ.

"Đây không phải hải đường trong viện ta sao?"

"Chi Chi trộm hoa của ta, sau đó tặng cho ta?"

Mặt Ngụy Chi tức khắc đỏ lên, không dám nhìn hắn, ấp úng nửa ngày, sau đó liền phải đem hoa thu lại. Tề Cảnh Chiêu nhìn bộ dáng xấu hổ của nàng, nhìn không được cười rộ lên, mặt mày giãn ra, ánh mắt trở nên nhu hòa.

"Tặng ta rồi sao còn muốn lấy lại?"

Hắn đem gậy chống đặt ở một bên, bắt lấy cổ tay của nàng, đem hoa thoả mái mà nhận.

"Đẹp, không hổ là hoa trong viện ta."

Ngụy Chi ngẩng đầu. Thấy bộ dáng hắn không có tức giận, lập tức lại cao hứng lên.

"Chiêu ca ca..."

"Hửm?"

Tề Cảnh Chiêu nâng một cái tay khác lên, xoa xoa tóc Ngụy Chi. Tiểu Dao đi tới cửa, lập tức dừng lại bước chân. Ngơ ngác mà nhìn cảnh tượng quỷ dị này.

Đại thiếu gia xưa nay ít nói ít cười, lại đang yêu thương mà xoa đầu Lục cô nương. Biểu tình chuyên chú nhìn tiểu nhân nhi trước mắt, trong mắt tràn ngập ý cười ôn nhu.

Quả trượng bị ném một bên. Trong tay hắn còn nắm một bó hoa.

"Thiếu gia..."

Bàn tay đang vuốt đầu tiểu cô nương lập tức thu về. Tề Cảnh Chiêu chợt dạ xoay người, ho nhẹ hai tiếng, đặt bàn tay cầm hoa ra phía sau lưng, bất an vắn vẹo.

"Đi luyện chữ đi."

"Vâng!"

Ngụy Chi đỏ mặt, đột nhiên lại tiến lên hai bước, nhón chân ôm lấy lưng Tề Cảnh Chiêu.

"Chiêu ca ca là tốt nhất....."

Sau đó liền vui sướng mà chạy đến án thư. Qua một hồi lâu, thân mình cương cứng của Tề Cảnh Chiêu vẫn không nhúc nhích mà đưa lưng về phía cửa. Tay nắm hoa càng ngày càng chặt. Tiểu Dao nín cười đi tới.

"Thiếu gia, hoa này...."

"Không được cười!"

Chương 7: Mộng xuân (H nhẹ)

"A....a....."

"Ừ..... như thế nào, sao lại lớn như vậy....."

"Huynh nhẹ một chút..... A....."

Trước mắt mông lung một mảnh, cảm giác dưới thân như đang bị cái gì đó mềm mại liếm mát, đè ép.

Nóng quá, thật mềm.

Nàng cười trên người hắn, phập phồng từng nhịp. Thịt mềm tinh tế giữa hai chân dán vào xương hông cứng rắn, mồ hôi chảy xuống, tích trên khăn trải giường dính nhớp hỗn độn.

"A..."

Chỗ đó bị hắn cắm vào càng sâu, hút đến càng chặt. Thật là một bảo bối.

"Ừ...ừ....."

Hắn nghe được thanh âm rên rỉ của chính mình. Còn chưa đủ, còn muốn. Lại sâu một chút, muốn tiến vào.....

Hắn bắt lấy khăn trải giường, dương v*ť dựng thẳng vượt qua thịt mềm, hung hăng mà hướng lên trên đâm vài cái.

"A....."

Nữ tử bị cảm đến mềm nhũn, chậm rãi bò lên ngực hắn. Từng đợt nhiệt khí theo hô hấp phun lên cổ hắn. Đầu lưỡi ướt nóng, liếm lấy hầu kết lẫn lộn.

"Chi Chi ăn không được....."

"Chiêu ca ca..."

Nửa đêm, Tê Phong Các nổi lửa. Tê Cảnh Chiêu chống quải trượng đứng ở trong viện, yên lặng mà nhìn chăm chăm ngọn lửa kia.

Khăn trải giường cùng quần lót ướt đầm đã bị thiêu hồi lâu, lửa bốc lên tới, hun nóng đến mức làm người ta không mở được mắt. Tê Cảnh Chiêu đột nhiên khụ lên, thân hình cao lớn chậm rãi cong xuống. Quải trượng rời khỏi tay, hắn ngồi liệt dưới đất, nhìn ánh lửa hừng hực đang thiêu đốt kia, mắt lại rũ xuống, duỗi tay sờ sờ đầu gối bên trái. Ánh mắt mờ mịt như mèo con mới sinh.

Môi mỏng hé mở:

"Chi Chi....."

Hai chữ này hắn lặp đi lặp lại, cắn răng, thở dài, hít sâu vài cái. Tóc trên trán rũ xuống tán loạn.

"Chi Chi....."

Mấy ngày sau, Tê phu nhân cùng vài vị cô nương thiếu gia hồi phủ. Gia yến Vương phủ, Dụ Vương cùng Tê phu nhân ngồi ở chủ tọa, các cô nương thiếu gia ngồi vây quanh ở hai bên. Người làm lục tục mang đồ ăn lên, thực nhanh liền xếp đầy một bàn đồ ăn cùng thức uống.

Ngụy Chi ngồi ngay ngắn ở trước bàn, cúi đầu, hai tay khấn trương

chộp ở trên đùi. Nàng không có ai ngồi cùng, vị trí xung quanh bị để trống.

"Cảnh Chiêu sao còn chưa đến?" Dụ Vương cau mày, ngón tay gõ gõ ở trên bàn.

Tề phu nhân cười rộ lên, bưng bầu rượu lên rót đầy cái ly cho hần.

"Vương gia, A Chiêu đi lại không tiện, ngày thường đều không ra ngoài, gia yến hôm nay tầm thường như vậy sợ là mời không được hần."

"Đêm nay, ngài cùng Cảnh Vân uống nhiều thêm mấy chén, hần ấy mà, gần đây buổi tối mỗi ngày đều đọc sách đến giờ Tý vẫn chưa chịu nghỉ ngơi đấy..."

Dụ Vương vỗ hai cái lên bàn trầm giọng nói: "Người đâu, mời đại thiếu gia đến đây cho ta!"

Mấy gia đình tuân lệnh ra cửa. Biểu tình Tứ cô nương cùng Ngũ cô nương nghe xong lập tức uể oải mà cúi đầu, không thấy chút vui mừng. Tề Cảnh Vân thật ra tinh thần rất tỉnh táo, có tư thái xem kịch vui, thỉnh thoảng quay đầu nhìn ra cửa.

Trên bàn an tĩnh hồi lâu, Ngụy Chi chôn đầu, bất động thanh sắc mà hướng về ghế dựa bên trái hơi xê dịch. Một lát sau, tiếng bước chân trĩu độn vang lên. Tất cả mọi người nhìn phía cửa. Ngụy Chi cũng lặng lẽ từ phía dưới nhìn lại.

Vật áo màu xanh chạm vào mi mắt, ngay sau đó chính là thanh mộc trượng màu đen kia, va trên mặt đất phát ra tiếng vang.

"Phụ thân."

Tề Cảnh Chiêu giương mắt nhìn phía chủ tọa, thanh âm an tĩnh mở miệng nói. Hạ nhân thêm chén nữa, nhìn thấy có vị trí trống liền tùy

tay đặt lên.

"Ngồi đi."

Dụ Vương nâng nâng cằm, sau đó trực tiếp cầm đũa gắp. Những người khác cũng sôi nổi bưng chén bắt đầu ăn cơm. Sau một hồi trầm mặc, Dụ Vương mở miệng, nổi lên quan tâm đến việc học của nữ nhi cùng nhi tử.

"Cảnh Vân, ngày thường ở học đường cố gắng học chăm chỉ."

"Vâng, nhi tử đã biết."

Hắn quay đầu về phía vài vị cô nương, thanh âm nghiêm túc nói:

"Hai người các người, chăm chỉ học một chút, ở học đường nghe phu tử dạy dỗ cho tốt. Cả ngày chỉ biết chơi đùa đùa giỡn, không chút nào đúng mực!"

Tam cô nương Tề Minh Huyền đứng dậy, gắp một đũa đồ ăn đến trước mặt Dụ Vương, cười đến cực kỳ ngoan ngoãn.

"Phụ thân đừng trách hai muội muội, mấy ngày trước phu tử còn khen chữ viết Tứ muội muội có tiến bộ đó."

"Hừ, không cần người nói hộ các nàng...."

Tứ cô nương không phục, vừa muốn mở miệng, trên đùi liền ăn một véo.

"Vương gia nói phải, Minh Nguyệt nếu có thể hiểu chuyện cùng thông tuệ như Minh Huyền, ta đây liền yên tâm hơn nhiều....."

Trên bàn không khí hòa hoãn bàn nói việc nhà. Bữa tối dùng đến một nửa, Dụ Vương quét mắt hết bàn, đột nhiên chú ý tới tiểu cô nương chôn đầu ăn cơm.

"Người, là cái kia....."

Ngụy Chi ngẩng đầu, mờ mịt một lát, lập tức buông chén, thanh triệt nói:

"Phụ thân, tiểu nữ là Ngụy Chi."

Tề Cảnh Chiêu dừng đũa.

"Phụ nhân còn chưa sửa tên sao?"

"Ừm, người từng đi học chưa?"

Ngụy Chi do do dự dự, không dám nhìn sắc mặt Dụ Vương, thấp giọng mở miệng:

"Thưa phụ thân, chưa từng....."

"Chậc."

Trên bàn lục tục nghe thấy thanh âm than thở của mấy người, Ngụy Chi cắn môi, cúi đầu càng thấp.

"Thôi, ngày mai người liền cùng bọn chúng tới học đường đi."

"Miễn cho ai không biết còn tưởng cô nương trong phủ ta ai cũng dốt đặc cán mai."

Dụ Vương vẫy vẫy tay, bất đắc dĩ mà thở dài. Bữa tối qua đi, ai về viện của người nấy.

Ngày hôm sau, Tề Cảnh Chiêu dựa trên ghế dài, không chút để ý đến bức thư trong tay. Vừa nghe thấy tiếng bước chân, ánh mắt lập tức nhìn chăm chăm ra cửa.

Lại là Tiểu Đạo.

"Thiếu gia, đây là thư ở Giang Nam, bên kia phái người suốt đêm đưa tới."

"Nhị điện hạ bên kia hình như có chút chuyện."

Tề Cảnh Chiêu chớp mắt hai cái lập tức ngồi dậy, biểu tình trở nên căng thẳng. Bức thư trong tay cũng bị hấn nắm chặt.

"Người lập tức để Vệ Trung cùng những người còn lại quay về."

"Chuẩn bị một chút. Ngày mai đi Giang Nam."

Tiểu Đạo lập tức gật đầu, ôm quyền lui đi ra ngoài. Chỉ chốc lát, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân quen thuộc. Tề Cảnh Chiêu chống ghế nằm, bình tĩnh mà đứng dậy.

"Sao lại trễ như vậy....."

"Đồ lừa đảo!"

Ngụy Chi tức muốn hộc máu mà vọt vào thư phòng, sau đó liền dậm chân hướng về phía Tề Cảnh Chiêu hô lớn.

"Chiêu ca ca là người xấu!"

"Huynh cũng giống như bọn họ, khi dễ Chi Chi!"

"Hu hu hu..... Đồ lừa đảo!"

Chương 8: Tha thứ cho ca ca đi (H nhẹ)

Mới vừa nói được hai câu, Ngụy Chi lại khóc lớn, thân thể nho nhỏ gần không được run rẩy. Tề Cảnh Chiêu nhìn chăm chăm lệ nhân nhĩ trước mắt, nhấp nhấp miệng. Ngay sau đó liền nắm quả trượng lên, bước nhanh về phía nàng.

"Sao ta lại lừa muội?"

Ngụy Chi nâng tay lên lau nước mắt, hai mắt hồng hồng hừng hờ mà trừng hấn.

"Tên Chi Chi mới không phải viết như vậy!"

.....

Sáng hôm nay, Ngụy Chi lần đầu tiên đi học. Học đường là nơi tụ tập các cô nương thiếu gia của quan viên. Trịnh lão phu tử ngồi trước thư án, nhìn thấy có học sinh mới tới, gọi nàng tới trước bàn. Các học sinh bên cạnh cũng tò mò.

"Người chính là Lục cô nương của Dự Vương phủ đúng không, ừm, biết chữ không?"

"Thưa phu tử, Ngụy Chi chỉ biết mấy chữ....."

"Vậy cũng được, lại viết tên người vào đây cho lão phu xem thử."

Hắn tùy ý mà cầm lấy một tờ giấy cùng một cái bút đưa cho Ngụy Chi. Nàng cầm bút lên, một tay cầm tay áo, môi phẫn nộ mím chặt,

nhớ lại những chữ mà huynh trưởng dạy cho nàng, cúi đầu, trịnh trọng mà từng nét bút viết xuống.

"Chít Chít"

.....

Tề Cảnh Chiêu nghe xong, không khỏi chột dạ mà nắm chặt quả trượng. Hẳn lúc ấy xác thật là ôm tâm tư trêu nàng, dạy nàng viết tên này. Không nghĩ tới sẽ hại Ngụ Chi ở học đường bị mất mặt. Nhìn tiểu cô nương trước mắt nước nở không ngừng, Tề Cảnh Chiêu lại tiến đến gần vài bước, thử mở miệng:

"Đừng khóc được không, lần này ta....."

"Chi Chi còn tưởng rằng, Chiêu ca ca sẽ không giống những người khác. Hu hu hu....."

Cái mũi Ngụ Chi khóc đến mức đỏ lên, nhìn hẳn với ánh mắt ủy khuất, lại vừa then vừa bực, sau đó nặng nề mà dậm chân một cái, liền xoay người chạy ra ngoài.

"Đứng lại!"

"Muội quay lại cho ta!"

Tề Cảnh Chiêu nắm chặt gậy chống, cuống quýt đuổi theo vài bước, gấp đến độ bước chân thất tha thất thểu. Một bước cũng không nổi, suýt nữa ngã xuống.

"Chi Chi! Quay lại!"

Tiếng la của hắn càng lớn càng gấp gáp, lại bắt lấy quả trượng, dùng sức mà gõ mạnh lên sàn nhà.

"Quay lại..."

Tiểu cô nương chạy đi không thấy thân ảnh nữa, sắc mặt Tề Cảnh Chiêu càng thêm tái nhợt, thất thần mà đứng tại chỗ, bả vai chậm rãi gục xuống. Trong miệng còn ở lăm lăm.

"Chi Chi....."

Hắn gục đầu xuống, chốc lát sau đó lại nhìn thấy một đôi giày thêu xuất hiện ở trước mắt. Ngụy Chi chấp tay sau lưng đứng ở trước mặt hắn, gương mặt vẫn tức giận, nhưng hốc mắt không đỏ như vậy nữa.

"Là huynh kêu muội quay lại."

"Cho nên muội tha thứ cho huynh lần này, chỉ một lần này thôi....."

Nàng nức nở hai tiếng, lại trộm chuyển con mắt ngấm thần sắc Tề Cảnh Chiêu. Còn chưa nhìn thấy rõ, cả người đã bị hắn đè ép.

"Chiêu ca ca....."

"Ừ"

Hắn đem Ngụy Chi ôm vào trong ngực, bàn tay mạnh mẽ siết chặt bả vai mềm mại của nàng, một cái tay khác thủ sẵn ngay sau ót. Càng ôm càng chặt. Mối nhẹ nhàng cọ qua đỉnh đầu nàng, than một tiếng, thanh âm còn có chút mơ hồ.

"Ca ca đuổi không kịp muội."

"Tha thứ cho ca ca nhé."

"Chi Chi....."

.....

Trên thư án, một bàn tay to nắm một bàn tay nhỏ đang cầm bút. Trên giấy viết mấy chữ "Chi" đoan chính nghiêm chỉnh, ngay ngắn thẳng hàng.

Tề Cảnh Chiêu đứng ở phía sau Ngụy Chi, một tay ôm lấy bụng nhỏ của nàng, một tay đặt ở trên mu bàn tay nàng, bắt lấy tay nhỏ mềm mại, từng nét bút mà chỉ dẫn khái quát. Bên cạnh còn có một chồng giấy luyện chữ.

"Chiêu ca ca, không luyện nữa được không?"

Viết cả một buổi chiều, Ngụy Chi tay và lưng đều nhức mỏi, vì thế nàng nắm cổ tay hăn, xoay đầu nhìn Tề Cảnh Chiêu chớp chớp mắt. Hăn cúi đầu chạm vào cái trán của nàng, cố ý nghiêm mặt nói:

"Hôm nay cần phải đem mấy chữ này luyện cho tốt."

"Miễn cho Chi Chi lần sau lại trách ta."

Hăn cách thật sự gần, như muốn dán lên môi nàng. Ngụy Chi ngừng lại, không khống chế được mà khẩn trương. Nàng vừa muốn xoay người, bàn tay to trên eo kia vừa thu lại đột nhiên dùng sức, cả người đã bị huynh trưởng ôm mặt đối mặt, vòng eo dính sát vào ở bên nhau.

"Muội chạy không thoát đâu."

Ngữ khí Tề Cảnh Chiêu chắc chắn, ánh mắt nhìn Ngụy Chi cũng nghiêm túc lên.

"Chiêu ca ca....."

Ngụy Chi ngốc ngốc mà nhìn nam nhân trước mắt, ngực kịch liệt nháy lên một trận. Ánh mắt hăn càng thêm nóng bỏng, cả tản ra một loại hơi thở công kích. Một loại cảm giác như rơi vào bẫy rập, trong lòng dâng lên khủng hoảng, hô hấp hai người cũng càng ngày

càng loạn.

"Chi Chi....."

Đôi tay kia ở nàng trên eo nàng vuốt ve, đi xuống một chút.

"A!"

Thân mình Ngụ Chi căng thẳng, tức khắc mặt đỏ liên đỏ lên, dùng sức nắm vạt áo trước ngực Tề Cảnh Chiêu.

"Ca ca....."

Hắn cười nhàn nhạt, tay lại sờ lên mông nhỏ của nàng. Bàn tay bày rộng bao lấy mông thịt, nắm chặt.

"Hửm...?"

Hắn đánh vòng xoa bóp mông nàng, lại dùng sức vỗ ép lại, đem hai cánh mông thịt mềm ép lại với nhau.

"A, đừng nghịch mông Chi Chi...."

Ngụ Chi bị xoa đến hơi chảy nước mắt, hô hấp càng ngày càng gấp, đôi mắt lấp lánh nhìn Tề Cảnh Chiêu, tay hoản loạn mà nắm vạt áo hắn.

"A....."

Tề Cảnh Chiêu nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, theo bản năng mà liếm liếm môi, khô nóng thân dưới chậm rãi lan tràn khắp toàn thân. Tay chặt chẽ đè lại cái mông không ngừng vắn vẹo, sau đó thúc eo một cái.

Hô hấp của tiểu nhân nhi trong lòng ngực tức khắc cứng lại.

"Chiêu..... Chiêu ca ca....."

"Không thể được... Chúng ta...."

Ngụy Chi bị ấn trong ngực hắc, thanh âm nhỏ bé yếu ớt run rẩy, nghẹn ngào đến mức nói không nên lời. Bọn họ là huynh muội....., như thế nào, sao lại có thể.....

Không thể như vậy.....

Không được.....

"Sao lại không thể?"

Hắc khẽ cười một tiếng, nâng tay nắm lấy cổ Ngụy Chi, nhắm ngay đôi môi phẫn nộ mà hôn một cái. Cả người Ngụy Chi cứng đờ, hốc mắt lại tràn ra nước. Một đôi tay nhỏ để giữa ngực hai người. Tùy ý hắc đùa nghịch.

"Chỉ cần ta muốn."

Hắc thò lại gần nàng, lại nặng nề mà mổ thêm một cái.

"Chi Chi có muốn không?"

Ngụy Chi theo bản năng lắc đầu, không dám nhìn đôi mắt Tề Cảnh Chiêu, đem mặt chậm rãi vùi vào ngực hắc, run giọng nói:

"Muội không biết....."

"Muội thích Chiêu ca ca, nhưng mà..."

"Chúng ta... Không thể....."

"Vậy là đủ rồi."

Tề Cảnh Chiêu vuốt đầu nàng, lại hôn lên đỉnh đầu, ôn nhu an ủi:

"Chi Chi cái gì cũng không cần sợ."

"An tâm cùng ca ca ở bên nhau."

Nói xong hắn lại cười rộ lên, xoa eo nhỏ mềm ấm, sau đó tiến đến bên tai Ngụy Chi nhẹ giọng nói:

"Để ca ca thương muội, được không?"

Thân mình nhàn nhì trong lòng ngực run rẩy, lại đem mặt chôn đến càng sâu. Sau một lúc lâu —

Đôi tay nhỏ kia từ trước ngực rút ra, chậm rãi dờ xuống eo nam tử, ôm chặt.

"Chiêu ca ca..."

Chương 9: Yến hội

Hai ngày sau, Tề Cảnh Chiêu đi Giang Nam. Một ngày này ở Vương phủ vẫn như cũ, Ngụy Chi tan học liền về Lâm Nguyệt Uyển không ra khỏi cửa, cả ngày bẻ ngón tay đếm ngày hẵn trở về. Qua mấy ngày, Tề gia vì Tề Cảnh Vân cử hành quan lễ. Đêm đó, Tề phủ mở tiệc, khách khứa ngồi đầy. Yến hội náo nhiệt, người đến người đi.

Ngụy Chi ngồi ở đúng vị trí an tĩnh mà ăn, thỉnh thoảng ngẩng đầu đánh giá bốn phía một chút. Bàn ăn vắng tênh không một mảnh người, mấy cô nương khác đều đã chạy đi chơi hết. Dụ Vương đang cùng mấy quan viên có giao hảo tốt trò chuyện với nhau thật vui, vài chén rượu xuống bụng, yến hội trở nên càng thêm náo nhiệt.

"Vương gia, Nhữ Châu đất cằn sỏi đá như vậy, hạ quan cho rằng thực sự không cần phải để tâm."

"Một ngày trước đây ta đã phái đi đều tra hỏi thăm qua, lần trước thổ phỉ mà chúng ta gặp ở thâm sơn cùng cốc kia chính là Nguyệt Hán, là tên cầm đầu cực kỳ hung ác...."

"Lưu đại nhân, những người đó cũng không giống như những thổ phỉ bình thường, bày trận cùng thủ pháp giết người của bọn họ đều là đã qua huấn luyện."

Dụ Vương bưng chén rượu ý vị thâm trường mà nhìn Lưu thái úy.

"Nếu có thể được Lưu đại nhân tương trợ, bốn vương liền như hổ thêm cánh."

Lưu thái úy vẻ mặt cười mỉa, sờ sờ râu mình không nói chuyện nữa. Quan văn bên cạnh lại mồm năm miệng mười mà nói.

"Còn chưa có chúc mừng Vương gia đâu, nghe nói quý phủ gần đây lại có thêm vị tân thiên kim tiểu thư."

"Này này này, cái hay không nói, sao lại đi nói cái dở chứ?"

Đêm khuya, khách khứa lục tục rời đi. Đại phu nhân cùng Tề Cảnh Vân tiễn quan viên rồi quay lại thính đường. Lúc này, Dụ Vương vẫn còn cùng Lưu thái úy tâm tình, bên cạnh chỉ có mấy hạ nhân sai xử. Ngụy Chi nhìn người đều đi hết, cũng yên lặng đứng dậy.

"Phu nhân."

Nàng đi đến trước mặt Tề phu nhân, kính cẩn nghe theo mà mở miệng.

"Nếu không có gì phân phó, Ngụy Chi liền về phòng trước."

Tề phu nhân gật đầu, sau đó lướt qua nàng đi tới bên người Dụ Vương.

Đang uống rượu nghe được thanh âm này, Lưu thái úy quay đầu lại, liếc mắt một cái liền thấy được thân ảnh nhỏ xinh.

Búi tóc hơi nâu nhu mỹ buông xõa, toát ra dáng vẻ thiếu nữ.

"Đó là....."

Lưu thái úy uống đến hơi say, nheo lại mắt nhìn chăm chăm thân ảnh Ngụy Chi. Dụ Vương theo tầm mắt hẩn nhìn lại, thấy rõ người, lại quay đầu, thấy Lưu thái úy nhìn chăm chăm Ngụy Chi đến xuất thần.

"Lưu đại nhân?"

"Mỹ nhân, quả là mỹ nhân...."

Đầu hấn xoay qua hai lần, vẻ mặt thèm nhỏ dãi mà nhắm mắt lại. Người đã đi không còn thấy được thân ảnh.

Mấy ngày sau, Tứ cô nương từ học đường trở về liền tiến vào phòng Tề phu nhân la hét ầm ĩ.

"Mẫu thân, hôm nay ở học đường con thấy Ngụy Chi kia dùng bút lông sói tử đàn!"

"Xiêm y nàng mặc cũng là dùng mẫu mới nhất của phố Đông Tân, tháng sau con cũng muốn mua mà còn chưa mua được!"

"Con đường đường một đích nữ, đồ dùng lại không bằng một đứa con hoang!"

Tề phu nhân cũng có chút kinh ngạc, kéo tay Tề Minh Nguyệt qua trấn an vài câu, buồn bực nói:

"Nàng đào đâu ra nhiều bạc như vậy."

Tứ cô nương một bữu môi: "Chắc chắn là phụ thân bất công!"

"Con mặc kệ, không muốn phải thua kém cái loại người này đâu! Mẫu thân...."

"Được rồi được rồi."

Tề phu nhân đáp ứng nàng vài câu, lại đem người kéo lại gần chút, cười nhạo nói:

"Không cần lo lắng, phụ thân con đã quyết định."

"Chờ thêm hai ngày, đem đứa con hoang kia đưa cho Lưu thái ụy

làm thiệp."

Tề Minh Nguyệt cả kinh che miệng lại, mở to hai mắt nhìn, thanh âm cũng bắt đầu nói lắp lên.

"Kia, kia Lưu đại nhân đã già lắm rồi đó....."

"Già với không già cái gì, mà cũng không phải con gả! Người ta hiển hách như vậy, nàng ta còn không xứng đâu, hừ..."

Lúc này ở Lâm Nguyệt Uyển, Ngụy Chi vừa mới vừa dùng cơm chiều. Ngoài sân truyền đến bước chân có người đến, trên mặt nàng sáng ngời, lập tức đứng dậy chạy ra ngoài. Tiểu Dao đứng ở trong viện, xách theo tay nải, vừa thấy đến Ngụy Chi lập tức gật đầu.

"Tiểu thư, thuộc hạ tới trễ."

"Đây là thiếu gia sai ta giao cho ngài."

Ngụy Chi vui sướng mà cười rộ lên, tiếp nhận cái tay nải nhỏ kia.

"Chiêu ca ca khi nào trở về vậy?"

"Thiếu gia nói, tiểu thư kiên nhẫn chờ thêm hai ngày nữa."

"Ừm, vậy người nói với huynh ấy, liền nói....."

Ngụy Chi cúi đầu ngượng ngùng nửa ngày, cuối cùng lại thay đổi tâm tư.

"Không cần, chờ huynh ấy trở về ta tự mình nói với huynh ấy!"

Chương 10: Đánh mông (H nhẹ)

Ban đêm, Ngụy Chi ngủ vô cùng sâu giấc. Cửa kéo kẹt một tiếng mở ra.

"Chi Chi....."

Ngụy Chi mở mắt ra, phát hiện mình đã bị người ta ôm vào trong lòng ngực, hơi thở quen thuộc của nam nhân ập vào trước mặt. Nàng mơ mơ màng màng mà giang hai tay, ôm lấy eo Tề Cảnh Chiêu, lại an tâm mà nhắm mắt lại.

"Có nhớ ca ca hay không?"

"Có..."

Tề Cảnh Chiêu thở dài, tay vỗ ở trên lưng nàng chậm rãi đi xuống.

Lột xuống quần lót của Ngụy Chi, lòng bàn tay dán lên mông thịt mềm mại của nàng. Thật mềm, thật tròn, dùng lực xoa một chút thịt thậm chí còn đung đưa. Hắn nâng tay lên, vỗ nhẹ vài cái.

Bốp, Bốp.....

"Chiêu ca ca!"

Ngụy Chi bị xoa đến thanh tỉnh, phát hiện mình cũng không phải đang nằm mơ. Ca ca nửa đêm leo lên giường nàng, còn đánh mông nàng!

Nàng vừa xấu hổ lại vừa giận dữ nhưng lại rất kinh ngạc, tay dùng sức nắm chặt lấy hăn, người trước mặt một chút cũng không dao động, ngược lại càng dán lên chặt chẽ hơn.

Tề Cảnh Chiêu trở mình nằm xuống, đem Ngụy Chi ấn ở trên người mình, sau đó nâng tay lên, hướng tới mũi nhỏ của nàng hung hăng mà đánh lên.

Bạch bạch bạch!...

"Hử, a..... Đừng đánh Chi Chi mà....."

Thịt non trắng nõn bị đánh đến hồng lên, mũi này từng đợt. Ngụy Chi ôm chặt cổ Tề Cảnh Chiêu hướng lên trên mà bò.

"Chiêu ca ca xấu xa!"

"Còn dám đẩy ca ca ra không?"

Tề Cảnh Chiêu bóp chặt hai cánh mũi thịt của nàng, bình tĩnh mà nhìn chăm chăm lên người tiểu cô nương.

"A..."

Hai người bốn mắt nhìn thẳng vào nhau. Ngụy Chi nhút nhát sợ sệt mà lắc đầu, lại dịch lên trên mà lấy lòng hăn. Sau đó đã bị hăn chế trụ cái ót.

Đầu lưỡi ca ca thăm dò cái miệng nhỏ, linh hoạt mà liếm láp một vòng, câu lấy đầu lưỡi nàng cùng dây dưa quấn quýt.

Hai người đều không có nhắm mắt, Ngụy Chi nhìn mặt mày nam nhân lạnh lùng dần dần trở nên nóng cháy.

"Ưm....."

Hắn bắt được lưỡi nàng, nhẹ nhàng gặm cắn. Sau đó lại dán lên cánh môi nàng dùng sức mà liếm mút. Ngụ Chi bị mút đến thở không nổi, nắm cổ áo hắn nghẹn đỏ mặt.

"A... ưm!....."

Qua một hồi lâu, rốt cuộc hai người đều thở hồng hộc mà tách ra một chút. Chờ tới khi hơi thở đã vững vàng, Ngụ Chi đem mặt vùi vào cổ Tề Cảnh Chiêu, nắm quần áo hắn cười ngây ngô.

"Thích Chiêu ca ca lắm đó....."

Tề Cảnh Chiêu dịch mộng nàng lên trên rồi ôm lấy, khuôn mặt ghé sát chống lên cái mũi nàng, cười rộ.

"Thích như thế nào, hửm?"

Hai tay nhỏ sờ lên mặt hắn, vừa nóng lại vừa dính.

"Mỗi ngày đều muốn cùng ca ca ở bên nhau."

"Ăn cơm cũng nhớ, ngủ cũng nhớ, đọc sách cũng nhớ."

"Lúc rửa mộng cũng nhớ....."

Nói xong Ngụ Chi lại cười khanh khách, xoa loạn lên mặt Tề Cảnh Chiêu rồi hôn hôn một hồi. Nước miếng ướt nóng như hồ dính đầy mặt. Hắn bóp sau cổ nàng, đem người sát tới, nhắm mi cẩn thận mà chăm chú.

"Ta mới đi mấy ngày, chuột nhỏ đã thông suốt rồi sao?"

"Chuột cái gì chứ!"

Ngụ Chi có chút bức hắn luôn gọi mình như vậy, nâng tay lên dùng sức vỗ vỗ vào mặt hắn.

"Chi Chi là chuột nhỏ, vậy ca ca là cái gì? Hứ!"

Tề Cảnh Chiêu thấp thấp ý cười, sau đó lại rộ lên ôm tiểu nhân nhi đột nhiên xoay người, đem nàng đè xuống.

"Chuột nhỏ vừa trắng lại vừa mềm, để ta nếm nếm...."

Yếm bị cởi bỏ ném trên mặt đất lộ ra một đôi núi vú xinh xắn. Hô hấp hẳn liền trở nên thô nặng, nhiệt khí phun đến trước ngực nàng. N/úm v/ú dựng đứng lồi lên, vừa lúc chọc trúng mặt Tề Cảnh Chiêu.

"Ca ca."

Ngụy Chi bắt lấy khăn trải giường, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng mà nhìn hẳn, thanh âm nhu nhược nói:

"Huynh, huynh cũng phải cởi nhé....."

"Ừ"

Hắn cúi xuống há mồm ngậm lấy tiểu n/úm v/ú, dùng sức liếm mút mấy ngụm rồi mới đứng dậy

cởi bỏ xiêm y.

Cánh tay thon dài, vai lưng đỉnh đặc, trắng đến phát sáng. Chỉ có bụng nhỏ lộ ra nhúm lông màu nâu thưa thớt.

"Chi Chi?"

Ngụy Chi không chớp mắt mà nhìn chăm chăm tới bụng nhỏ của hẳn, nuốt nước miếng rồi lại duỗi tay sờ.

Cứng quá.

Tề Cảnh Chiêu đề tay nàng lại, cười như không cười mà nhìn nàng.

"Chi Chi, không cần gấp."

Nói xong liền cúi xuống hôn nàng, lại nâng hai n/úm v/ú mê người kia lên liếm mút một trận.

.....

Lúc này, Dụ Vương đang cùng Tề phu nhân ngồi ở trong thính đường. Ngày ấy trong yến hội, Dụ Vương nhìn ra Lưu thái úy có ý với Ngụy Chi, ngày thứ hai liền chủ động đưa ra chủ ý muốn đem nữ nhi đưa đến trong phủ hấn làm thiếp.

Không nghĩ tới ngoại thất nữ chương mắt này thế mà còn có thể dùng để tạo ân tình.

"Ngày mai liền sẽ tới đón người, cũng không biết nha đầu kia có chịu hay không."

"Bốn vương đã đáp ứng Lưu thái úy, nàng có nguyện ý hay không cũng phải gả."

Tề phu nhân đứng dậy bóp vai cho hấn, thanh âm vẫn là có chút lo lắng.

"Đại nhân, cô nương kia mới đến được mấy ngày, ai cũng không hiểu được tính tình của nàng ấy. Nếu nàng không nguyện ý, ngộ nhỡ làm ra việc gì ngu ngốc, chẳng phải cũng sẽ làm Lưu đại nhân thêm đen đui hay sao?"

"Phu nhân nói có lý"

Dụ Vương cau mày nghĩ ngợi một lúc rồi đứng lên.

"Vậy bốn vương liền tự mình đi nói với nàng. Miễn cho ngày mai lại

làm ra chuyện gì mất mặt."

Ban đêm, mây đen giăng đầy. Bên ngoài Lâm Nguyệt Uyển, Dụ Vương cùng Tề phu nhân đã đi tới cửa.

Hạ nhân trực tiếp đẩy cửa viện ra. Đi đến cửa phòng, Dụ Vương nâng tay đang muốn gõ cửa, liền nghe được một ít thanh âm không bình thường. Mấy người đứng ở cửa vẫn không nhúc nhích.

"Ừ..... a....."

"Đừng mà....."

"A....a....."

Tiếng rên rĩ ái muội cùng thanh âm thở dốc truyền ra từ khe cửa, người đứng bên ngoài nghe vô cùng rành mạch.

Hạ nhân hai mặt nhìn nhau, Tề phu nhân nhìn sắc mặt xanh đen của Vương gia, sợ tới mức nắm chặt khăn tay. Dụ Vương tức giận đến cả người phát run, tay nắm chặt thành quyền, hung hăng dùng chân đạp cửa vài cái.

"Đồ không biết xấu hổ này....."

Cửa bị một chân đá văng, mấy người bước nhanh đi vào. Vừa thấy đồ rơi cạnh giường đệm, mấy hạ nhân lập tức bị dọa đến mềm chân.

Một quả trứng màu đen nằm trên mặt đất.

Trên giường, xiêm y to rộng đem mặt thiếu nữ bao đến kín mít. Ngay cả đoạn chân trắng nõn lộ trên đuôi giường cũng ngay lập tức được tay nam nhân chặt chẽ đè lại.

Người nọ quỳ gối ở giữa hai chân nàng. Chấn phòng lên một khối to

hình người. Tề Cảnh Chiêu chậm rãi từ trong chăn ló đầu ra, thuận tay xoa xoa vệt nước bên miệng.

Sau đó kéo chăn qua, che đậy đôi chân nhỏ.

Thanh âm trầm thấp lạnh băng.

"Đi ra ngoài!"

Chương 11: Tin tưởng ta

Sau khi Tề Cảnh Chiêu mặc xong y phục, hẩn ngồi vào mép giường, đem chân Ngụy Chi đang co rúm ở trên giường kéo lại, nâng chân nàng cong lên để lên hông, đem cả người nàng ôm vào trong lòng ngực. Bàn tay to trấn an bả vai không ngừng run rẩy.

"Ca ca sẽ không để bọn họ khi dễ muội."

"Không cần sợ hãi."

Ngụy Chi nằm ở trong lòng ngực hẩn cuộn tròn thành một đoàn, run rẩy cực kỳ mãnh liệt, tay lạnh băng chặt chẽ bắt lấy áo trước ngực của Tề Cảnh Chiêu, đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

"Chiêu ca ca."

Nàng ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ trắng bệch còn mang theo nước mắt, trong mắt tràn ngập mờ mịt cùng sợ hãi. Hẩn cúi đầu hôn hôn lên thái dương của Ngụy Chi, trầm giọng nói.

"Tin tưởng ta."

.....

Tề Cảnh Chiêu chống quái trượng, mới vừa đi đến nhà chính, liền bị một cái ly hung hăng ném tới vỡ vụn trên mặt đất.

"Ngươi là đồ súc sinh!"

"Đó chính là muội muội ruột của người! Người làm sao có thể, sao có thể làm ra loại chuyện.....!"

Dụ Vương tức giận đến mức cả người phát run, đôi mắt đỏ đậm gắt gao mà trừng người trước mặt. Tề Cảnh Chiêu chống trượng, chậm rãi đi đến ghế bên cạnh.

"Phụ thân hại ta suýt nữa không làm được súc sinh đấy."

"May mắn, còn kịp."

Tề Cảnh Chiêu nâng khóe miệng lên, dựa vào trên ghế, dùng gậy chống gõ gõ trên mặt đất, đáy mắt lại không có một tia ý cười.

"Người, người biết....."

Trên mặt Dụ Vương hiện lên một tia kinh ngạc, thực mau đã khôi phục bình tĩnh, lại lạnh giọng mở miệng:

"Người biết rõ bốn vương đã tìm cho nàng một nhà khá giả, vậy mà vẫn còn làm ra loại chuyện không bằng cầm thú súc vật!"

"Mẫu thân nàng là ai? Nàng có xuất thân gì chứ?"

Dụ Vương cau mày, giơ tay xoa xoa cái trán, trầm giọng nói.

"Nếu không phải bốn vương cùng Lưu đại nhân có giao hảo....."

Bang!

Chén trà nhỏ thẳng tắp ném tới dưới chân Dụ Vương, nát đầy đất. Nước trà nóng bỏng bắn ra.

"Người...."

Tề Cảnh Chiêu ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Dụ Vương, ánh mắt

càng thêm lạnh băng, trào phúng mà cười lạnh, nói:

"Xuất thân là gì, Vương gia không phải là người rõ nhất sao?"

"Thủ đoạn bán nữ cầu vinh, thì ra cũng có thể nói được đường hoàng như thế."

Thính đường yên tĩnh trầm mặc trong chút lát. Tâm tư bị vạch trần, người ngồi ở trên ghế ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều.

Dụ Vương hừ một tiếng nở nụ cười, vừa cười vừa vỗ chân, lắc lắc đầu.

"Bán nữ cầu vinh? Bốn vương đúng là muốn như vậy đấy."

"Vương gia tốt nhất không nên động đến nàng lần nữa. Nếu không, vở kịch phụ tử tình thâm này sợ là sẽ không tiếp tục diễn nổi."

Tề Cảnh Chiêu chống quai chậm rãi đứng dậy.

"Mấy ngày gần đây kinh thành xuất hiện không ít lưu dân."

"Nghe nói, là từ Nhữ Châu một đường tránh nạn mà tới."

Lời hăn vừa nói ra, làm gương mặt tươi cười của Dụ Vương lập tức cứng đờ, thần sắc trở nên đen tối.

"Cảnh Chiêu!"

Mắt thấy hăn sắp rời đi, Dụ Vương đập một cái lên bàn, đứng dậy.

"Dù sao cũng là phụ tử, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn cùng bốn vương đối nghịch?"

"Chỉ cần ngươi cùng ta liên thủ, sợ gì không thành nghiệp lớn?! Chờ bốn vương đăng cơ, ngươi chính là Thái Tử!"

Hắn càng nói, sắc mặt càng trở nên ngông cuồng, thanh âm cao vút làm người ta không rét mà run. Ánh mắt gắt gao của hắn nhìn chằm chằm thân ảnh Tề Cảnh Chiêu.

"Làm Thái Tử sao? So ra còn kém hơn làm một con chó bên người Nhị điện hạ!"

Tiếng quát trượng trầm ồm ồm xuống đất. Tề Cảnh Chiêu không chút do dự hướng về phía cửa đi ra ngoài.

Đêm đó, những hạ nhân thấy cảnh huynh muội loạn luân toàn bộ đều bị Tề phu nhân xử trí. Nửa đêm, Tề Cảnh Chiêu vội vàng trở lại Lâm Nguyệt Uyển.

Đẩy cửa đi vào, trên giường đệm không có một bóng người.

Không thấy Ngụy Chi.

Chương 12: Cầm miệng

"Thiếu gia, thuộc hạ đã tìm kiếm toàn bộ Vương phủ."

"Vẫn là, vẫn là không thấy..."

Một đám thị vệ tụ tập trong sân Lâm Nguyệt Uyển, mỗi người một đầu cúi đầu, không ai dám hé răng. Tề Cảnh Chiêu đứng ở trong viện, sắc mặt âm trầm mà nhìn chăm chăm những người trước mắt, tay nắm quả trượng chậm rãi siết chặt.

Sau một lúc lâu, hắn trầm giọng mở miệng:

"Đi chuẩn bị ngựa xe."

Trời tờ mờ sáng, còn có một vầng trăng rằm treo trên không trung. Trên đường quanh quẽ, những tiệm nhỏ ven đường mới vừa mang lồng thắp lên, cửa hàng lớn vẫn còn đang đóng cửa.

Trước cửa Thanh lâu, những nữ tử mang váy sam mặt đầy tươi cười quyến rũ tiễn những quan gia say khướt đi ra. Một chiếc xe ngựa dừng ở trước cửa thanh lâu. Một nam tử chống trượng được thị vệ nâng, chậm rãi xuống xe.

"Thiếu gia, sao lại là nơi này chứ?"

Thị vệ quay đầu nhìn thoáng qua chiêu bài, do dự lên tiếng. Tiểu Dao bên cạnh lập tức vỗ vai hắn một phen.

"Ít nói nhảm lại!"

Hắn phất tay cho lui những người bên cạnh, khập khiễng mà bước tới một cái hẻm chật hẹp bên cạnh thanh lâu. Bước chân âm ỉ vang lên trong ngõ nhỏ hẹp hòi dơ bẩn. Từng bước một, thẳng đến cuối hẻm.

Cửa viện rách nát bị đẩy ra. Hồi lâu không có người ở trong viện cho nên nội thất tích một tầng bụi bẩn rất dày. Bước chân nam tử rơi xuống, bao trùm lên dấu chân nhỏ in trên mặt đất. Một tiếng kẽo kẹt, cửa phòng mở ra.

"Chi Chi."

Thân hình nho nhỏ cuộn tròn thành một đoàn ở trên giường, chặn bị đá trên mặt đất. Ngụy Chi ngủ thật sâu, trên mặt phẫn nộ còn mang theo nước mắt. Đôi tay gắt gao ôm ở trước ngực.

Một tia sáng từ cửa sổ bắn vào, dừng ở trên mặt đất ảm đạm. Một cái tay nai nhỏ rộng mở trên mặt đất.

"Chi Chi."

Nàng mở mắt, mê man mà nhìn nam nhân ngồi ở mép giường. Hai người trầm mặc mà đối diện nhìn nhau. Sau đó, một đôi tay nhỏ chậm rãi vòng qua eo Tề Cảnh Chiêu.

"Chiêu ca ca, huynh tới rồi."

Tiếng nói của nàng có chút khản đặc mang theo nghẹn ngào. Khuôn mặt nhỏ ấm áp dán lên bụng Tề Cảnh Chiêu. Dần dần thấm ướt một mảnh.

"Chi Chi có thể ở chỗ này, sẽ không.... sẽ không làm Chiêu ca ca khó xử."

Ngụy Chi nắm chặt góc áo hắn, thân thể gầy yếu nằm ở trong lòng

ngực nam nhân, không ngừng run rẩy.

"Muội... muội sẽ tự biết chiều cỡ mình, vú em còn khen muội rất có khả năng tự lập."

"Sau này nếu ca ca rảnh rồi thì tới thăm muội một chút, được không?"

"Chi Chi sẽ luôn ở nơi này..... Rất gần."

Lòng bàn tay to rộng đặt ở trên gáy tiểu cô nương vuốt ve. Tề Cảnh Chiêu thu lại cánh tay, đem tiểu nhân nhi trong lòng ngực ôm chặt, biểu tình lạnh băng, không nói một lời. Một lát sau, người trong lòng ngực chậm rãi ngừng run rẩy. Hắn đem Ngụy Chi bế lên, mặt đối mặt, lại đem hai chân nàng tách sang hai bên eo mình, sau đó đôi tay nâng lấy hông nàng, chậm rãi đứng dậy.

"Ca ca! Huynh làm gì đó! Mau buông ta xuống!"

Tề Cảnh Chiêu đã ngồi dậy, ôm người đi ra vài bước. Bước chân nặng nề, chân trái không chống đỡ được trọng lượng của cơ thể, thân mình càng ngày run rẩy lợi hại. Ngụy Chi treo ở trên người hắn gấp đến độ không dám lộn xộn, lại hoảng loạn vô cùng.

"Ca ca, không cần....."

"Câm miệng!"

Thanh âm khàn khàn âm trầm không cho nàng nói tiếp. Tề Cảnh Chiêu hít một hơi thật sâu, lại đem người xốc lên trên một chút. Cứ như vậy ôm tiểu cô nương, khắp khiêng mà bước ra từ ngõ nhỏ. Đi đến trước xe ngựa, một loạt thị vệ nhìn thấy thấy trong lòng ngực hắn còn ôm một người, lập tức vọt lên.

"Thiếu gia, để tiểu nhân làm đi!"

"Thiếu gia!..."

Tề Cảnh Chiêu dừng lại bước chân, ổn định hơi thở, lại tiếp tục đi phía trước đi đến. Chậm rãi lướt qua xe ngựa. Người trong lòng ngực cũng càng tỉnh hơn, gắt gao mà ôm cổ hắn. Hai người cứ như vậy mà ôm, đi ở trên đường càng ngày càng náo nhiệt. Thân ảnh chậm rãi khập khểnh bước đi từng bước, cực kỳ công kênh. Mấy thị vệ thật cẩn thận mà theo ở phía sau.

Trở lại Lâm Nguyệt Uyển, mấy tỳ nữ đứng ở cửa run bần bật.

Hắn thở hồng hộc đem Ngụy Chi ném ở trên giường, mặc kệ nàng gọi hắn sau mà quay lưng bước đi, không nói một lời. Xoay người liền ra tới cửa.

"Thiếu gia."

Tiểu Đào đem mộc quả trượng đưa qua. Tề Cảnh Chiêu nhận lấy, ổn định thân mình, bình tĩnh mà mở miệng: "Người nơi này thay đổi tất cả, một người cũng không giữ."

"Tiểu Đào, các người canh giữ ở đây."

Hắn gắt gao mà nhìn chăm chăm vào một đám thị vệ cúi đầu, lạnh giọng lệnh cưỡng chế nói:

"Không cho phép tiểu thư ra khỏi phòng nửa bước!"

Tiểu Đào ôm quyền, gật đầu nói:

"Vâng!"

Chương 13: Muội muội ngoan (H)

Trời dần tối, bên ngoài Lâm Nguyệt Uyển, thị vệ canh giữ ở cửa một tắc cũng không rời.

Qua canh giờ bữa tối, trong phủ hạ nhân qua lại, khi đi qua sân nhìn thấy mấy nam tử sắc mặt bất thiện cũng không dám thở dốc.

Mấy tỷ nữ nhin không được mà tò mò, che miệng khe khẽ nói nhỏ. Cũng không biết Lục cô nương này gây ra họa gì nữa, chắc chắc.....

Đêm đã khuya, Tề Cảnh Chiêu vội vàng bước tới. Chờ hẵn vào sân, mấy tên thị vệ nhàm chán đứng dựa vào cột đều lập tức tiến lên.

"Thiếu gia!"

Hắn khẽ gật đầu, vốn muốn tiếp tục đi về phía trước nhưng đột nhiên lại dừng bước chân, trầm thấp mở miệng:

"Đều trở về đi, nơi này không cần các người."

"Vâng!"

Thị vệ tốp năm tốp ba rời đi, trong viện yên tĩnh không một tiếng động. Tề Cảnh Chiêu nhìn ánh sáng lẻ loi sáng lên bên cửa sổ, bàn tay nắm quả trượng mở ra, lại chậm rãi nắm chặt. Ánh mắt trầm xuống.

Cửa bị đẩy ra. Trong phòng tràn ngập mùi hương thanh nhuận ngọt ngào, trên mặt đất còn có chút vệt nước.

Tiểu cô nương chấp tay sau lưng đứng ở trên mép giường, thật cẩn thận mà nhìn hắn. Nhấp môi phẫn hồng. Bộ dáng còn có chút ủy khuất.

Ủy khuất?

Ai mới là người nên ủy khuất đây? Tề Cảnh Chiêu đứng ở cửa, tay nắm chặt mộc trượng.

"Chi Chi, lại đây."

Thanh âm trầm ổn vừa thoát ra, Ngụy Chi lập tức giơ tay nhỏ chạy tới. Quả trượng lập tức bị ném trên mặt đất, hắn gắt gao mà ôm lấy tiểu cô nương đang chạy ào đến.

Hai người đã nhiều ngày không thấy nhau, hơn nữa tối qua lại âm ỉ một đêm, cho tới bây giờ, mới rốt cuộc có thể ôn tồn một chút.

Cửa phòng còn mở, ánh trăng sáng tỏ bao phủ lên dáng vẻ hai người. Chỉ chốc lát, thân ảnh dây dưa liền lẫn đến trên mặt đất.

"Chiêu ca ca, chúng ta lên trên giường, được không.."

Ngụy Chi bị huynh trưởng hôn đến thở không nổi, y phục bị thoát đến trần như nhộng, đôi tay non mịn chặt chẽ nắm bả vai dày rộng của nam nhân.

"Ư..... Ừm a...a....."

Hai vú nhỏ phẫn nộ bị hắn ngậm vào trong miệng, môi hơi lạnh dán vào nhũ thịt thơm mềm, mút đến mức phát ra thanh âm chặc chặc rung động.

Môi hắn dần dần hướng lên trên, đầu lưỡi ướt nóng chống lên cần cổ tinh tế đang run rẩy của Ngụy Chi, nhẹ nhàng liếm láp.

Ngụy Chi ôm vai hắn, chậm rãi kẹp chặt eo nam nhân. Chân nhỏ kiêu nộn ở trên lưng Tề Cảnh Chiêu mà câu lên. Tề Cảnh Chiêu vuốt ve chân nàng, một tay chống ở bên tai Ngụy Chi, đầu hơi chút ngẩng dậy, ánh mắt sâu thẳm mà nóng cháy.

Ca ca tức giận.

Ngụy Chi nhút nhát sợ sệt mà nhìn hắn, chân nhỏ trắng nộn ở hắn sau lưng dùng sức kẹp. Kẹp chặt eo hắn.

"Chiêu ca ca, sao vậy...."

"Chỉ cần ngoan ngoãn ở bên người ta là được, những thứ khác không cần lo lắng. Ca ca thương muội, sẽ bảo vệ muội."

Bàn tay to lớn chậm rãi bò lên đùi nàng, ngón tay vuốt ve đôi chân thon dài bóng loáng. Tề Cảnh Chiêu nhìn chăm chăm bộ dáng sợ hãi của nàng, thanh âm trở nên âm trầm khàn khàn.

"Những lời này, Chi Chi căn bản không tin. Phải không?"

"Không, không phải! Chiêu ca ca...."

Ngụy Chi cuống quýt lắc đầu, đôi mắt ngậm nước lại càng thêm đáng thương. Tức khắc nghẹn ngào đến nói không ra lời.

Tề Cảnh Chiêu đánh giá bộ dáng nàng hoảng loạn cùng chột dạ, khẽ cười một tiếng. Hắn cười ngoại bào của mình, sau đó nâng hông Ngụy Chi lên, lót ở phía dưới.

Một tay kia duỗi xuống kéo quần của mình ra. Mới vừa cởi đến dưới háng, hắn liền đỡ vật cứng sưng to kia đặt giữa chân Ngụy Chi.

Côn th*т tràn đầy gân xanh nhô lên dán tại â/m h/ộ kiêu nộn bóng loáng của thiếu nữ, hắn đẩy hông cọ xát qua lại, xúc cảm ấm áp

kích thích đánh lên môi â/m h/ộ mềm mại của Ngụ Chi khiến nàng không khỏi run rẩy. Dương v*t trần trụi tương tác càng ngày càng nóng.

Thanh âm da thịt cọ xát rất nhỏ truyền vào tai. Ngụ Chi cắn môi, ngực nháy bùm bùm lên mãnh liệt. Khuôn mặt nhỏ nổi lên hưng phấn đỏ bừng.

Tề Cảnh Chiêu cười rộ lên, cúi đầu hôn lấy gương mặt ửng hồng của nàng. Tay duỗi xuống bao lấy â/m h/ộ kiều nộn, nhẹ xoa vài cái.

Độ ấm lòng bàn tay từ phía dưới chạm rã truyền lên. Khuôn mặt nhỏ của Ngụ Chi đỏ bừng, nàng cười lên một cái, vẻ mặt ngây thơ ngượng ngùng nhìn vào mắt hắn.

"Ca ca sờ thật thoải mái...."

"Còn phải nói sao?"

Ngón tay khớp xương rõ ràng tách hai môi â/m h/ộ, chống lên mép tiểu huyết, chạm rã chen vào lỗ nhỏ thăm dò.

Tề Cảnh Chiêu nhìn chăm chăm khuôn mặt ửng hồng của Ngụ Chi, trong lòng không khỏi nóng lên.

"A..... A....."

"Ca ca, a....."

âm đ*o khít chặt bị căng ra một chút, không khỏi mẫn cảm mà rụt lại vài cái. Tề Cảnh Chiêu hơi hơi dùng sức, một ngón tay cắm vào liền bị tiểu huyết gắt gao hút lấy. Ngón tay hắn thon dài, ở bên trong âm đ*o khẩn trí lại khô khốc không nhanh không chậm mà bắt đầu cắm rút.

"Không tin ta cũng không sao."

Hắn ngậm vành tai Nguyệt Chi, ở bên tai nàng nhẹ giọng nỉ non.

"Dù sao muội cũng chạy không thoát."

Vừa nói hết câu, Tề Cảnh Chiêu cảm giác được trên eo căng thẳng, nhìn xuống lại thấy cẳng chân run rẩy dang ra càng rộng, cậu lấy lưng hắn áp xuống. Nguyệt Chi mở to đôi mắt ngập ngừng như chứa ẩn tình nhìn hắn, thẹn thùng nói:

"Không chạy..... Chi Chi nơi nào cũng không đi..."

"Ca ca, ca ca làm muội đau rồi."

Đà khí làm nũng của nàng trêu chọc đến Tề Cảnh Chiêu, làm hắn trong nháy mắt cả người đều gấp gáp, cơn th*т dưới háng trướng đau khó nhịn cũng nảy lên vài cái thỉnh thoảng.

Ánh mắt hắn gắt gao mà nhìn chăm chăm Nguyệt Chi, đem ngón tay rút ra, ở trong đùi nàng tùy ý lau lau, sau đó liền đỡ cơn th*т trướng đau tách mở môi âm h/ộ, chống lên cửa huyết trơn mềm chậm rãi hướng vào trong mà cắm.

"Ừ....."

Mới chỉ có quy đ*у tiến vào đã làm tiểu cô nương đau đến mức căng thẳng thở dốc.

"Chi Chi, thả lỏng chút. Để ca ca cắm vào."

Tiểu huyết xử nữ chưa qua thể sự chặt đến mức muốn kẹp gãy dương cụ, bên trong mềm mại chặt chẽ, giống như có vô số cái miệng nhỏ gắp gao bao vây lấy quy đ*у mà liếm mút.

Trong lòng hắn cảm thán, hắn chưa bao giờ từng đạt khoái cảm cao như vậy.

Bụng nhỏ co rút một trận.

"Ừ..."

Tề Cảnh Chiêu nhịn không được mà kêu lên một tiếng, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi mỏng. Cả người căng thẳng. Tay hấn chống trên mặt đất, chịu đựng khô nóng mà cúi đầu hôn lấy đôi môi bị cắn chặt đến trắng bệch của Ngụy Chi. Hấn nhỏ giọng dỗ dành nàng:

"Muội muội ngoan, lại đem chân mở ra chút nữa."

Mông hông chậm rãi ép xuống, càng dán vào chặt lại càng thêm dùng sức. Ngụy Chi đau không nói thành lời, vành mắt phấp hồng, ánh mắt nhìn Tề Cảnh Chiêu cực kỳ ủy khuất.

Nhưng hai đùi thon nhỏ lại nghe lời run rẩy mà tách ra.

"Chi Chi là ngoan nhất, a....."

Bóng đêm bao trùm, gió đêm hơi lạnh phảng phất. Cửa mở rộng bị thổi đến lung lay, trên mặt đất, bóng người giao thiệp phập phồng không ngừng.

Trên lưng nam tử có hai bàn tay nhỏ, ngón tay non mịn hơi hơi cong lại. Quần hấn chỉ cởi đến một nửa, lộ ra hai mông kiêu ngạnh đang dùng lực mà đĩnh động.

"Bạch bạch bạch..."

Cơ bắp căng chặt, mồ hôi ướt đẫm, thanh âm thô suyền không ngừng.

"A..... A....."

Ngụy Chi bị thao đến cả người mềm mại, sắc mặt ửng hồng, hai

căng chân theo tiết tấu thẳng tiến của hấn mà nhoáng lên rung động.

Côn th*t thô dài dữ tợn dừng ở huyết khẩu đỏ bừng không ngừng trườ sấp, huyết xử nữ vốn dĩ nhỏ hẹp lại bị hấn hung hăng cắm rút thành co dẫn đàn hồi, hai cánh môi â/m h/ộ bị ma sát sưng to sung huyết.

Đục dịch hỗn hợp cùng tơ máu từng luồng chảy ra, lại bị cắm vào bắn đến chân tâm. Kết hợp đến mức tận cùng.

Thiếu nữ ngây ngô bị huynh trưởng khai bao, còn bị rút đầy một bụng tinh dịch.

"Ca ca..... Chịu không được...."

Ngụy Chi kêu đến mức giọng nói đều khàn đặc, chỉ có thể dùng thanh âm nhu nhược mà xin tha. hoa huy*t mới biết yêu lần đầu đã bị thao đến mép huyết sưng hồng, huyết khẩu sưng đỏ.

Ca ca vẫn không chịu buông tha nàng, vẫn kiên quyết dùng côn th*t một đường cắm thẳng.

"A....."

Tề Cảnh Chiêu nghe tiếng nàng đáng thương rên rỉ trong lòng càng sướng khoái, động tác dưới thân cũng càng thêm tàn nhẫn.

"Bạch bạch bạch, bạch bạch."

"A!"

Qua một hồi lâu, côn th*t cắm với tốc độ càng lúc càng nhanh, đâm cho Ngụy Chi rên rỉ đứt quãng.

"Nóng quá, thật sướng....."

"Chi Chi chịu không nổi....."

Tề Cảnh Chiêu gắt gao đè nặng lên Ngụy Chi, tay dùng sức ép lại cặp mông nhỏ của nàng kịch liệt va chạm, nguyên cây dương v*t cắm thẳng đến hoa tâm, hung hăng đâm vào tử cung. Tinh dịch ấm áp phun ra, từng luồng bắn vào hoa huy*t non nớt.

"Chiêu ca ca...A...a....."

Ngụy Chi bị rút tinh tới mức bụng nhỏ hơi trướng, chân nhỏ đều rụt lại. Nàng khóc đến cả người run rẩy, tay nhỏ gắt gao ôm vai Tề Cảnh Chiêu.

Qua một hồi lâu, cơn th*t nằm trong tiểu huyết chậm rãi mềm xuống. Tiểu cô nương cũng thả lỏng đôi chút, tay ôm cổ hằn từ từ buông thõng.

Tề Cảnh Chiêu thoải mái thở phì phò, nghiêng đầu chống lên cái trái thắm ướt mồ hôi của Ngụy Chi, thân mật mà cọ vào những sợi tóc hỗn độn.

"Chi Chi ngoan"

"VẬY MÀ HUYNH CÒN KHI DỄ TA..."

Ngụy Chi ủy khuất đến bẹp miệng, con mắt hồng lên quay đầu đi, cố ý không nhìn hằn. Bàn tay to rộng phủ lên vú nhỏ mềm mại, lại bắt đầu xoa nắn.

"A..... DỪNG LẠI ĐI MÀ..."

"Ca ca xấu lắm, hức....."

Hằn tiến đến bên tai nàng thấp thấp mà cười rộ lên, thanh âm khàn khàn lười biếng.

"Ca ca là đang thương muối đó, muối muối ngốc....."

Chương 14: Ban ngày tuyên dâm (H)

Gần tới buổi trưa, hạ nhân Vương phủ tới tới lui lui, chính sảnh dần dần trở nên náo nhiệt. Vậy mà trong một sân khác của Vương phủ, quang cảnh vẫn yên lặng không một động tĩnh.

Từ khi trời còn chưa sáng, Tiểu Đạo đã mang người tới Lâm Nguyệt Uyển canh giữ ở cửa viện, không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Trong viện, cửa phòng Lục cô nương hờ khép. Ánh nắng từ kẹt cửa chen vào, căn phòng dần dần được chiếu sáng. Màn giường màu xanh lơ được kéo xuống một nửa, lộ ra một đoạn ở phía cuối đuôi giường.

Một đôi chân nhỏ trắng nõn thanh tú lộ dưới chăn, thỉnh thoảng vịn vẹo không an phận.

Chốc lát sau, chăn bị xốc lên một ít, trên giường nổi lên một trận tiếng động. Một bàn chân to rộng lộ ra khỏi chăn, đè lên đôi chân nõn nà non mịn, không nhẹ không nặng mà xoa nghiền.

Xoa không đến hai lần, cặp kia chân nhỏ lại không an phận vịn vẹo, tựa như muốn tránh khỏi sự áp chế của hắn. Chẳng qua chỉ là vô ích, lại bị cưỡng chế ấn xuống.

Bàn chân thô ráp vuốt ve mu bàn chân nhỏ, vết chai dày ma sát với làn da trắng nõn, dần dần hướng lên trên. Nhẹ vỗ về cẳng chân nà. Ngón chân tách ra, kẹp lấy thịt mềm ở cẳng chân.

"Phốc!"

Cặp chân nhỏ đột nhiên rụt lại. Tiểu cô nương nhin không được mà bật cười trước, sau đó liền xốc chân lên rồi chui vào trong trốn.

Ai ngờ, nam nhân bên cạnh cũng lập tức cúi người luồn vào.

Trong ổ chăn tối tăm, hai người thân thể trần trụi gắt gao quăn quýt. Ngụy Chi then đỏ mặt, tay nhỏ chống vai Tề Cảnh Chiêu dùng sức đẩy.

"Không được tiến vào!"

Tề Cảnh Chiêu chôn ở trước ngực muội muội, miệng ngậm đầu v* mà mút mát mấy ngụm, rầu rĩ cười khổ.

"Tôi hôm qua còn cho ta cảm mấy lần. Sao bây giờ lại không được vào?"

Ngụy Chi đỏ mặt, giơ tay đẩy đẩy đầu của hắn, đẩy thế nào cũng không được, cho nên nàng tức giận mà nhéo lấy lỗ tai Tề Cảnh Chiêu.

"Ca ca, không cho phép mút! Còn mút nữa.... Chi Chi sẽ không thể lớn được!"

Đầu ngón út nhẹ nhàng xoa nắn lỗ tai hắn. Dù bực mình nhưng nàng cũng không nỡ dùng sức. Tề Cảnh Chiêu bị xoa đến cực kỳ thoải mái, mắt chậm rãi híp lại. Trong miệng vẫn còn hút chặt đầu v*, hút đến nhũ thịt cứng lên run rẩy.

"A...a....."

Bàn tay to kia của hắn ở trên eo Ngụy Chi không ngừng vuốt ve, chậm rãi đi xuống, nắm chân nàng nâng lên để hai phiến đùi ngọc dán chặt quanh hông.

Tề Cảnh Chiêu ngẩng đầu hôn hôn lên cái miệng nhỏ của tiểu cô nương, chống cái trán của nàng cười khế. Nhẹ nhàng mà đỉnh eo vài cái. Dương v*t thô cứng chống ở huyết thịt non mềm đỉnh đỉnh, cẳng chân kẹp ở trên eo hân nhin không được mà ngọ nguậy.

"Không, không được cầm....."

"A....."

Quy đ*u tím thắm hung hăng cắm vào, tạo ra lối đi trong nộn huyết chặt chẽ. Ngụy Chi tức giận đến mức cắn một ngụm lên vai hân.

"A..... nha..... Chậm một chút.....Ca ca hư quá..... Ừ.....ừ...."

Thắt lưng đưa đẩy càng lúc càng nhanh, dương v*t thô dài vào lút cán, rút ra rất nhẹ nhàng, cắm vào thật mạnh bạo.

Trứng dài nặng trĩu đánh lên môi â/m h/ộ. Hoa huy*t kiều nộn của thiếu nữ đêm qua mới vừa khai bao, nhin không được yêu thương mạnh mẽ như vậy, hoa kính nhỏ hẹp bị căng ra thành hình dạng của côn th*t.

Môi â/m h/ộ sưng to, bị côn th*t lặp đi lặp lại cọ xát đến sinh đau. Dương căn đỏ tím hung hăng mà xỏ xuyên qua â/m h/ộ, đem tất cả tinh d*ch đêm qua bắn vào cùng mật dịch động tình của nàng ép tràn ra, côn th*t cắm vào lỗ nhỏ vừa chặt lại vừa ướt, sưng đến mức gân xanh trên thân gậy cũng giật giật.

"A...a..... ừm..."

Ngụy Chi giương cái miệng kiều duyên rên rỉ không, khóe mắt đỏ bừng dần trở nên ướt át. Bị ngâm trong tinh d*ch cả một đêm, khuôn mặt nhỏ non nớt của nàng hiện ra thần thái nhu mì.

Tề Cảnh Chiêu gắt gao mà nhìn chăm chăm ánh mắt cực kỳ mê muội của nàng. Thao tác dưới háng cũng càng lúc càng mãnh liệt.

"Chi Chi, gọi ca ca."

"Gọi ca ca.."

"Mau gọi!"

Tiểu cô nương cong cong khóe miệng, cười đến kiêu mị đáng yêu, vươn tay nhỏ câu lên cổ hần.

"Ca ca! Ca ca! Chi Chi sắp bị cấm hồng rồi..... A...a...."

Ngụy Chi nũng nịu mà kêu vài tiếng, lại bị Tề Cảnh Chiêu cản tai, vừa thở vừa làm nũng. Ngọt đến mức nam nhân càng cấm lại càng hăng, huyết thịt nhỏ bị đâm kẹp thật chặt.

Tề Cảnh Chiêu thao đến cực kỳ thỏa mãn, quy đ*u phòng lên thả lỏng một chút, cả người đều run đến căng chặt. Hần cười lạnh một tiếng, bóp eo tiểu cô nương đem người trở mình.

Mặc kệ tiếng hét của nàng. Tay hần tách mở hai cánh mộng kiều nộn, hung hăng đỉnh eo, dương v*t thô to lần nữa cắm vào hết.

"A....a....Sâu quá...."

"Trưởng muốn chết....."

Ngụy Chi bị làm đến xương cốt đều mỏi, hai chân ngăn không được liền mềm nhũn vô lực. Nàng ghé vào gối đông đưa, mộng nhỏ ngoan ngoãn nhếch lên, để hần tùy ý thao động. Đôi mắt xấu hổ mà nhắm chặt, khuôn mặt nhỏ úp vào gối cũng bị cọ đến đỏ bừng.

Xương hông thiếu nữ nhỏ hẹp bị bàn tay to của nam nhân giữ chặt. Mộng nhỏ trắng nõn ra sức mút lấy dương v*t thô to tím đen.

Bị cấm mở, bị xỏ xuyên.

Đến giữa trưa, trong phòng thoáng rộng, màn giường kịch liệt lay động.

Huynh muội hai người đắm chìm trong khoái cảm.

Kịch liệt giao hợp, càng lún càng sâu.

Chương 15: Ôm lên đụ (H nhẹ)

Đầu tháng Tám là đại thọ của Tề vương, toàn bộ hoàng cung đều giống trống khua chiêng mà chuẩn bị. Kinh thành vẫn náo nhiệt ồn ào như cũ, mấy cỗ kiệu viền vàng nạm phỉ thúy rục rịch đi rêu rao khắp nơi.

Rèm châu bạch ngọc đóng đưa, phát ra tiếng vang thanh thúy. Tới phủ Dụ Vương, Tề Tấn Văn thông dong xuống cỗ kiệu. Hắn một thân áo tím đẹp để quý giá, đứng ở đại môn Vương phủ, nhẹ phẩy cây quạt.

"Cuối cùng cũng được đi bằng cửa chính rồi."

Lúc trước phía Nam không ngừng lũ lụt, bờ sông vỡ đê làm cho vô số bá tánh trôi giạt khắp nơi, tuy triều đình đã phái quan viên đi trị thủy nhưng cuối cùng cũng đành bó tay không biện pháp. Dù sao chuyện này cũng không có ích lợi gì cho việc phân tranh đảng phái, cho nên bọn họ ai cũng không muốn tự đề cử, tránh rút dây động rừng.

Trị thủy trở thành một củ khoai lang nóng phỏng tay, đẩy qua đẩy lại mãi cũng không ai dám tiếp nhận. Cuối cùng cũng không biết làm sao, sau này trọng trách lại rơi xuống đầu Nhị hoàng tử cà lơ phất phơ.

Bên ngoài Tê Phong Các, Tiểu Đào vẫn canh giữ ở cửa như thường lệ. Tề Tấn Văn lướt qua hạ nhân dẫn đường, đi nhanh qua, mới vừa đi vào tới sân liền cất cao giọng nói:

"A Chiêu! Mau ra đây! Nhìn xem bốn vương mang theo thứ tốt gì cho người, ha ha ha....."

Hắn rỗng rỗng hướng vào trong viện đi, trực tiếp đẩy thị vệ ra. Đương nhiên vẫn là bị một hàng tùy tùng ở phía sau ngăn lại.

"Điện hạ ngài đừng nóng vội, để tiểu nhân đi vào trước thông truyền một tiếng....."

"Truyền cái gì mà truyền, bốn vương phải cho thiếu gia các người một kinh hỉ, tránh ra tránh ra!"

"Ây da.....ngài từ từ đã....."

Hắn tùy tiện bước thẳng vào trong viện, mấy thị vệ biết ngăn không được hắn cho nên cuống quýt nép vào hai góc.

"A Chiêu!"

Cửa bị đẩy ra một phen, Tề Tấn Văn bước nhanh đi vào.

Trong viện thật an tĩnh. Cửa phòng rộng mở.

Thiếu niên áo tím đứng ở phòng trong vẫn không nhúc nhích. Mặt hướng tới buồng trong, tươi cười vui sướng ngưng trệ.

Hai mắt trừng lớn.

Người ngày xưa luôn ngồi ở trước án thư, mặt đối mặt chăm chọc mĩa mai hắn, lúc này nhàn nhàn mà dựa vào trên ghế nằm.

Hai mắt nhắm hờ, biểu tình thích ý. Trong lòng ngực ôm một nhân nhi nhỏ xinh. Tiểu cô nương non nớt ghé vào trên người hắn, đôi tay nhỏ còn nắm chặt góc áo nam tử.

Nàng ngủ đến mê say. Một bàn tay to vẫn còn đặt trên mông tiểu cô

nương. Mông thịt mềm mại bị nhào nặn đến biến dạng.

Thủ pháp thành thạo, động tác tự nhiên. Hắn mở mắt ra, nhàn nhạt mà liếc nhìn người ở cửa một cái.

Thiếu niên áo tím nuốt nước bọt, bước chân chậm rãi lui về phía sau. Thẳng đến khi thối lui đến cửa, suýt nữa ngã xuống, thật may còn có Tiểu Dao đỡ lấy.

Hắn hoảng sợ mà bắt lấy bắp tay của Tiểu Dao, ghen nửa ngày nói không nói nên lời.

Thị vệ bên cạnh xoa xoa tay, cảnh này bọn họ đã xem đến phát chán.

Tiểu Dao bình tĩnh mà đem người đỡ tới phòng cách vách ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Điện hạ, bây giờ Thiếu gia còn đang bận dỗ Lục cô nương ngủ! Ngài đừng nóng vội. Chờ Lục cô nương ngủ rồi, ngài lại....."

"Lục cô nương?"

Nhị hoàng tử đỡ đầu gãi chính mình, sắc mặt ửng đỏ, vẻ mặt không dám tin tưởng:

"Thật không ngờ đó, A Chiêu thế mà lại nuốt luôn cả muội-....."

.....

Cửa phòng chính được đóng lại nhẹ nhàng. Tề Cảnh Chiêu một lần nữa nhắm mắt, khóa miệng khẽ nhếch.

Tay đặt trên mông lại siết chặt, người rong lòng ngực lập tức cào ngực hắn, nhỏ giọng hừ hai tiếng. Mông thịt móm mốp được nắn bóp rồi buông ra một hồi lại vểnh lên, đỉnh đỉnh lòng bàn tay hắn.

Không biết nàng mơ thấy cái gì, tiểu cô nương đột nhiên bất an mà vặn vẹo. Chỉ chốc lát, tay nhỏ tự nhiên mà kéo vạt áo nam nhân ra, cởi ra một tầng lại một tầng. Thẳng đến khi khuôn mặt mềm mại dán lên ngực ấm áp.

Một cổ hơi thở nồng ấm của nam tử bao lấy. Nàng nằm trong ngực hân hoan mà cọ cọ, vô ý thức lẩm bẩm.

"Ca ca....."

Tay ôm vai nàng siết chặt. Một tay khác nâng lên, nhẹ vỗ về lưng Ngụy Chi. Tề Cảnh Chiêu cúi đầu, dán vào đỉnh đầu nàng, nhẹ giọng dỗ dành nói:

"Ngoan nhé, ca ca ở đây."

.....

Một lát sau, trong phòng vang lên thanh âm ê ê a a.

Ngụy Chi nửa mê nửa tỉnh dựa vào trong lòng ngực hân, hai chân bị tách ra bẻ lên, váy bị kéo đến trên eo, quần lót bị vạch lộ ra cái mông nhỏ. Một cây côn th*o tím đen chính diện phụt phụt mà cắm thẳng vào âm h*o phần nộn của thiếu nữ.

Huyệt thịt tham lam mà liếm mút dương v*o dữ tợn. Giữa hai chân trắng nõn còn có mấy dấu hôn vừa nông lại vừa sâu. Tất cả đều là dấu vết hoan ái từ mấy ngày hôm trước.

"Ca ca, ca ca.....Thật thoải mái..... Ừ.."

Ngụy Chi bị nam nhân một tay ôm chân, một tay ấn vào trong ngực tùy ý mà đỉnh lộng. Nàng hí mắt ghé vào trong lòng ngực hân kiều duyên liên tục. Côn th*o vào lút cán, nàng nắm lấy vạt áo ca ca, si ngốc mà cười rộ lên

ôn thì"A.....thật lớn..... Ừ...ừ.....Ca ca..... Mạnh một chút nữa....."

Tề Cảnh Chiêu cắn lỗ tai nàng, thanh âm thô nặng. Bàn tay to hướng lên trên, gấp gáp mà lần mò tiến vào vạt áo của thiếu nữ. Hắn bắt được một bên nhũ hoa, hung hăng xoa nắn.

"A.....a....."

Ghế nằm rung động dữ dội. Hai canh giờ qua đi, thanh âm ê ê a a đong đưa rồi cuộc cũng bé dần.

Trong phòng sột sột soạt soạt. Qua một hồi lâu, cửa cuối cùng cũng được mở, Tề Cảnh Chiêu thay đổi một thân y phục, thần sắc bình đạm, tay nắm quả trượng không nhanh không chậm mà bước ra ngoài.

"Người đâu?"

"Bẩm thiếu gia, Nhị điện hạ....."

Tiểu Đào lập tức tiến lên, mới vừa ngẩng đầu liền dừng lại, thần sắc cổ quái mà quay đầu đi. Tựa hồ còn ghen cười.

"Thiếu gia, mặt ngài....."

Tề Cảnh Chiêu giơ tay lên sờng sờ.

Trên mặt hắn không chỉ có một cái dấu hôn.

Chương 16: Uống hoa tửu (H)

Màn đêm buông xuống, mấy người bán rong cũng dần thu dọn quán, lục tục trở về nhà.

Trên phố đông, quán rượu phồn hoa treo lên đèn lồng màu đỏ, thấp sáng khắp hẻm, quan nhân ăn uống no say sẽ được gia nhân đỡ lên kiệu trở về.

Vừa lúc trước cửa Túy Tiên Lâu có một cỗ kiệu đẹp để quý giá dừng lại.

Trong Nhã gian tràn ngập mùi huân hương, cách một cánh cửa gỗ là vui cười giận mắng, muôn hình muôn vẻ của tửu lâu thật khác biệt so với bên ngoài. Nữ tử thướt tha kiều mị đánh đàn, nhẹ nhàng lưu luyến, tiếng đàn uyển chuyển thanh lệ, tình ý miên man.

Sau bình phong, lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng cười sang sảng của nam tử.

"Người không thấy tên Lưu thái úy kia vừa thấy Vệ Trung áp người đến thính đường là lập tức hai mắt trợn trừng, gào lên hai tiếng sau đó trực tiếp ngất đi đấy! Phụ hoàng tức giận đến nổi mặt mũi đen sì, hỏi cũng chưa hỏi liền trực tiếp đem người nhốt lại!"

Tề Tấn Văn cười đến cực kỳ thống khoái, nói đến chỗ thú vị thì kích động đến mức vỗ bàn.

"Nếu không phải người ngăn cản, bốn vương nhất định tự mình....."

"Xem ra mọi chuyện của điện hạ trừ tính đã chu toàn."

Tề Cảnh Chiêu giơ tay lên nhéo một khối điểm tâm, tà tà liếc mắt nhìn hẩn một cái. Vừa dứt lời, tươi cười trên mặt Nhị hoàng tử cũng hơi hơi cứng lại, lập tức héo xuống, tựa như đang chơi trò lật mặt bịp miệng, hẩn ai oán mà nhìn Tề Cảnh Chiêu:

"A Chiêu thật là....làm ta mất hứng..."

Trên bàn rượu rót rồi lại đầy. Tiếng đàn như oán như mộ lại thêm chút ngả ngớn say lòng người. Bóng đêm bao trùm, bên ngoài Túy Tiên Lâu có mấy thị vệ canh giữ gần xe ngựa.

Một lúc sau, hai người đi ra tới. Tề Tấn Văn đến gần cổ kiệu, mắt đảo qua liền chú ý tới hộp đồ ăn trong tay của Tiểu Dao.

Mặt đỏ hơi say nổi lên thắc mắc.

"Hửm, đây là cái gì? Cho ta hả?"

Còn chưa kịp nói xong trên eo đã tê rần, hẩn quay đầu, mê man mà nhìn cây quả trượng mới vừa thọc hẩn một cái vào bụng. Tề Cảnh Chiêu cũng có chút men say, nâng gậy chống lấy thân mình loạng choạng. Hẩn nửa rũ đầu, nheo đôi mắt lại, thanh âm rất mất kiên nhẫn.

"Đi đi, nhanh lên chút."

"Rồi mà rồi mà, đi thì đi, đi xong thì ta....."

Xe ngựa dừng trước cửa Vương phủ. Nhị hoàng tử bị thị vệ ấn vào bên trong xe ngựa, chỉ có thể thò đầu ra cửa sổ mà ngoái nhìn, hẩn thấy Tề Cảnh phân phó thủ hạ vài câu rồi khập khiễng hướng vào trong cửa.

Tiết tấu của quả trượng va vào bậc thềm đá, càng đi càng gấp gáp.

Sáng sớm ngày thứ hai. Cửa viện Tê Phong Các vẫn còn đang đóng chặt. Trên giường một người còn đang ngủ say, chăn mỏng bao trùm ở bên hông.

Tê Cảnh Chiêu chậm rãi mở mắt ra, đầu đau như muốn nứt. Theo thói quen mà siết chặt cánh tay, lại không ôm được gì cả.

Mày nhú chặt giãn ra, trở nên có chút mờ mịt. Ký ức đêm qua như thác lũ truyền vào. Gương mặt lạnh lùng của nam tử tức khắc hiện lên đỏ ửng mất tự nhiên.

Đêm qua hắn say rượu, sau khi từ biệt Tê Tấn Văn liền vội vàng chống quai trở lại sân viện của mình. Vừa vào phòng đã nhìn thấy Ngụy Chi ngồi ở trước bàn chống đầu chờ hắn.

Thật là ngoan ngoãn.

Sau đó, tiểu cô nương sung sướng mà chạy lại.

"Chiêu ca ca, sao lại về muộn như vậy?....."

Do uống nhiều rượu nên cơ thể hắn ngay lập tức vào trạng thái hưng phấn. Nghe được giọng nói quen thuộc, cả người lại càng thêm khô nóng khó nhịn.

Tiếp theo, tiếp theo.....

Hắn trực tiếp đem người ấn đè lên ván cửa, lột sạch quần áo. Giống như phát điên, bàn tay to tách mở hai phiến hông, cơn th*t như thiêu đốt từ phía sau lưng hăng cắm vào tiểu /m h/ộ.

Tiểu cô nương bị động chỉ biết há miệng chảy nước. Sau đó nữa, hắn cũng không quan tâm mà đem người áp đến trên bàn. Hắn còn nhớ rõ, hai cẳng chân trắng nõn vẫn luôn treo trên vai hắn mà kẹp chặt.

Sau đó vẫn còn là một màn làm tình bên cửa sổ, trong bồn tắm, trên mặt đất.....

Đầu đau như búa bổ, chân trái cũng ỉn ỉn tê tê. Đại khái là bởi vì tối hôm qua ôm người vừa đi vừa cầm, dùng sức quá mãnh liệt.....

Tề Cảnh Chiêu giơ tay dè dè cái trán, nhẹ nhàng xốc chăn lên. Cửa sổ mở rộng ra, hộp đồ ăn còn trên mặt đất. Xiêm y hỗn độn ở khắp nơi. Trên mặt đất còn có vệt nước loang lổ, khắp phòng đều là dấu vết hoan ái. Lúc trước khi hoan ái, Tề Cảnh Chiêu vẫn còn để ý đến chuyện tuổi tác, hăn lo Ngụy Chi còn nhỏ cho nên vẫn luôn có chừng mực.

Sau mỗi lần hành sự hăn đều sẽ trấn an tiểu cô nương, dỗ dành nàng yên giấc. Mà tối hôm qua, đừng nói đến chừng mực..... Hăn quả thực phải đem đi so với sức sinh động dục mới đúng.

Ngụy Chi đến học đường từ sáng sớm, mãi cho đến buổi trưa cũng không thấy trở về. Tề Cảnh Chiêu nắm quả trượng, sốt ruột ở trong sân đi tới đi lui.

Mấy người Tiểu Dao đứng ở dưới bóng cây, phúi phúi tay, vẻ mặt khó hiểu.

"Giờ còn đang là giữa trưa, Thiếu gia sao lại muốn đi dạo vậy?"

"Thích thì cứ đi khuyên thử một chút?"

"Để ngài ấy đứng giữa trời nắng vậy thì không ổn thật mà...."

Đi loang quanh một lúc hăn lại trở lại trong phòng, thay một thân xiêm y màu thiên thanh. Khác với màu sắc u trầm lúc trước, bộ y phục này trông rất ra dáng thiếu niên lang trẻ tuổi.

Bước chân trầm ổn chậm rãi lại hướng ra cửa.

"Thiếu gia?"

Mấy thị vệ không dám hỏi nhiều, chỉ có Tiểu Đạo tiến lên, thật cẩn thận mà mở miệng.

"Ngài muốn ra ngoài sao?"

Tề Cảnh Chiêu siết chặt quả trượng, không nói không rằng lập tức bước ra ngoài.

Ở học đường, vài vị công tử cùng tiểu thư thế gia lục tục đi ra, vừa đi vừa nói cười rôm rả. Hạ nhân đeo rương đựng sách theo ở phía sau. Một đường con đường đá vắt ngang khu rừng trúc rậm rạp, yên tĩnh thanh u. Gió thổi qua lá trúc tạo nên tiếng rì rào xào xạc.

Không biết phía trước có người nào đó dừng lại bước chân, kinh hô một tiếng. Người phía sau sôi nổi tiến đến, túm tụm lại nhìn. Mấy cô nương Tề gia sợ hãi thối lui sang hai bên, mở to hai mắt nhìn. Nam tử mặc thanh y chống quả trượng, chậm rãi từ chỗ sâu trong rừng trúc đi ra.

"Đại, đại ca?"

Tề gia Tứ cô nương cả kinh há mồm hô. Còn có người đánh bạo tiến lên, nghiêng đầu đánh giá bước chân khập khiễng ủa hắn.

Xác thật giống với lời đồn. Tề Cảnh Chiêu nhiều năm qua chưa từng bước chân vào học đường, hẳn dựa vào ký ức, ánh mắt nặng nề nhìn về phía trước.

Người xung quanh nghị luận sôi nổi, dần dần nhường đường. Ở học đường lúc này mọi người đã tan hết. Chỉ có Ngụy Chi còn ngồi ở trước án thư, biểu tình ảm đạm mà phát ngốc.

Không biết nghĩ tới cái gì, cảm xúc tiểu cô nương càng thêm ảo não.

Tiểu Chúc đứng ở bên cạnh yên lặng mà chờ.

"Chi Chi."

Thanh âm quen thuộc vang lên. Bả vai lại bị Tiểu Chúc chọc chọc. Ngụy Chi ngẩng đầu, hoảng hốt nhìn thấy có người đứng dưới màn trúc. Gắt gao mà nhìn nàng chăm chăm.

Nhớ tới đêm qua càn rỡ, trên mặt Tề Cảnh Chiêu có chút thẹn thùng. Nhưng thanh âm vẫn trấn định như cũ.

Tiểu cô nương giống như đang giận hăn, chỉ liếc mắt nhìn một cái sau đó lại cúi đầu. Giằng co một hồi, Tề Cảnh Chiêu bất đắc dĩ mà tiến đến nói:

"Đi, về với ca ca."

Một bàn tay to duỗi đến trước mặt nàng.

Ngụy Chi mím môi, mới vừa ngẩng đầu liền quay ra trộm nhìn đến đám con cháu thế gia ngoài học đường. Bọn họ hướng về phía nàng xem náo nhiệt, hoặc tò mò, hoặc giễu cợt, ai ai cũng đang nghị luận thật sôi nổi.

.....

Nàng đứng lên, đi về phía trước một bước, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng chui vào lòng bàn tay hăn.

Tề Cảnh Chiêu nắm lấy tay tiểu cô nương, một đêm qua làm chân nàng bị thương cho nên bước đi cực kỳ nặng nhọc.

Bàn tay nhỏ kia ban đầu còn ngoan ngoãn, lúc sau lại khế nhéo nhéo lòng bàn tay. Sau đó nàng chậm rãi hướng lên trên, dịu dàng ôm lấy cánh tay hăn.

Trên xe ngựa, hai người một đường trầm mặc.

"Đêm qua ta làm muội bị thương sao?"

Tề Cảnh Chiêu ôm nàng, sau một hồi cân nhắc mới cúi đầu thử mở miệng hỏi. Tiểu cô nương dựa trong ngực hắc âu cũng không nói lời nào.

Cả người nàng ử rũ, tay ôm trên eo hắc âu cũng không quấn chặt như thường ngày.

"Chi Chi?"

Hắc duỗi tay nâng cằm nàng lên, lại bị Ngụy Chi nghiêng đầu đi trốn. Tiểu cô nương đột nhiên ngồi dậy, đẩy nam tử về mặt ngây ngốc ngồi lui ra ngoài.

Sau đó xoay người khoanh tay trước ngực, nhất định không cho hắc chạm vào. Tề Cảnh Chiêu ngơ ngẩn mà nhìn lưng tiểu cô nương, có chút không biết làm sao. Mới vừa thò lại gần, liền nghe thấy thanh âm nàng ưỡ oải mở miệng.

"Ca ca."

"Ta đây, sao vậy?"

"Huynh đêm qua,...."

"Đi uống hoa tửu phải không?"

Sắc mặt Tề Cảnh Chiêu trở nên cực kỳ căng thẳng.

*Uống hoa tửu là uống rượu ở hoa lâu. Chi Chi xuất thân từ kỹ viện cộng thêm đoán cách hành xử cho nên hỏi vậy, ẻm nghĩ đêm qua Tề Cảnh Chiêu đi uống rượu chơi gái *

Chương 17: Tự ta hái

Xe ngựa tiến vào từ lối nhỏ sau Vương phủ, tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên từ trong rừng hồng rậm rạp. Trong xe, Tề Cảnh Chiêu căng thẳng nhéo đầu gối chính mình, nhìn nhìn cái ót quật cường của tiểu cô nương, nhúu mày hỏi.

"Vẫn còn bực?"

"Ca ca không phải đã giải thích cho muội rồi sao?"

Ngụy Chi đưa lưng về phía hắc phát ra âm thanh rầu rĩ, nàng vẫn chịu quay lại.

Không khí trở nên ngưng đọng, hai người cứ như vậy giằng co một đường.

Xe ngựa ngừng lại. Tề Cảnh Chiêu xuống xe ngựa trước, lại giơ tay muốn đi đỡ nàng. Kết quả, tiểu cô nương rúc ở trong xe vẫn không nhúc nhích, cũng không nhìn hắc cái nào.

"Chiêu ca ca đi về trước đi. Muội mệt nhọc, muốn nằm nghỉ một lúc."

Tiểu cô nương căn bản không nghe hắc giải thích, tức ghen một đường, trong lòng vừa tủi thân lại vừa bực bội. Vẫn là không nhìn được mà tỏ vẻ giận dỗi.

Ai ngờ, nghe xong lời nàng nói, tay đang chống màn xe trực tiếp thu trở về. Trong xe lại tối sầm xuống.

Ngụy Chi quay đầu lại, không thấy một còn bóng người nào.

"Đồ xấu xa! Lại còn đi uống hoa tửu! Đồ người khác được còn ta thì lại không.....Ca ca đáng ghét! Hu hu..... vậy mà còn nói thương ta....."

Tiểu cô nương tức đến đỏ mắt, vừa mắng vừa thút tha thút thít nước nở mà khóc lên. Bàn tay nắm lại, đấm thụp thụp xuống tấm đệm kê phía dưới.

Bảy tám hộ vệ canh giữ xe ngựa một bên yên lặng lắng nghe, một bên nhìn nam nhân phụ bạc đang chống quải trượng cách đó không xa.

Một lát sau, tiếng khóc trong xe dần nhỏ lại. Tề Cảnh Chiêu chậm rãi trở về, tay chấp ở sau lưng. Đến gần xe ngựa, hắt hướng về phía thị vệ khẽ gật đầu, mấy người lập tức thối lui.

Màn xe bị mở ra, Ngụy Chi lập tức ngồi dậy.

Tiểu cô nương mím môi, đôi mắt long lanh trông mong nhìn hắt. Mạnh một lần nữa buông xuống. Tề Cảnh Chiêu ngồi quỳ ở phía trước, hít một hơi thật sâu.

Sau đó tay giấu sau lưng chậm rãi duỗi ra tới. Một quả hồng vừa lớn vừa đỏ xuất hiện ở trước mắt Ngụy Chi.

Tiểu cô nương xoa xoa đôi mắt, ngơ ngác mà thò lại gần, cẩn thận ngắm nghía. Sau đó giơ tay muốn nhận, quả hồng lại bị hắt rút tay lại giấu đi.

"Ca ca....."

Thanh âm khàn khàn yếu ớt mang theo nghi hoặc. Tề Cảnh Chiêu ho nhẹ hai tiếng, quay đầu đi, đem quả hồng kia áp đến trước ngực

của mình, dùng sức cọ vài cái, đem quả hồng lau sạch.

Tiểu cô nương ngẩn người "Ồ" một tiếng, đỏ mặt lui về sau một chút.

"Chín rồi. Ta, là ta tự mình hái."

Cổ Tề Cảnh Chiêu đỏ lên, thanh âm có chút run run, còn ra vẻ bình tĩnh mà đem quả hồng nhét vào trong lòng ngực nàng.

Hai người lặng im một hồi. Tiểu cô nương nâng quả hồng lên nhìn trái nhìn phải, cẩn cẩn môi. Chỉ chốc lát liền cong đôi mắt còn ửng hồng nở nụ cười.

"Không giận nữa?"

Tề Cảnh Chiêu dán sát vào chút, giơ tay sờ sờ đầu nàng, nhẹ giọng hỏi. Tiểu cô nương không lên tiếng. Hắn thở dài một hơi, duỗi tay đem người kéo vào trong lòng ngực.

"Chi Chi, tha thứ cho ca ca một lần đi."

Ngụy Chi ghé vào trước ngực hắn, giơ tay đánh nhẹ một chút. Sau đó tay lại bị bắt được. Hắn nhéo tay nàng, lại tự đánh lên người mình vài cái.

"Được rồi....."

Tiểu cô nương nũng nịu vài câu rồi ngoan ngoãn tiến vào trong lòng ngực hắn.

Sau giờ ngộ, ánh nắng chói chang. Bóng cây loang lổ chiếu xuống đất, theo gió nhẹ lay động. Trong rừng sâu, từng trận mùi hương quả chín tản ra.

Mấy quả hồng chín rớt lên bùn đất, vỏ cam vàng bị phơi đến nhăn

lại.Đêm qua hai người cũng chưa ngủ ngon, có chút mệt mỏi.

Chỉ chốc lát, nhân nhi trong lòng ngực an tâm mà đánh một giấc no say. Tề Cảnh Chiêu cúi đầu đem tay nàng bẻ ra, đem quả hồng đặt một bên.

Hắn nghĩ nghĩ, lại nhẹ nhàng kéo vạt áo của mình ra. Quả nhiên, khuôn mặt mềm mại kia lập tức dán lên vòm ngực hắn.

"Ca ca thương muội còn không đủ, làm gì có chuyện ta đi uống hoa tửu?"

"Muội mới là đồ ngốc."

Hắn xoa bả vai tiểu cô nương, bất đắc dĩ mà cười rộ lên.

Chương 18: Bị huynh trưởng cảm tình (H)

Tháng Chín, những báo hiệu của mùa thu càng ngày càng rõ rệt, trời thanh khí mát.

Từ khi được Tề Cảnh Chiêu đón ở học đường, những con cháu ngoại thất thế gia vốn chướng mắt Ngụy Chi lại đột nhiên có hứng thú. Ngày thường mấy cô nương Tề gia vốn không đem nàng đặt trong mắt nay lại như cố ý vô tình mà cùng Ngụy Chi đáp lời.

Tan học, Ngụy Chi đang chuẩn bị cùng Tiểu Chước hồi phủ, vừa ra tới cửa học đường liền nhìn thấy Tề Minh Huyền đang chờ ở bên cạnh cổng kiệu của mình. Ngụy Chi tức khắc cảm thấy khẩn trương, thật cẩn thận mà tiến lại gần"

"Tam tỷ tỷ?"

Tề Minh Huyền vừa thấy nàng đi tới, lập tức cười thân thiện mà nắm tay Ngụy Chi.

"Lục muội muội, từ khi muội vào phủ, tỷ tỷ cũng chưa có thời gian nói chuyện cùng muội. Muội muội ở Lâm Nguyệt Uyển có ổn không? Hạ nhân trong phòng có làm gì phật lòng muội không? Nếu thiếu thứ gì, muội nhất định phải nói cho tỷ tỷ."

Tề Minh Huyền cao hơn Ngụy Chi nửa cái đầu, nàng hơi cong người đi câu lấy cánh tay Ngụy Chi, cười đến dịu dàng hào phóng, một bộ dáng vẻ diễn xuất vai hiền tỷ, làm người ta nhìn không được mà muốn thân cận.

Từ khi vào phủ, mấy cô nương Tề gia cũng chưa từng chủ động bắt chuyện với Ngụy Chi, cho nên đây là lần đầu tiên Ngụy Chi cùng tỷ tỷ thân cận như vậy. Nàng cúi đầu, có chút e lệ mà trả lời vài câu, ngẩng đầu nhìn lên thấy dáng vẻ quan tâm của Tề Minh Huyền trong lòng càng thêm thấp thỏm, sau đó bất tri bất giác đi theo nàng ta lên cổ kiệu.

.....

Trước đó vài ngày, Thái Tử Phi sinh hạ Lâm nhi, hoàng cung tổ chức cung yến, hỉ khí dương dương. Nhị hoàng tử sớm đã chuẩn bị hạ lễ sớm vào cung, không ngờ hạ lễ thể nhưng bị người khác đánh tráo, còn may là phát hiện kịp thời.

Sự việc vừa phát sinh Tề Cảnh Chiêu đã lập tức sai người tra rõ thủ hạ của Nhị hoàng tử. Bởi vì hơn mấy ngày nữa trong cung lại muốn tổ chức mã cầu*, thanh thế càng lớn, càng là cơ hội tuyệt vời để phản kích.

*mã cầu: là một môn thể thao đồng đội. Trong môn này, người chơi ngồi trên lưng ngựa và có nhiệm vụ ghi bàn để giành chiến thắng trước đội đối phương.

Cũng vì thế đã mấy ngày rồi, Ngụy Chi chờ đến ngủ thiếp đi cũng chưa nhìn thấy bóng người Tề Cảnh Chiêu quay trở lại. Ban đêm, bên trong Tề Phong Các yên tĩnh không một tiếng động.

y đầuuy đãTrong phòng chỉ có ánh lửa của một chiếc đèn. Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, một trượng màu đen chấm dứt chậm rãi đi về phía trước.

Tề Cảnh Chiêu vừa về đã phóng mắt nhìn tới trên giường, thấy tiểu cô nương nằm bò đang ngủ rất ngon liền chống trượng đi tới. Hắn chậm rãi vòng ra phía sau bình phong thay đổi áo ngủ, một lúc sau mới đi tới bên giường.

Chấn mông xóc lên chổng chắt ở chân giường. Tiểu cô nương bị đè không thoải mái, quay đầu định lăm bắm nhưng miệng đã hoàn toàn bị hấn chặn lại.

"A..... ưm..."

Làn môi hơi lạnh dán lên cái miệng nhỏ của nàng, nhẹ nhàng gặm cắn rồi đến nặng nề liếm mút. Ngửi được hơi thở quen thuộc, tiểu cô nương nhắm mắt lại cười rộ lên, há miệng cắn lấy đầu lưỡi đang xâm lấn tiến vào.

"Ư..."

Là tiếng nam tử kêu rên. Hai bàn tay to khớp xương rõ ràng phủ lên mông nàng, chậm rãi đem quần lót tiểu cô nương lột xuống.

Côn th*t thô dài cực nóng chen vào kẽ mông non mềm, từng cái mà cọ vào nhục huyết nhỏ hẹp phẫn nộ. Chỉ chốc lát sau, tiểu cô nương đã anh anh kêu vài tiếng.

Trên dương cụ nam nhân dính đầy hoa dịch ướt nhẹp, gân xanh dán vào miệng huyết phần khích nhảy lên vài cái. Âm h/ộ thiếu nữ vừa chặt vừa mềm lại ấm nóng, cọ cọ vài cái liền đem nguyên cây côn th*t của hấn nuốt vào.

"Ca ca, ca ca, thật sướng....."

Bang một tiếng, nguyên cây côn th*t tím đen đem hoa kính căng ra, tắc đến tràn đầy. Tiểu cô nương nằm ga trải giường hít một hơi thật sâu, vừa muốn mở miệng đã bị huynh trưởng ấn eo mãnh liệt cắn vài cái.

"A...a..."

Khoái cảm kích liệt làm người ta tìm lòng không được. Dương v*t đầy gân xanh từng cái hung hăng cọ sát huyết thịt run rẩy. Tiểu

huyệt mới vừa động tình còn chưa kịp mềm xốp, đột nhiên bị cầm không kịp phòng bị. Quy đ*u cực đại nhắm thẳng hoa tâm, mãnh liệt ra vào hơn trăm cái. Môi â/m h/ộ phẫn nộ bị hành thân dữ tợn vừa cắn vừa cọ. Tề Cảnh Chiêu thao đến cả người sáng khoái, vừa xoa vai Ngụy Chi, vừa ngậm lấy vành tai nàng liếm láp.

Tiếng thở dốc thô nặng cùng rên rỉ yêu kiều hỗn loạn vang lên.

- -Phụt phụt-- thanh âm cầm huyệt càng ngày càng lớn.

"A, a.....ư....."

"Đau, đau quá.....a..... quá sâu..... Ca ca....muội chịu không nổi"

Ngụy Chi bị tốc độ cầm ngày càng nhanh của nam nhân phía sau làm cả người nóng rát, cảm giác tiểu huyệt bị cầm đến khó có thể nói thành lời, khoái cảm chạy dọc từ đầu lén đến ngón chân, sung sướng đến mức há miệng kêu to.

Sau đó lại bị huynh trưởng bóp nách xách lên.

"Ca ca a..... mau.....Mau..... Mau bắn vào trong muội....."

Tiểu cô nương bị nam nhân từ sau lưng ôm vào trong lòng ngực hung hăng xuyên xỏ. Cúi đầu một cái liền sẽ nhìn thấy một cây côn th*ít tím đỏ hung hăng đâm vào tiểu huyệt chính mình. Huyệt thịt phẫn nộ gắt gao mút lấy hân, bị hân chơi không khép lại được, vậy mà còn lưu luyến cắn chặt quyết không rời.

Thật mắc cỡ.

Ngụy Chi xem đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, một bên đè lại hai bàn tay to hân đang dùng lực xoa bóp cặp vú nhỏ, một bên xoay đầu. Thân mình kiều mềm bị huynh trưởng thao đến lung lay.

Tề Cảnh Chiêu chống lên vai tiểu cô nương hai mắt nhắm nghiền,

sắc mặt ửng hồng, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, động tác đĩnh lộng dưới thân càng lúc càng lớn.

Gương mặt vốn dĩ lạnh lùng trở nên tham lam, trở nên nóng cháy, mặt đầy dục sắc. Ngụy Chi kề sát vào mặt hắn, vươn đầu lưỡi liếm liến gương mặt hồng nhiệt của hắn.

"Ca ca, nóng sao....?"

"A..... a!.....!"

Chỉ chốc lát, trên giường lại vang lên tiếng cười kiều mị giận yêu cùng thanh âm ôn nhu dỗ dành.

Tiếng cười khàn khàn tràn đầy thoả mãn.

Một lát sau, Tề Cảnh Chiêu xuống giường trước. Ngụy Chi ghé vào trên giường nhìn hắn cầm vải đã thấm ướt, khập khiễng mà đi về phía mình. Bốn mắt nhìn nhau, một khắc cũng không dời.

Tề Cảnh Chiêu ngồi lên mép giường, cúi xuống hôn hôn lên gương mặt đỏ bừng của tiểu cô nương, sau đó lại đem mặt vùi vào cổ nàng, rầu rĩ mà cười lấy lòng.

Trên mặt đột nhiên bị vồ nhẹ một cái.

"Á, muội cũng to gan đó....."

"Ừ...."

Hắn nhích đầu cắn một ngụm lên gương mặt mềm mại của Ngụy Chi. Bờ vai trần trụi của tiểu cô nương run rẩy, mới định tránh vài cái đã bị hắn dùng sức kẹp chặt lấy.

Tề Cảnh Chiêu lại dán vào khuôn mặt nàng vừa cắn vừa liếm, giống như một tên vô lại không chịu nhả ra.

Qua một hồi lâu, tiểu cô nương đầu không lại hấn lại bị vây chặt không thoát được cho nên chấp nhận nằm yên, chậm rãi khép mắt chìm vào trong giấc ngủ.

Tề Cảnh Chiêu thấy người ngủ rồi mới đứng dậy.

Hấn một lần nữa nhúng khăn vào nước ấm, ngồi ở chân giường chậm rãi đem hai cái đùi tiểu cô nương tách ra.

Tiểu huyết mới vừa được yêu thương còn chưa có khép lại, tiểu nhục động sưng đỏ chậm rãi phun ra đục dịch, hỗn hợp tình dịch hoan ái dính ướt một tảng lớn khăn trải giường, cực kỳ dâm mỹ.

Sau hoan ái, cả người tiểu cô nương đều phiếm hồng nhạt mê người, trên mặt mang theo nhu mì đỏ ửng.

Tề Cảnh Chiêu cúi xuống hôn hôn, cẩn thận mà xoa chân tâm tiểu cô nương, ngón tay thon dài kẹp vài từng chút mà lau lau chà xát. Xoa xoa được một lúc, động tác trên tay hấn dừng lại. Tề Cảnh Chiêu cúi đầu, ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm giữa hai chân tiểu cô nương, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Phần bên trong đùi nàng đỏ bừng một mảnh, nhè nhẹ thấm ra tơ máu, thậm chí còn có chút trầy xước.

Ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng sờ lên nơi hơi thấm máu vài cái, tiểu nhân nhi đang nằm lập tức co rụt chân.

"A....đau....."

Đầu ngón tay hấn run rẩy, bàn tay to nắm khăn ướt thấm tinh d*ch chậm rãi siết chặt.

Chương 19: Béo

Từ khi Tề Cảnh Chiêu ôm tiểu cô nương từ tiểu viện cũ nát ở cuối hẻm về Vương phủ, hẳn cũng không để nàng trở lại Lâm Nguyệt Uyển nữa.

Vốn dĩ Tê Phong Các là nơi hẻo lánh nay lại xuất hiện không ít hoa cỏ, hải đường đua nhau nở kín tường, đặc biệt, hẳn còn cho làm thêm cả một cái xích đu.

Trong phòng, giá bút trên án thư treo nhiều hơn mấy loại bút lông hoa lệ. Trước bàn trang điểm lúc trước còn trống rỗng bây giờ đã có đầy những món mỹ phẩm lớn nhỏ. Mép giường, giày bó đen chỉnh tề đặt trên mặt đất, dựa gần bên cạnh là một đôi giày thêu tinh xảo. Giá treo bên kia vốn dĩ dùng để đặt quả trượng, hiện tại cũng treo kín áo choàng của thiếu nữ.

Mộc trượng tùy ý bị gác ở trên bàn. Sáng sớm, trong phòng còn tản ra hương khí. Đồ ăn sáng vừa được bưng lên, bọn hạ nhân liền tự giác mà lui xuống, cũng đóng cửa phòng lại.

Hai người ngồi ở trước bàn. Ngụy Chi dựa vào trong lòng ngực Tề Cảnh Chiêu, còn nhúc nhích tới lui mà bắt lấy vạt áo hẳn ngủ gà ngủ gật.

Tề Cảnh Chiêu một tay ôm lấy tiểu nhân nhi trong lòng ngực, một tay cầm cái muỗng, múc lên một muỗng cháo còn đang bốc hơi thổi vài cái, lại cúi đầu nhấp một ngụm, sau đó mới nhẹ nhàng mà đưa đến bên miệng tiểu cô nương.

"Há miệng."

"A...."

Tiểu cô nương híp mắt, ngoan ngoãn mà chu miệng lên. Một bàn tay to từ dưới hướng lên trên bóp chặt khuôn mặt nàng, khiến cho nàng phải mở cái miệng nhỏ, sau đó một muỗng cháo ấm áp chống lên phần môi tiểu cô nương lúc này mới đi vào.

Cứ như vậy dứt một hồi, tiểu cô nương rốt cuộc cũng tỉnh ngủ. Ngụy Chi nuốt cháo xuống, bám vào mép bàn muốn đứng lên, kết quả là bị cánh tay nam nhân còn treo ở trên eo siết chặt.

"Ngồi ngoan nào."

Hắn trầm giọng mở miệng, tay cầm thìa buông xuống quấy quấy một hồi rồi lại lần nữa múc lên một muỗng. Ngụy Chi ngoan ngoãn mà ngồi trong lòng hắn, mới vừa ăn một lát đã né tránh muỗng sứ, bẹp miệng không chịu ăn nữa:

"Muội no rồi."

Tiểu cô nương đúng lý hợp tình mà đem cái muỗng từ trong tay Tề Cảnh Chiêu rút ra, cắm vào trong bát, sau đó lắc đầu nguầy nguậy. Nàng bắt lấy mu bàn tay hắn cọ tới cọ lui, hai tròng mắt ngập nước chớp chớp, đáng yêu làm nũng nhìn hắn.

Động tác làm nũng xin tha thập phần lưu loát. Tề Cảnh Chiêu mặt không đổi sắc mà nâng lên một cái tay khác, bóp mặt tiểu cô nương, trút tay trong bàn tay của nàng.

"Ăn thêm chút nữa đi."

"Muội không muốn!"

"Há miệng!"

"Không..... aaa!"

Sau khi bị Tề Cảnh Chiêu hăm dọa mà bắt ăn hết cháo, nàng giống như một tiểu oa nhi làm ầm làm ỉ lẩn qua lộn lại. Hắn nhàn nhả mà buông cái muỗng, lại bưng lên một chén sữa bò uống mấy ngụm.

Sau đó cúi đầu hôn xuống. Tiểu cô nương ngửa mặt bị rót đầy miệng sữa bò thơm ngọt, không biết phải làm sao, cuối cùng chỉ đành nuốt xuống từng ngụm từng ngụm.

Tay nhỏ bụ bẫm tự nhiên mà nâng lên, ôm lấy cổ hắn.

"A..... Còn muốn....."

Được dứt xong sữa, Ngụy Chỉ chờ không kịp hắn nâng chén uống mấy ngụm dứt mình mà trực tiếp dán lên môi ướt nóng của nam nhân, vừa liếm vừa mút, muốn đem vị sữa trong miệng hắn hoàn toàn liếm sạch.

Đầu lưỡi non mềm quét qua làn môi mỏng còn vương mùi sữa nhẹ. Miệng lưỡi giao triền, hô hấp hai người đều có chút không ổn.

Vốn dĩ còn muốn chậm rãi thu hồi bàn tay to trên eo nàng, hắn thế nhưng lại dọc theo eo đi xuống, sờ lên cặp mông tròn mềm mại.

"Béo."

Tề Cảnh Chiêu dùng sức nhéo nhéo, cười khế một tiếng, rất vừa lòng.

"Hừ....."

Tiểu cô nương đỏ mặt, lại bị đôi tay kia ôm mông hướng lên trên mà nâng nâng.

"Chi Chi."

Ngụy Chi ngơ ngác nhìn hăn, không biết hăn vì sao đột nhiên nghiêm túc như vậy. Hăn lại sát lại gần chút nữa, chống lên cái trán Ngụy Chi, nhẹ giọng mở miệng.

"Đã nhiều ngày chưa cùng muội nói chuyện nghiêm túc. Muội có chuyện gì muốn nói cho ca ca hay không?"

Nghe Tề Cảnh Chiêu nói xong, ánh mắt tiểu cô nương rõ ràng là có trốn tránh, nắm vạt áo hăn ngập ngừng lúng túng.

"Muội vẫn ổn cả, không có chuyện gì."

"Có người khi dễ muội hửm?"

"Sao....?"

Ngụy Chi nghiêng đầu, làm bộ suy nghĩ một hồi, sau đó đột nhiên ôm cổ hăn thật chặt. Hai cánh tay béo tròn trắng nõn dùng sức ôm hăn.

"Có! Tối qua có người khi dễ muội! Hăn đè lên Chi Chi, còn cắn lên mặt muội, sắp bị cắn hỏng rồi!..."

Nói một hồi, tiểu cô nương kiêu kiêu vô thức mà cười rộ lên, lại hôn hôn hâu kết hăn, ngậm ở trong miệng dùng sức mút mút, thanh âm quyến rũ vô ngần. Tề Cảnh Chiêu giơ tay nắm chặt eo nàng, nửa ngửa đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Sau giờ Ngọ, cuối thu mát mẻ, vạn dặm không mây. Rất nhiều quan to quý tộc cùng các công tử tiểu thư trẻ tuổi trong kinh thành tụ hội ở trại nuôi ngựa, cùng đánh mã cầu, đua ngựa, rượt đuổi ẩm ỉ. Cũng có không ít người ngồi ở trên khán đài, an nhàn uống rượu, ăn trái cây, nhàn nhã vui sướng.

Diện tích đồng cỏ vô cùng rộng lớn, công tử thế gia tuổi trẻ cười ngựa, nhanh chóng linh hoạt mà điều khiển mã cầu con. Tiếng cười sang sảng cùng âm thanh ủng hộ vang lên hết đợt này đến đợt khác. Một nơi khác, một con ngựa lớn đang bị người ta nắm dây cương chậm rãi bước về phía trước.

Ngụy Chi nhìn đến con ngựa được dắt lại đây, lập tức siết chặt nắm tay. Tam cô nương đứng ở dưới bóng cây về mặt mỗi mặt, vừa bóp trán vừa thở dài.

Thị nữ vừa bùng nước tới đã bị nàng cái kính cho lui xuống. Tề Minh Huyền cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, duy chỉ có cưỡi ngựa là không tốt, nếu so sánh với vài vị cô nương của Tề thì lại càng là khó lên đài. Vốn dĩ biết Hoàng cung sẽ tổ chức đấu mã cầu, nàng chỉ cần đến có mặt là được, làm tốt bốn phận Tam cô nương Tề gia nhu nhược nhã nhận lịch sự. Nhưng không ngờ trận mã cầu lần này phá lệ long trọng, Tứ cô nương cùng Ngũ cô nương nhất định phải tự mình lên sân khấu tranh đoạt. Nếu lúc này nàng lộ ra bộ dáng nhu nhược, không phải sẽ bị người khác đánh giá thấp sao? Vì thế, nàng liền nảy ra một ý tưởng. Lấy đứa con hoang này làm bình phong bên cạnh, xem ai dám giễu cợt tam cô nương đoan trang hiếu lễ?

Vì vậy mà Tề Minh Huyền mới muốn mang Ngụy Chi tùy tiện đi tới một trại nuôi ngựa ngoài thành nhìn một chút.

Không ngờ, vừa nhìn thấy đám công tử tuổi trẻ cười ngựa, đôi mắt tiểu cô nương đại ra, ngơ ngẩn hồi lâu. Sau đó thật cẩn thận hỏi nàng.

"Tam tỷ tỷ, Chi Chi có thể học cưỡi ngựa sao?"

Quả nhiên là đứa con hoang chưa hiểu việc đời.

Ngày hôm trước, tiểu cô nương thật vất vả lên ngựa, liền sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, cả người phát run, nói không nói nên lời.

Lúng túng thành bộ dáng này mà vẫn không chịu từ bỏ, ngồi trên lưng ngựa gọi mãi không chịu xuống. Đợi cho tới khi người ở trại nuôi ngựa đều đã về hết tiểu cô nương mới chầm chậm xuống ngựa, hai cái đùi bị ma sát đến đi không nổi, còn phải để người đỡ. Một ngày này, Ngụy Chi vì học cưỡi ngựa mà ngày nào cũng theo sát Tề Minh Huyền, gỡ cũng gỡ không ra. Mà Tề Minh Huyền sớm đã bày ra tư thái hiền từ, đương nhiên cũng sẽ không ngăn cản nàng. Cuối cùng chỉ có thể mỗi ngày đều mang theo cái đuôi đi đến trại nuôi ngựa luyện tập. Nghĩ đến đây, Tề Minh Huyền nhìn chằm chằm thân ảnh tiểu cô nương ngồi trên lưng ngựa lưng lay, cười lạnh:

"Thật cho rằng thân phận của mình không khác ta, còn muốn nổi bật? Tiểu tạp chủng không biết tự lượng sức mình."

Chương 20: Ca ca, lại đây

Ngoài sương phòng thanh u, mấy thị vệ xoa tay nắm chặt nhìn chăm chăm bốn phía. Trong phòng, hai người an tĩnh mà uống trà.

Nước trà nấu sôi phát ra tiếng kêu lục đục. Tề Cảnh Chiêu lẳng lặng mà nhìn ấm trà, ánh mắt lại có chút mơ hồ. Nhị hoàng tử tay chống đầu, vẻ mặt khó hiểu mà đánh giá hẳn.

"Điện hạ."

"Hửm, sao?"

"Sao ngài lại không tham gia mã cầu?"

Tề Tấn Văn liên tục lắc đầu, lại xua tay cười nói:

"Nếu ta mà đến những hoạt động này, e là ngày mai sẽ phải đón dâu liền đó. Cái này căn bản không phải là đánh mã cầu, hì hì....."

Hắn nói xong lại bắt đầu oán giận, mấy ngày trước ra cửa nếu không phải bị tiểu thư nhà nào quất quýt thì cũng là gặp được cô nương nhà ai giả vờ ngã trước mặt hắn không chịu đứng lên.....

"Ngược lại là người ấy, sao lại không đi Túy Tiên Lâu, một hai cú phải tới cái miếu cho hòa thượng này.....muốn nghe một đoạn tiểu khúc cũng không được."

Tề Cảnh Chiêu cũng không thêm ngăn đầu, vươn một ngón tay đem gương mặt đang dán tới của hắn đẩy lui ra.

"Há, còn ghét bỏ ta? Lần trước ta còn thấy ngươi ôm tiểu muội muội..... Ô, cổ ngươi ở chỗ này bị làm sao vậy?"

Thấy hấn ngẩng đầu, Tề Tấn Văn lập tức dùng tay sờ sờ hầu kết chính mình, nói liên thanh:

"Chỗ này.....chỗ này có một khối vết đỏ. A.....miếu hòa thượng này còn có sâu sao? Chẹp chẹp."

Tề Cảnh Chiêu nhếch môi nhìn Nhị hoàng tử, nhìn đến mức hấn càng thêm khó hiểu.

"Ngươi cười cái gì thế, ta nói sai chỗ nào?"

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên một tiếng động là.

- -Bùm bùm—

Tiếng đánh nhau vang lên, từng đợt kinh hô cùng tiếng bước chân truyền vào trong phòng.

"Phanh" một tiếng, ván cửa bị phá. Hắc y nhân cầm đao vọt vào, thẳng tắp hướng về phía Nhị hoàng tử mà chém tới.

Tề Tấn Văn cuống quýt thối lui về phía sau. Thời điểm không còn đường để thối lui nữa, động tác của hắc y nhân kia cũng dừng lại. Ngay sau đó máu bắn ra ba thước.

Tề Cảnh Chiêu giơ tay xoa xoa máu trên mặt, sau đó đem Nhị hoàng tử một phen kéo về phía sau mình.

"Thiếu gia!"

Tiểu Đao vội vội vàng vàng chém người trước mắt một kiếm, chặn phía trước hai người.

"Không cần lưu lại người sống."

"Rõ!"

Chỉ chốc lát, thanh âm đánh nhau dần dần bình ổn. Tề Tấn Văn thật cẩn thận mà vượt qua người đứng chắn phía trước nhìn mấy cổ thân thể còn run rẩy trên mặt đất, nhảy tới cửa, vuốt vuốt lồng ngực kinh hồn chưa định mà thở phì phò.

"Chỉ, chỉ với chút công phu này, mà còn dám tới ám sát bốn vương?"

Mấy thị vệ vẫn còn đang lục soát thi thể, đột nhiên hắc y nhân giãy giữa bò lên, không chờ Tiểu Dao động thủ, một châm tiêu độc đã từ trong tay áo hắt bắn ra ngoài!

"Thiếu gia!"

.....

Cuối tháng Chín, mã cầu cung đình sẽ đúng hạn cử hành.

Trên đài, các phu nhân của quan lại kinh thành tụ họp ở bên nhau, vừa nói vừa cười. Trại nuôi ngựa náo nhiệt, khắp nơi đều là ngựa chạy vội cùng với mã cầu cơn mưa may quay cuồng. Mấy cô nương nhát gan được hạ nhân đỡ lên ngựa căng thẳng mà nắm chặt dây cương.

Mặt trời lặn, tà dương nhuộm vàng một mảnh. Tề phu nhân mang theo cô nương cùng thiếu gia đi đến trận mã cầu, vương phủ so với thường ngày an tĩnh hơn một chút.

Ngược lại, nơi thường an tĩnh im ắng phía sau núi lại có động tĩnh nhỏ đánh tới.

Một chiếc cổ kiệu chậm rãi đi vào cánh rừng quả hồng.

Đột nhiên, cổ kiệu ngừng lại. Tề Cảnh Chiêu nhắm mắt dưỡng thần, cảm giác được tiếng vang từ bên ngoài. Đợi một hồi lâu không thấy cổ kiệu đi về phía trước, cũng không có người tới thông báo. Hắn xoa xoa huyết Thái Dương, liền đứng dậy đi vén rèm.

"Làm sao thế.....?"

Mới vừa thấy rõ một màn trước mắt, thần sắc Tề Cảnh Chiêu liền ngưng trọng. Tiểu cô nương gạt hẳn luyện cười ngựa, vốn dĩ lúc này nàng nên ở trận đấu mã cầu, vậy mà cuối cùng lại nhàn nhã làm tiểu thư ngoạn nhạc.

Nàng đứng trước cổ kiệu, nắm lấy dây cương, đầy mặt hưng phấn mà nhìn hắn.

"Ca ca, mau tới đây!"

Tề Cảnh Chiêu không hiểu được ý của tiểu cô nương, ngần ra một lát, sao đó liền từ tay Tiểu Dao tiếp nhận quả trượng, thành thành thật thật xuống kiệu.

Hắn càng lúc càng gần, bước chân ngược lại càng thêm thông thả, lòng bàn tay không ngừng ra mồ hôi. Ngụy Chi cũng không thúc giục hắn, chỉ là cầm lên cương ngựa, nghiêng đầu cười hì hì. Tề Cảnh Chiêu đi tới trước mặt nàng, nhẹ giọng mở miệng:

"Muội, muốn làm cái gì?"

Tiểu cô nương quay người lại, lưu loát mà lên ngựa. Sau đó ngồi ở trên lưng ngựa cao cao, vươn tay về phía hắn.

Cách đó không xa, nhìn một màn này mấy thị vệ không khỏi đổ mồ hôi. Lục cô nương không phải là đang khi dễ thiếu gia sao!?

Tề Cảnh Chiêu lui về phía sau một bước, siết chặt quả trượng trong

tay. Thanh âm trở nên lạnh băng, mang theo âm rung không dễ phát hiện.

"Không cần nhọc nhãi ta như vậy...."

"Ca ca!"

Tiểu cô nương sốt ruột mà cong người, bắt được cổ tay của hắn, ánh mắt tha thiết mà nhìn hắn. Mặt Tề Cảnh Chiêu trầm xuống, dùng sức mà lắc lắc tay, lại tránh không thoát. Hai người giằng co một trận.

Qua một hồi lâu, Tiểu Đạo kinh hô lên. Thiếu gia thế nhưng ném quả trứng. Sau đó, sau đó người đã bị Lục cô nương kéo lên ngựa?!

Tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên trong rừng hồng. Bàn tay to bị bao trùm bởi bàn tay nhỏ non nớt nắm cương ngựa.

Tề Cảnh Chiêu rầu rĩ mà ngồi ở trước ngựa, tùy ý để tiểu cô nương phía sau ôm mình.

Trên mặt nóng lên.

Một đại nam nhân thế nhưng lại để tiểu cô nương ôm vào trong ngực bảo hộ. Càng quá đáng hơn nữa, Ngụy Chi còn dán lên bờ vai của hắn, không ngừng dỗ dành hắn.

"Huynh xem, cưỡi ngựa không đáng sợ chút nào. Chi Chi sẽ bảo hộ huynh, không cần sợ hãi...muội sẽ cưỡi thật chậm, ca ca không cần nắm chặt như vậy....."

Tay nắm cương ngựa khi chặt khi thả lỏng. Tề Cảnh Chiêu chuyên tâm mà nhìn chằm chằm con đường phía trước, mặt mày âm trầm.

Tiểu cô nương phía sau cũng không hề nắm tay hắn nữa, mà là ôm

eo hần.

Chậm rãi ôm chặt.

"Ca ca, cưỡi ngựa không hề khó đúng không?"

"Sau này nếu Chi Chi có chạy đi....."

"Huynh chắc chắn sẽ đuổi kịp....."

Nghe xong lời này, cả người đang bị ôm bỗng cứng đờ. Hai người cưỡi ngựa, yên lặng mà vòng quanh cánh rừng, một vòng lại một vòng, cứ như vậy đi mãi.

Sắc trời trở tối. Tề Cảnh Chiêu lôi kéo cương ngựa thẳng nó lại. Tiểu cô nương ngủ rồi, dựa vào trên lưng hần đánh một giấc.

Lặng im hồi lâu, hần ôm lấy vòng tay sáp sáp trên eo mình, tiểu cô nương rụt eo, nhoẻn miệng cười trong vô thức.

Chương 21: Dâm (H)

Sáng sớm, xe ngựa chờ bên ngoài Tê Phong Các.

"Ư..... ha..... aa....."

Trong phòng, đôi mắt nữ tử hiện ra trong gương đồng đặt trước bàn trang điểm, doanh doanh thủy nhuận, gương mặt hồng nhật, dáng vẻ giống như đang rất muốn nổi giận.

Thân hình nhỏ xinh bị người từ phía sau khóa chặt, cặp mông bị đỉnh lộng khẽ lay động theo biên độ rất nhỏ. Làn váy giắt ở bên hông, quần lót ướt đầm nước dâm rơi xuống vẫn còn vướng ở mắt cá. Hai chân nhỏ bóng loáng trắng nõn theo tiết tấu dâm chọc của nam nhân vung vẩy không ngừng.

"A..... mau, muội muốn tới....."

Ngón chân nhỏ non nớt cuộn tròn lên, run rẩy không ngừng. Một con bàn tay to từ vạt áo cô nương thông dong luồn vào, dọc theo xương quai xanh đi xuống, niết lên đầu v* non mềm.

Hắn vừa xoa nắn đầu v* nhỏ vừa ở bên tai nàng hô hấp thô suyễn. Một cái tay khác vòng chặt eo nàng, nhấp hông điên cuồng xuyên xỏ tiểu nhân nhi.

Dưới thân, nguyên cây côn th*t thô trướng của nam tử vùi vào nộn huyết tiểu cô nương, tắc đầy đến mức tiểu nhân nhi phải ngẩng đầu hít thở từng ngụm.

Điên cuồng đem tiểu cô nương thao cầm, rút ra một chút, sau đó lại hung ác ấn chặt eo nàng đâm thẳng từ dưới lên, cầm đến mức tiểu cô nương "a" lên một tiếng, run rẩy rơi nước mắt.

Đại quy đ*u dùng sức đỉnh lộng mấy chục lần trong cung khẩu non nớt, hận không thể cầm xuyên nàng.

"Chi Chi không đi đâu..... Muội không đi nữa, a....."

Tề Cảnh Chiêu cắn thịt mềm bên sườn cổ nàng, không nhanh không chậm mà liếm mát. Bên dưới cảm nhận được tiểu nộn huyết khí khít khao đem dương v*t ăn đến vừa chặt lại vừa sâu. Bị hoa tâm non nớt hàm mát, sướng đến mức không ngừng thở dốc.

Phụt phụt.

Ngụy Chi bị huynh trưởng ôm vào trong ngực thao lộng, hai chân dang rộng, vú bị xoa nắn đến biến đổi hình dáng, bộ dạng lúc này trông vô cùng đáng thương. Rõ ràng nàng đã mặc xiêm y, hiện tại giống như trần như nhộng mà nằm ở trong lòng ngực nam nhân vậy.

Chân tâm bị thao đến hơi mở, lộ ra huyết thịt phần nộn bị dương cụ cứng rắn của huynh trưởng căng ra, hết cầm rồi lại rút.

Huyết phùng kiêu nộn bị bắt nuốt vào dương v*t quá mức thô dài cho nên có chút đau. Cũng may hấn vừa hôn môi lại vừa xoa hai vú, đem tiểu cô nương dỗ dành đến thả lỏng thân mình.

Nàng rõ ràng chịu không nổi, vẫn tự mình duỗi tay bẻ ra hai cánh móng xinh:

"A, a.....huynh..."

Tề Cảnh Chiêu chôn mặt vào cần cổ ướt nị của nàng mà thở dốc, thẳng lưng hướng lên trên cầm càng lúc càng nhanh. Nộn huyết ướt

át đã bị làm đến sưng đỏ nhưng hấn vẫn còn phụt phụt hướng vào bên trong mà xuyên xỏ. Hai tay Ngự Chi đều bị hấn khoanh lại không thể động đậy, hô hấp kiểu suyễn anh anh nha nha rên rỉ. Tiểu cô nương phát ra tiếng rên tinh tế mềm mại, xụi lơ ở trong lồng ngực hấn.

Kiểu suyễn tinh tế hỗn loạn cùng tiếng ngâm trầm thấp của nam nhân.

Tinh dịch nóng cuồn cuộn bắn vào sâu trong hoa tâm non nớt, bắn đến hung ác, rót đầy hoa kang nhỏ hẹp.

Tề Cảnh Chiêu vừa liếm thịt mềm trên cổ nàng vừa híp mắt, cầm lòng không đậu mà cong môi lên. Bàn tay to rộng theo vú nhỏ muội muội lướt dần xuống, xoa bụng nhỏ của nàng đã bị bắn đến trướng.

Bụng nhỏ phồng lên run run trong lòng bàn tay hấn. Côn th*т chậm rãi mềm nhũn còn nhét ở bên trong, nộn huyết ướt át bị thao đến mềm xộp, ngậm đầy tinh dịch. Ngự Chi nhin không được kẹp kẹp chân, nàng xoay đầu bẹp miệng, mắt ướt lưng tròn long lanh nhìn hấn.

"Ca ca....."

"Ngoan nào."

Hấn thò lại gần hôn lấy đôi môi thủy nhuận kia, liếm mút vài cái rồi lại buông ra. Sau đó lại liếm liến thịt ở vành tai nàng, tiếng cười trầm thấp khàn khàn.

"Nhìn trong gương xem, ca ca có lừa muội hay không?"

Hôm nay ở ngoại ô có tổ chức hội thơ, trong kinh thành cứ hể là các cô nương hoặc công tử có tài khí thì đều sẽ tham dự. Mấy ngày trước, Tề Minh Huyền còn tới tìm Ngự Chi mời nàng cùng tham gia.

Lần thi đấu mã cầu trước Tề Minh Huyền cho rằng mình tốt xấu gì cũng bồi nàg luyện ngựa, nhiều ngày như vậy, nàg nhất định sẽ cùng mình tham gia. Thật không nghĩ tới ngày thi đấu mã cầu, tiểu cô nương đi đâu đến cái bóng cũng không thấy.

Lần này nàg cố ý hẹn trước, nhất định Ngụy Chi phải nghe lời đi cùng nàg.

Tiểu cô nương không biết từ chối, cuối cùng cũng đành phải đồng ý. Đừng nói tới làm thơ, nàg ngay cả chữ cũng còn chưa biết hết, nghĩ đi đến đó xem nào nhiệt cũng được.

Nàg nghĩ chuyện này cũng không phải đại sự gì, cho nên mãi đến đêm qua mới cùng Tề Cảnh Chiêu nói một tiếng. Đêm qua hai người cũng không có việc gì, mãi cho đến sáng nay, Ngụy Chi thay đổi một thân váy sam màu lam, ngồi ở trước gương chỉnh chu trang điểm.

Nam nhân đêm qua còn biểu hiện thập phần bình tĩnh, đột nhiên liền đen mặt đem nàg ấn vào trong ngực, lại kéo váy nàg xuống.

Hộp phấn cũng bị hắt ném qua một bên nằm chỏng chơ.

Tiểu cô nương còn chưa kịp phản ứng, hai cái đùi đã bị huynh trưởng dùng sức tách mở. Hai ngón tay cắm vào hoa huyệt* không khốc, cọ vào thịt non ở bên trong, không ngừng đưa đẩy.

"Ca ca, nhẹ, nhẹ chút....."

Chỉ mới cắm một chút nước đã chảy đầm dề, hắt đỡ dương v*t sưng to chống lên trên lỗ huyệt, hùng hổ muốn cắm vào bên trong.

"Không cần thoa phấn đâu."

Tề Cảnh Chiêu cắn răng, dang tay ôm chặt thân mình giãy giụa lộn xộn của nàg, hừ cười nói:

"Làm một lần so với bơi mấy thứ này còn đẹp hơn. Mở chân ra!"

Xe ngựa ở bên ngoài đợi hồi lâu. Trong phòng, trong gương đồng chiếu ra hai thân thể đang triển miên giao hợp.

Váy sam của tiểu cô nương sớm đã bị xé mở, nửa thân trần dựa vào ngực hắn. Bàn tay hắn đặt trước ngực nàng, bắt lấy nộn nhũ lỏa lồ, thỏa sức nắn bóp.

Hai người mặt kề mặt, miệng kề miệng, vô cùng kích thích. Tiếng cười cùng thở dốc hòa vào làm một, hơi thở ướt nóng phun lên trên mặt, chọc đến cái mũi ngứa ngứa, Ngụy Chi dùng sức dụi mũi mình về phía trước. Tề Cảnh Chiêu bị nàng dùng mũi cọ cọ, ngược lại càng cười đến vui sướng, ấn cái ót tiểu cô nương, hôn lên phẫn môi nàng liền, vừa hôn vừa mút thành tiếng chụt chụt.

Ngụy Chi bị hôn đến ngây ngốc, nàng chưa từng gặp qua bộ dáng huynh trưởng tùy tiện như vậy.

"Không cho phép nhìn nam tử khác."

"Không cho phép cùng bọn họ nói chuyện."

"Không cho phép cùng bọn hắn ở chung một chỗ."

"Trước bữa tối liền phải trở về."

Tề Cảnh Chiêu nhìn chăm chăm đôi mắt chớp chớp của tiểu cô nương, gương mặt nghiêm nghị, từng câu từng chữ trầm giọng nói. Vừa nói vừa ấn lên bụng nhỏ phồng lên của nàng, lại vừa hướng lên trên mà đỉnh.

Ngụy Chi kêu một tiếng, ủy khuất ưm a nhìn hắn.

"Nhớ kỹ chưa?"

"A, ưm, Chi Chi nhớ rồi."

Nàng đề lên cái tay đang nắn bóp bầu vú, vẻ mặt kiên định.

Tề Cảnh Chiêu ôm sát tiểu cô nương, nhìn chăm chăm đôi mắt vô tội của nàng, hấn hấn mi, không biết lại nghĩ tới cái gì nữa.

Chương 22: Huỳnh tới đón muội sao?

Trong đình có một nhóm người đang tụ tập ở bên rìa ngoại ô.

Sau khi đề đã được định, ngay lập tức liền có một công tử lớn mặt phe phẩy quạt xếp niệm thơ, sau đó lại có người đứng lên nối tiếp bài thơ đó, đoạn nối tiếp đoạn, khi nghe được một câu thơ hay, những người khác sẽ đứng dậy reo hò.

Trên bàn có các loại trái cây, điểm tâm cùng rượu nhẹ. Các cô nương Tề gia tuy thường ngày không ai nhường ai nhưng tự nhiên cũng ngồi chung một chỗ. Chỉ chốc lát, trong sân vang lên một trận xôn xao.

"Bái kiến Nhị điện hạ!"

"Tấn Văn cũng tới sao, tốt, tốt!"

Thiếu niên một thân áo tím đẹp đẽ quý giá, nụ cười nội liễm trầm ổn. Hắn bước nhanh vào đình hóng gió rồi cùng mọi người hàn huyên đàm tiếu, một lát sau, trong sân lại bắt đầu ngâm thơ phụ xướng, sung sướng không thôi.

Thật vất vả mới khiến đám đông vây quanh tản ra bớt, Tề Tấn Văn lập tức nhìn khắp nơi xung quanh. Nhìn thấy tiểu nhân nhi ngồi ở một góc, ánh mắt hắn sáng lên, bước qua chỗ nàng.

"Đây không phải Lục muội muội sao?"

Hắn đi đến trước mặt Ngụy Chi, nhìn trái nhìn phải, lộ ra tươi cười ý

vị thâm trường. Ngụy Chi an an tĩnh tĩnh mà ngồi một buổi sáng, trong miệng còn nhai điểm tâm, quai hàm phồng lên ngẩng đầu lên, mờ mịt mà nhìn hăn.

"Ngài đây là Nhị điện hạ?"

Trong lòng giật mình một cái, nàng lập tức nuốt điểm tâm xuống, vỗ tay áo muốn đứng lên.

"Không cần đa lễ."

Tề Tấn Văn một tay đem tiểu nhân nhi ấn trở về, sau đó tùy tiện mà trực tiếp ngồi ở vị trí bên cạnh nàng.

"A Chiêu không yên tâm, sợ bảo bối của hăn bị người ta bắt mất cho nên cố ý kêu ta lại đây trông coi muội."

Hăn ghé vào tai Ngụy Chi nhỏ giọng nói thầm, nói xong liền nhìn thấy lỗ tai tiểu cô nương đều biến thành đỏ ửng. Còn chưa kịp giấu cột vài câu, Tề Tấn Văn đã chú ý tới trên sườn cổ nàng lộ ra một vết cắn màu đỏ.

"Sao dạo này có nhiều sâu vậy ta..."

Hăn lẩm bẩm tự nói, lại giơ tay sờ sờ cổ chính mình, trong lòng cảm thấy thật may mắn. Gần tới hoàng hôn, vài vị cô nương vẫn ở lại trong đình, vì vài câu câu thơ mà tranh chấp không thôi.

Đang lúc cãi nhau đến túi bụi, chợt có người đề nghị, không bằng để Nhị điện hạ tới bình một câu. Đột nhiên nhớ tới nhân vật này, mọi người trái phải nhìn xung quanh, rốt cuộc ở trong một góc thấy được hăn. Tề Tấn Văn uống không ít rượu, mặt hồng nhật, hiện tại muốn ngồi thẳng cũng có chút không xong.

"Nhị điện hạ, người tới bình luận chút..... Điện hạ?"

Hắn nhìn chăm chăm tiểu nhân nhi đang hôn mê bên cạnh, thần sắc sợ hãi không thôi, trong tay còn ôm một bầu rượu.

"Lục muội muội, Lục muội muội.....Mau mau tỉnh lại, đừng làm ta sợ....."

Tề Tấn Văn nâng tay muốn lay nàng tỉnh dậy, mới vừa kề sát vào đã vội vội vàng vàng rút tay. Không, không thể động vào nàng.

Hắn chẳng qua chỉ cùng nàng nói chút chuyện về A Chiêu khi còn nhỏ, tiểu cô nương nghe đến hứng thú bưng bưng, sau đó bất tri bất giác liền cầm lấy chén rượu bên cạnh lên.

Xong rồi.....xong rồi.....

Chạng vạng, mấy cỗ kiệu lắc lư lục tục được nâng về vương phủ. Cỗ kiệu vừa đi dọc theo đường mòn xuyên qua rừng hồng đã hướng tới Lâm Nguyệt Uyển.

Đợi nửa ngày, không thấy người bên trong kiệu xuống. Tề Cảnh Chiêu đứng ở ngoài cỗ kiệu, khuôn mặt trầm xuống không nói một lời. Một lúc sau Tiểu Dao đi tới, thanh âm rất khẩn trương.

"Thiếu gia, tiểu nhân đã hỏi qua. Bọn họ nói Lục cô nương hôm nay uống không ít rượu, hình như là....."

Nói còn chưa dứt lời đã thấy gương mặt Tề Cảnh Chiêu đanh lại.

Tiểu Dao quay đầu, không dám nhìn tiếp.

Màn xe bị xốc lên, một cái đầu nhỏ tròn vo dò xét thò ra ngoài, lộ ra khuôn mặt tiểu cô nương đỏ lên, đôi mắt gắt gao mà dán vào màn.

Ngụy Chi mở to hai mắt, mờ mịt nhìn ra bên ngoài cỗ kiệu, nàng nhìn trái nhìn phải, cảm giác như mình vừa đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Hai tay nhỏ căng thẳng nắm chặt.

Tề Cảnh Chiêu nắm chặt quả trứng, bước thật nhanh tới cổ kiệu. Tiểu cô nương thấy hấn đi tới liền chớp chớp đôi mắt, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, kêu thanh hô lên:

"A Chiêu!"

Quả trứng dừng lại. Tề Cảnh Chiêu sửng sờ tại chỗ.

Hấn ngơ ngác mà mở miệng, không biết nên trả lời hay không.

"A Chiêu, huynh tới đón muội sao?"

Nói xong, tiểu cô nương còn ngọt ngào mà cười rộ lên, sau đó buông mình ra, nàng dang rộng cánh tay, hướng tới nam nhân đang đứng ngốc tại chỗ kia nhào tới.

"A!"

Chương 23: Bảo bảo (H nhẹ)

"Á....."

Tề Cảnh Chiêu bị nàng nhào tới, trực tiếp ngã về phía sau, ngồi trên mặt đất.

Phanh một tiếng.

Tiểu cô nương ghé vào trong ngực hắn, hai mắt sáng lên, hứng thú dạt dào. Người bị đè ở trên mặt đất nhin không được lại "Ưm" một tiếng, thở ra một hơi. Cuối cùng vẫn duỗi tay ôm chặt tiểu nhân nhi trên người.

"Muội muốn đem ca ca đè chết sao...."

Tề Cảnh Chiêu ngã đau đến nhắm chặt mắt, thanh âm tràn đầy bất đắc dĩ. Mấy tùy tùng bên cạnh lập tức xông lên, muốn đem hai người nâng dậy. Ai ngờ tiểu cô nương đột nhiên dở tính tình, quần lầy hăn không chịu đứng dậy.

"Chi Chi, đứng lên đã."

"Không muốn! Hứ!"

Mùi rượu nồng từ trên người nàng tỏa ra, thị vệ bốn phía lại lui về phía sau. Tề Cảnh Chiêu đột nhiên quay đầu đi, hăn là bị huân đến đầu óc hôn mê rồi.

Tay nhỏ ấn ở trước ngực hăn chậm rãi vuốt lên trên, nàng bắt lấy lỗ

tai hăn, dùng sức ôm vào lòng.

Tiểu Đào thấy không khí dần có chút không đúng, lặng lẽ mang theo người bỏ chạy.

Một lát sau, tiểu cô nương cũng không ầm ĩ nữa, yên lặng mà nhìn hăn chăm chăm.

"A Chiêu....."

"Gọi ca ca."

"A Chiêu....ha....ha...."

"....."

Tề Cảnh Chiêu một tay ôm người, gian nan mà đứng dậy. Hăn vừa muốn đi nhặt quả trứng, cánh tay lại bị tiểu cô nương ôm chặt lấy. Hai người thất tha thất thểu sóng vai đi vài bước lại ngã ngối trên mặt đất.

Tề Cảnh Chiêu chịu không nổi, chống tay đem thân mình chậm rãi dựa vào cây, xong xuôi lại đuổi tay vớt con ma men kia.

Vớt thế nào cũng không chịu đứng dậy. Tiểu cô nương ôm chân hăn vẫn không hề nhúc nhích.

Ngụy Chi theo đuôi hăn bò lên trên, đem đầu nhỏ chôn dưới háng hăn, cái mũi chống lên hạ bộ mềm oặt dùng sức cùn cùn.

"Ừm, đứng lên nào!"

"Xem tiểu A Chiêu này..... Ha ha!"

Nàng vừa nói xong, tay nhỏ linh hoạt đã mò tới cởi lưng quần hăn sau đó kéo xuống.

Nguyên cây nhục hành thô dài ngăm đen bị tiểu cô nương nắm trong tay, xoa xoa vài cái, thực mau liền trở nên găng gượng mà phồng lớn.

Ngụy Chi ấn lên đùi hắc, duỗi thẳng thân mình, khuôn mặt đỏ bừng mang theo thần sắc hưng phấn, đôi mắt liên tục chớp chớp mà nhìn hắc.

Tề Cảnh Chiêu dựa vào dưới gốc cây, co quắp bất an mà mở chân ra, trên mặt hắc đỏ đầy mồ hôi, đôi tay nắm thành nắm đấm chống trên mặt đất, hiếm thấy thẹn thùng khi nhìn vào mắt nàng.

Tiểu tửu quý lột quần hắc, còn nắm lấy dương cụ.

Muốn mệnh hắc sao?

Miệng nhỏ Ngụy Chi hơi hé ra, dịu dàng mà nhìn nam nhân đang hết sức khẩn trương, nàng khẽ cúi đầu, đem đỉnh đầu nắm đấm dõn ngậm vào trong miệng.

"A....."

Mặt Tề Cảnh Chiêu cơ hồ hồng thắm, hô hấp cũng trở nên dồn dập, máu cả người đều vọt tới dưới háng, nơi bị muội muội dùng cái miệng nhỏ liếm mút càng thêm trướng đau.

"Đừng, Chi Chi..... Đừng như vậy....."

Đầu nhỏ chôn ở giữa háng hắc phập phập phồng phồng, còn th* nóng cháy thô trắng nửa căn phía trước hoàn toàn đi vào giữa làn môi phấn nộn, bị nước miếng tắm ướt, cắn đến cực kỳ thông thuận.

Tiểu cô nương phun ra nuốt vào một hồi, càng cúi càng sâu, nặng nề phả ra từng hơi thở ấm nóng. Âm mao nồng đậm mùi tanh ma sát với cái mũi nàng, vừa ngứa lại vừa đau.

"Tanh quá, cái đồ vô lại này."

Tề Cảnh Chiêu nghe thấy nàng nghịch ngợm cười ra tiếng, trong lòng từng trận nóng lên, hai bàn tay siết chặt nhất định không lên tiếng.

Sau đó Ngụy Chi liền vươn đầu lưỡi, liếm liếm tinh hoàn nặng trĩu. Dương v*t cứng rắn thẳng tắp dứt khoát run lên. Tay nhỏ non mịn nhéo nhéo hai viên thịt cầu căng phồng, như là đang sờ cái gì rất vui vẻ, trên dưới hết xoa rồi lại nắn. Tiểu tửu quý ghé vào giữa háng nam nhân, vừa chơi tinh hoàn mềm mại, vừa liếm mút quy đ*u ca ca. Quen dần với mùi tanh của dương v*t, trên mặt non nớt lại tràn ra vẻ không muốn xa rời.

|

Tề Cảnh Chiêu run rẩy duỗi tay xuống, vuốt ve mái tóc xù xù của tiểu cô nương, hít sâu mấy ngụm. Trong lòng bành trướng đến muốn nổ tung.

"Chi Chi, nhẹ, hút nhẹ chút...Ca ca chịu không nổi..... A....."

Nàng ăn dương v*t vô cùng nhiệt tình, phập phập phồng phồng mà phun ra nuốt vào, hai tay nhỏ càng lúc càng nhanh, nhiệt tình toát lộng hành thân cùng hai túi trứng ngăm đen không thể nhét vào trong miệng. Thỉnh thoảng nàng kẹp lấy âm mao, ngón tay xoắn lại vòng vòng rồi rút nhẹ.

"Ha....."

Tề Cảnh Chiêu hai mắt đỏ đậm mà thở phì phò, trên tay cầm lòng không đậu mà dùng chút sức lực, bắt lấy tóc nàng, hung hăng ấn xuống. Nguyên cây côn th*t cắm đầy cái miệng nhỏ rồi bắn tinh không ngừng.

"Ừ.....a....."

Tiểu cô nương bị cắn đến yết hầu phát đau, gương mặt cùng cổ đều đỏ lên, tinh định trắng đục dọc theo khóe miệng từng luồng tràn ra ngoài.

Tề Cảnh Chiêu thở phì phò, cả người chậm rãi thả lỏng. Chờ hẳn phản ứng lại liền lập tức duỗi tay đem người từ giữa hai chân kéo lên, ôm vào trong lòng ngực vỗ vỗ.

"Nhổ ra."

Thanh âm khàn khàn còn có chút không xong. Ngụy Chi ưm a vài cái, toàn bộ nuốt xuống, sau đó giơ tay lau miệng.

Nàng cúi đầu vuốt bụng nhỏ của mình, bộ dáng càng thêm ngượng ngùng, cùng với bộ dáng lớn mật vừa rồi hoàn toàn bất đồng.

Tề Cảnh Chiêu nhìn nàng lại trở nên ngoan ngoãn, nhịn không được giơ tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ của Ngụy Chi, ôm sát vào ngực mình. Dưới tàng cây, hai người ôm nhau ngồi cùng chỗ, đầu chống đầu, nhẹ lẩm bầm triền miên nói lời âu yếm.

Tề Cảnh Chiêu dựa lưng vào gốc cây, đem tiểu nhân nhi ôm chặt, thanh âm trầm thấp mang theo ý cười.

"Đồ háo sắc này, ngay cả quần nam nhân cũng dám cởi..."

Cái đầu nho nhỏ cuộn tròn trong lồng ngực, nắm chặt góc áo hăn, lẩm bầm chút lời vẫn còn vương men say. Tề Cảnh Chiêu nghe nàng hồ ngôn loạn ngữ, trong lòng mềm mại một mảnh, vuốt ve trên tay cũng càng thêm ôn nhu.

"Nuốt cũng đã nuốt hết rồi.....Ca ca, như vậy có thể có tiểu bảo bảo không?"

Vừa nói xong, bàn tay vuốt ve ở trên eo nàng đột nhiên dừng lại.

Chương 24: Tách ra (H)

Mấy tháng trước, triều đình phân phát một khoản cứu tế đến các địa phương để giải quyết nạn lũ lụt của Nam Hải. Hiện tại, đường tới kinh thành lưu dân tứ tán, tất cả đều là từ Nhữ Châu một đường chạy nạn mà đến.

Lúc này triều đình mới bắt đầu coi trọng việc này, tra rõ xuống, phát hiện quan viên Nhữ Châu không chỉ nuốt khoản viện trợ cho nạn lũ, còn đem những khu vực ngập lụt chịu tai ương hoàn toàn phong tỏa, để bá tánh tự sinh tự diệt.

Mà quan viên phụ trách thẩm tra án này liên tiếp xin từ chức, e sợ chịu liên lụy, thậm chí không tiếc từ quan. Thái Tử cũng bởi vậy mà bị buộc tội, thế lực đảng phái bị giáng một đòn nghiêm trọng.

.....

Ban đêm thanh lãnh, trong Tê Phong Các một mảnh ám muội. Tiếng gõ cửa vang lên hai lần. Ánh trăng chiếu xuyên qua cửa, màn giường rũ xuống, ẩn thấy hồng sắc uyên ương bị phồng lên động đập.

Một đôi chân nhỏ lộ ra ngoài góc chăn, run rẩy đến lợi hại. Tiếng rên rỉ cùng thở dốc ngày một khó nhin. Thân thể va chạm từng tiếng bạch bạch bạch.....càng lúc càng nhanh.

Bụng thon chắc dán lên mông kiều nộn mãnh liệt kích thích.

"A, ư a...."

Hai má Ngụy Chi đỏ bừng, cắn chặt môi. Thân thể mềm mại trần như nhộng bị huynh trưởng ôm chặt ở trong ngực, tương liên cùng một chỗ. Cả người mồ hôi đầm đìa bị bàn tay hắc vuốt ve qua, hai trái hồng anh tràn đầy dấu vết bị nam nhân chà đạp, đôi tay cường ngạnh nắm chặt eo thon, không ngừng đưa đẩy, ấn xuống.

Dương v*t thô trưởng đẩy ra mông thịt trắng nõn, hung hăng cọ lên cúc huyết phấn nộn, cắm vào nộn kang ướt nóng nhỏ hẹp. Á/m đ/ạo co dẫn mười phần, đem dương v*t huynh trưởng gãi gao xoắn lấy, giống như vô số cái miệng nhỏ tham luyến liếm mút côn th*t.

Vừa nóng lại vừa chặt, hút đến mức cả người nam nhân sung sướng, từng cú nhấp hông càng ngày càng hung ác.

Tiểu cô nương cắn lên mu bàn tay hắc, nước mắt lưng tròng mà kêu suyền không ngừng.

Ồ tồ!

Hoa kính nhỏ hẹp của thiếu nữ bị dương v*t thô to mãnh liệt căng ra, hung hăng thao làm mấy trăm cái, cọ xát đến vách trong, chảy ra tơ máu.

Bờ mông trắng nõn bị đâm không ngừng nhấp nhô run rẩy. Nam nhân phía sau vẫn không biết mệt mỏi, hồng mắt dùng sức bẻ mông nhỏ của nàng ra, ngoan tuyệt mà cắn rút.

Phải chịch nát muội muội mới được.

Tình dục mãnh liệt giấu ở dưới chăn uyên ương, càng thêm kịch liệt.

"Đau chết mất! Nha.....a..... a....."

Tề Cảnh Chiêu ôm chặt tiểu nhân nhi trong lòng ngực, đột nhiên thẳng lưng cắm vào thân thể tiểu cô nương. Uyên ương triền miên,

Ngụy Chi bị thao mở tiểu huyết run rẩy mà phun ra dâm dịch, vách tường thịt đỏ bưng cắn mút hành thân dữ tợn, bị côn th*т sưng to dâm chọc đến đỏ lên.

"Chi Chi, lại ăn vào chút nữa.....Để ca ca thao muội, a.....bảo bồi chặt muốn chết...."

Thanh âm khàn khàn mang theo sốt ruột cùng thờ dốc, mãnh liệt cắm vào rút ra, cơ hồ muốn đem tiểu nhân nhi trong lòng ngực cắn xuyên.

"A, hức..... Chiêu ca ca, thật lớn.....a"

"Ừ —— a..... Nóng quá...."

Thanh âm phụt phụt dâm mĩ ban đêm nghe vô cùng rõ ràng. Ngày rằm, đèn trắng sáng tỏ treo ở trong tầng sương mù màu lam trên không trung.

Trên bàn đặt một cái tay nải cùng thanh quả trượng màu đen. Một chén canh đặt ở bên cạnh án thư chưa được uống. Trước án thư, Tề Cảnh Chiêu viết xong một chữ cuối cùng, xoa xoa cánh tay, buông bút lông.

Khập khiễng chậm rãi hướng tới mép giường đi đến. Tiểu cô nương vốn nên ngủ say lại đang ngồi ở trên giường, dùng chân quần chặt thân mình, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ.

Nàng chớp mắt nhìn lại như không nhìn hẳn, hốc mắt phỉm hồng. Tóc mái tiểu cô nương có chút ướt, một dúm dán ở trên gương mặt hồng nhuận. Trên cổ ẩn ẩn lộ ra một khối dấu vết màu hồng nhạt.

"Chiêu ca ca....."

Tiểu cô nương đỏ mắt, thanh âm còn có chút run. Tề Cảnh Chiêu chỉ đem người ôm sát trong lòng ngực vỗ nhẹ, một lúc lâu sau cũng

không nói câu nào. Hết vỗ rồi lại xoa, tiểu nhân nhi trong ngực tránh khỏi chấn, hai cánh tay trắng nõn trần truồng câu lên cổ hăn. Tiểu cô nương đem mặt vùi vào cổ hăn, hít sâu vài cái, liền thút tha thút thít nức nở mà khóc lên.

"Không được đi..... Cầu xin huynh.....Chiêu ca ca, đừng, đừng đi mà....."

Tề Cảnh Chiêu kéo chăn bọc lấy nàng, đem cả người lẫn chăn ôm thật chặt, rất đối dịu dàng:

"Nghĩ cái gì vậy.....Ta đã để một chồng giấy mẫu ở trên án thư, muội mỗi ngày luyện một tờ. Bảo bối viết xong tờ cuối ca ca sẽ quay trở lại, được không?"

Vừa nghe đến "bảo bối", cánh tay treo ở trên cổ hăn hơi run một chút. Tiểu cô nương tựa như nhớ tới cái gì, lập tức buông lỏng ra cánh tay, rũ đầu.

"Chuyện có em bé.....ca ca nếu không thích Chi Chi sẽ không bao giờ nói nữa.....Chi Chi không phải, không phải muốn quăn lấy huynh như vậy đâu....."

Tề Cảnh Chiêu cúi đầu, nhẹ nhàng mà hôn lấy phần môi rung động của Ngụy Chi. Cho nàng một cái hôn dài, nhéo hai cánh tay béo trắng nõn, lại đặt nó quàng lên trên vai mình.

"Không quăn lấy ta, muội muốn quăn ai hả? Muội muội ngốc."

Ôm càng chặt, càng cảm thấy không đủ.

Tựa như muốn đem tiểu nhân nhi khảm vào trong thân thể mình.

Trời đã sáng. Một chiếc xe ngựa vội vàng ra khỏi cửa thành.

Chương 25: Nàng còn nhỏ

Đã vào cuối thu, gió lạnh nổi lên từng trận, lá khô vàng phủ kín khắp đường mòn. Trong ngôi nhà cũ kỹ, vài tên thị vệ chán đến chết mà dựa vào một gốc cây.

Trên bàn trà tại chính sảnh, sương mù từ ấm trà tỏa ra. Một người thiếu phụ mặc áo váy màu vàng cam ngồi ở bên cạnh bàn, xoa tay ấn huyết cho nam tử, hàng mi hơi nhíu lại.

Được một lát, dược đồng bưng đến chén thuốc vừa mới được nấu xong, nàng khẽ gật đầu, lệnh người buồng chén xuống.

"A Chiêu, thân thể của ngươi đã trưởng thành, chỉ là lần trước trúng độc khó có thể trừ tận gốc, vẫn cần tĩnh dưỡng một thời gian. Lại nói, nếu ngươi chọc cha ngươi chịu họa vài lần nữa thì đến dì cũng không thể nào cứu được nữa đâu! Ai! Còn có, cái chân này của ngươi nữa!...."

Nghe phụ nhân kia ở bên tai lải nhải nửa ngày, Tề Cảnh Chiêu nâng một cái tay khác lên xoa xoa thái dương, khẽ thở dài.

"Dì Liễu, có chuyện này....."

"Há! Ngươi lại muốn ở đây thêm mấy ngày có phải hay không! Tiểu tử ngươi....."

"Không phải, ta....."

Một lát sau, Liễu Bích Ngọc cầm phương thuốc đã chuẩn bị xong, lại

gọi thêm vài tên được đồng tới. Nàng đang cẩn thận dặn dò, đột nhiên nam nhân bên cạnh ho nhẹ vài tiếng.

Được đồng hiểu ý lập tức lui xuống. Liễu Bích Ngọc vắt chéo chân, xoay đầu nghiêng người nhìn nam tử biểu tình mất tự nhiên.

"Sao vậy, sao đột nhiên lại bày ra bộ dáng hoài xuân này?"

"Khụ, di, ta đúng là có một chuyện muốn thỉnh giáo."

Tề Cảnh Chiêu khụ khụ đến mức mặt có chút đỏ lên, lại bưng trà nóng trong tầm tay lên uống một ngụm, lúc này mới nghiêm mặt nói:

"Bây giờ tình huống thân thể ta thế này, nếu muốn có hài tử thì phải điều trị thế nào mới được?"

"Yêu cầu bao lâu?"

Liễu Bích Ngọc thu liễm tươi cười, nàng nhướn mày, đem gậy chống của hắc mãm chặt trong tay đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, nhin không được trêu ghẹo hỏi:

"Còn chưa có thành thân mà đã muốn làm cha, ai sinh cho người vậy? Nói cái gì đó hợp lí hơn đi chứ?"

Tề Cảnh Chiêu nhớ tới bộ dáng tiểu cô nương vượt bụng ngây thơ, trong ngực từng trận nóng lên. Tai cũng mất tự nhiên phấm hồng.

"Nàng, nàng còn nhỏ...."

.....

Nữ nhân đang tùy ý ngồi vắt chéo cũng đột nhiên thả chân xuống. Liễu Bích Ngọc kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Một tháng lóa mắt mà trôi qua, hiện tại đã bắt đầu vào đông, trên đường nơi nơi đều là tiếng rao bán canh nóng, cửa hàng vải dẹt cũng dọn lên các loại vải dẹt rằn chắc dày dặn.

Chính sảnh phủ Dự Vương cũng đang ầm ĩ không thôi, trong nhà mảnh vỡ bình hoa rơi văng đầy đất.

"Nương, nhị thiếu gia Khổng gia là cái thứ gì người cũng không phải không biết! Tháng trước hai thi thể nha hoàn được nâng ra từ phủ của bọn họ! Phụ vương sao lại.....sao lại nhẫn tâm như thế....."

Tề Minh Nguyệt ghé vào trên giường gào khóc đến khản giọng, cả người phát run. Bên chân rơi đầy mảnh sứ bình trà. Tề phu nhân siết chặt khăn, cắn răng nói:

"Khóc có thì có ích gì chứ! Sính lễ cũng đã nâng lại đây, lấy tính tình của phụ vương người, hẳn tuyệt đối sẽ không thay đổi chủ ý."

"Chẳng lẽ hai người muốn trơ mắt nhìn nữ nhi đi chịu chết sao!...."

Tề Minh Nguyệt thất tha thất thểu quỳ bò trên mặt đất, đôi mắt sưng đỏ tràn đầy phần hận.

Dự Vương cùng Khổng thượng thư cầu kết đã lâu, chỉ có liên hôn mới có thể đem qua hệ hai nhà càng thêm vững chắc, cột chung một thuyền.

Trong yến hội tháng trước, Khổng phu nhân chẳng qua chỉ thuận miệng nhắc tới, Dự Vương liền lập tức đem đích nữ Tề Minh Nguyệt hứa gả cho Nhị lang Khổng gia.

Nghe thì có vẻ là chuyện tốt đẹp cả đôi đảng, nhưng mà kinh thành sớm có lời đồn, nói Nhị lang Khổng gia tâm tính vụn vặt, thủ đoạn biến thái, sau núi Khổng phủ chôn rất nhiều nữ thi bị ngược đãi đến chết, thậm chí không nổi nhin.

Nhưng mà, dù trong kinh thành lời đồn như thế nào, thì hôn kỳ vẫn sẽ thực hiện đúng hẹn.

Trong nhà chính, tiếng khóc lóc không ngừng vang lên. Tề phu nhân ôm nữ nhi trấn an một hồi, đột nhiên dường như nhớ tới cái gì, mày giã ra.

"Nếu là Vương phủ chúng ta cùng Khổng gia liên hôn, vậy chỉ cần gả nữ nhi của Vương gia qua đó là được phải không? Trong vương phủ này nhiều cô nương như vậy, vì sao một hai phải đem nữ nhi bảo bối của ta gả qua chứ?"

Tề Minh Nguyệt nằm ở trong lòng ngực Tề phu nhân giọng căm hận nói:

"Còn không phải phụ vương bắt công, luyện tiếc Tam tỷ tỷ....."

Tề phu nhân hơi ngừng, cười lạnh một tiếng:

"Trong phủ, không phải còn có tiểu tạp chủng kia sao?"

Chương 26: Chặt đứt

Sáng sớm, bên ngoài Tê Phong Các, Tiểu Chước bưng nước ấm đã chuẩn bị từ trước vội vàng bước vào phòng.

Vừa đẩy cửa ra đã thấy Ngụy Chi đang ngồi ở trước án thư, rất có nề nếp mà luyện viết chữ. Lò sưởi tay ấm áp đặt ở một bên không biết đã bị vắng vẻ bao lâu rồi.

Trên án thư một đồng giấy lộn xếp chồng lên nhau có chút nhăn nhúm. Cửa ngoài không được khép chặt, một trận gió phất lên vào phòng, thổi qua trang giấy làm chúng khẽ bay lên, lập tức bị một cái tay nhỏ trắng nõn đè lại.

Ngụy Chi thuần thục mà lấy cái chặn giấy áp lên, lại tiếp tục viết chữ như mèo cào. Mới vừa viết xong nét bút cuối cùng, tiểu cô nương phùng miệng, có tâm mà thôi nhẹ vài cái lên trang giấy để khô mực.

Đầu ngón tay mượt mà nhẹ nhéo nhéo lên giấy lộn, đặt qua một bên.

"Đều đã viết xong rồi, ca ca huynh mau mau trở lại....."

Ngụy Chi nhỏ giọng nói xong, liền nâng lên khuôn mặt ửng đỏ, nhẹ cười.

Hôm nay trong phủ có yến hội, sau giờ Ngọ bọn hạ nhân liền bắt đầu khua chiêng gõ mõ mà chuẩn bị. Mấy yến hội kiểu này cũng hay được tổ chức, chẳng qua chỉ là có mấy quan viên thường ngày có giao hảo tốt với Vương phủ được mời đến mà thôi.

Ngoại trừ một vài gương mặt thường thấy ở học đường cũng đến, còn lại đều là vài vị cô nương cùng bạn tốt của thiếu gia.

Thính đường dần dần náo nhiệt lên. Tề Cảnh Vân đứng dậy sửa sửa tay áo, gọi mấy bạn học trẻ tuổi cùng đi hoa viên ngắm cảnh.

Chỉ chốc lát, trong thính đường đi hết không còn ai. Tiểu cô nương đang nghĩ ngợi tới việc lặn lẽ trở về phòng, lúc này đột nhiên một bàn tay thân thiện tiến đến.

"Hôm qua trong phủ hoa mai nở rất nhiều, Lục muội muội chần chẫn chưa được thấy, chúng ta cùng nhau đi xem nha....."

Ngụy Chi còn chưa kịp phản ứng, đã bị Tề Minh Huyền kéo váy sam mang nàng cùng đi. Đình hóng gió ở hoa viên tụ tập một tốp người, Ngụy Chi bị kéo đến bên cạnh, vừa ngồi xuống không lâu đã bị rót chút rượu.

Nói là rượu mai được ủ từ năm ngoái, so với rượu thường uống qua thì vừa ngọt lại nồng hơn, mới vừa vào miệng đã cay đến mức tiểu cô nương ứa nước mắt.

"Ta, ta không biết uống rượu, Tam tỷ tỷ, ta không uống được....."

"Người đây chẳng phải là uống quá ít cho nên mới chưa biết mùi vị sao....."

Tiểu cô nương uống đến cả người nóng lên, tự véo lên tay mình một cái mới không làm mình ngã xuống.

Qua một lát, người đã chịu đựng không nổi, Tề Minh Huyền ngẩng đầu đưa mắt ra hiệu, Lưu ma ma cách đó không xa lập tức hiểu ý, bước nhanh đi qua.

"Ma ma, người xem Lục muội muội mới uống mấy chén liền say

thành như vậy, mau đưa nàng đi xuống nghỉ ngơi đi."

"Vâng, tiểu thư."

Người bị dẫn đi rồi, Tề Minh Nguyệt không ức chế được thần sắc hưng phấn, lập tức đi đến bên cạnh Tam cô nương

"Được rồi sao?"

"Thời gian chắc là không sai biệt lắm, dẫn người đi qua cái cửa kia là được."

Ngay lúc yến hội náo nhiệt nhất, một hạ nhân tiến lên, ở bên tai Tề phu nhân thì thầm vài câu. Lúc sau, mặt Tề phu nhân đột nhiên trầm xuống, cũng không màng thính đường nhiều khách quý, mang theo mấy hạ nhân hùng hổ tiến vào trong viện.

"Người quả thực thấy tiểu tạp chủng kia cùng Khổng Nhị lang vào cùng một gian nhà?"

"Phu nhân, chắc chắn là thật, lúc đầu Lục cô nương nói mình uống say, muốn đi nghỉ ngơi. Chỉ là nô tỳ để ý, không bao lâu sau Khổng công tử cũng đi vào, xem là uống đến hồ đồ rồi. Này trai đơn gái chiếc, cũng không biết....."

Đến lúc bước vào sân mấy cô nương Tề gia cũng bước nhanh theo lại đây. Đến gần mới phát hiện, cửa phòng là hờ khép.

Ẩn ẩn nghe thấy tiếng khóc nhỏ bé yếu ớt cùng thanh âm thở dốc của nam tử. Tề Minh Nguyệt nôn nóng muốn đẩy cửa đi vào, lại bị Lưu ma ma kéo lại.

Người vây quanh ở cửa càng ngày càng nhiều. Tề phu nhân thấy thời điểm không sai biệt lắm, lập tức bày ra thần sắc tức muốn hộc máu, giơ tay hung hăng đẩy cửa gỗ ra.

Cửa gỗ kéo kẹt một tiếng, mở tung.

"A!"

Trên mặt đất, vạt áo nam tử mở rộng che lại hạ thể thống khổ mà rên rỉ, cả người vết máu loang lổ. Mộc trượng màu đen bị gãy làm hai mảnh, ném ở một bên. Tề Cảnh Chiêu quỳ trên mặt đất, hai mắt đỏ đậm, trên mặt xuất hiện một vết máu.

Thân ảnh cao lớn chống thành một đoàn, ôm lấy thân thể tiểu cô nương đang không ngừng run rẩy.

Chương 27: Đừng sợ

Tề Cảnh Chiêu vừa về Vương phủ đã lập tức chạy tới Tề Phong Các, vội vội vàng vàng một hồi cuối cùng cũng không gặp được tiểu cô nương mình tâm tâm niệm niệm.

Ngay cả tỳ nữ hầu hạ nàng cũng đều không thấy bóng dáng. Trong lúc tìm nàng trong hoa viên, hắn vô tình nghe thấy hạ nhân nói Lục cô nương uống say đã được đưa đi nghỉ ngơi.

Nhớ tới bộ dáng tiểu cô nương say rượu lần trước, trong lòng Tề Cảnh Chiêu dâng lên một trận bất an, hắn chống quả trượng lao một mạch vào hậu viện. Vừa mới bước vào sân, ngay lập tức đã có hai ma ma xuất hiện tỏ ý ngăn cản.

"Đại thiếu gia, ngài tới đây làm gì vậy, các cô nương cùng nhị thiếu gia đang vẫn đang ở hoa viên xem náo nhiệt...."

"Tránh ra!"

"Nơi này không chút không tiện, ngài xem....."

Tề Cảnh Chiêu trực tiếp cầm quả trượng trên tay nhắm ngay mắt hạ nhân, nói:

"Cút!"

Thị vệ hai bên lập tức tiến lên đem hai người đẩy ra. Hắn bước nhanh vài bước, một trận tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế bất ngờ đổ ập tới. Gương mặt hắn trước nay luôn vững vàng bình tĩnh tức khắc

mất đi huyết sắc. Nỗi sợ hãi vô tận trào lên trong lòng ngực. Tề Cảnh Chiêu kéo chân què, gần như điên cuồng mà lao về phía gian phòng đang đóng chặt.

Phanh!

Cửa bị phá mở.

Mùi rượu khác thường xộc thẳng vào mũi.

Đại não căng thẳng biến đôi mắt Tề Cảnh Chiêu thành một màu đỏ tươi, hần nấp quải trượng lên, hướng về phía nam tử đang đè nặng tiểu cô nương đánh xuống.

Quải trượng gãy làm đôi, hần lại xoay người, động tác rất mau rút kiếm của thị vệ, như phát điên xông tới. Khổng Nhị lang bị chém không kịp la lên tiếng thứ hai, nằm trên mặt đất co giật không ngừng.

"Chi Chi....."

Lưỡi kiếm máu chảy đầm đìa bị ném sang một bên. Tề Cảnh Chiêu lão đảo quỳ trên mặt đất, cuống quýt bò đến bên cạnh tiểu cô nương vẫn còn đang co rúm.

"Cút, tránh ra!"

Tiểu cô nương kinh hãi nhắm chặt đôi mắt, sợi tóc hỗn độn bị nước mắt thấm ướt dính ở hai má, trên mặt còn có dấu bạt tai đã sưng đỏ. Xiêm y nàng bị xé rách hơn phân nửa, trên vai lổ lổ tràn đầy dấu vết. Nàng bắt được cây trâm, bắt đầu quơ loạn.

"Chi Chi, đừng sợ.....Ca ca tới rồi, đừng sợ....."

Thanh âm run rẩy càng ngày càng gần. Cảm giác người nọ lại dựa lại đây, Ngụy Chi sợ tới mức kêu to lên, lại hung hăng mà đâm loạn.

"Cút đi....."

Người nọ bất động. Qua một hồi lâu, chỉ có tiếng thở dốc trầm khàn, tiểu cô nương rớt cuộc nghe rõ được thanh âm hần.

"Chi Chi, Chi Chi....."

"Người xấu bị ca ca đuổi đi rồi..... Chi Chi đừng sợ....."

Ngụy Chi chậm rãi mở mắt, thấy được nam nhân quỳ gối trước mặt, hai mắt đỏ đậm gắt gao ngóng nhìn nàng. Cánh tay run rẩy duỗi về phía nàng.

Ngụy Chi ngơ ngẩn mà nhìn hần, hai mắt sưng đỏ tràn đầy nước mắt. Nàng ghen ngào khóc nức nở, nhỏ đến mức chỉ có mình hần nghe được.

"Ca ca.....Sao huynh bây giờ, sao bây giờ mới đến....."

.....

Sau ngày hôm đó, kinh thành rộ lên một lời đồn, chính là Nhị lang Khổng gia cùng đích nữ Dự Vương phủ sớm đã đính hôn, ai ngờ qua một hồi gia yến, phát hiện Khổng Nhị lang cùng nữ ngoại thất Vương phủ đã sớm có tư tình.

Người người trong kinh thành đều chờ xem việc liên hôn này sẽ như thế nào, lại không thể tưởng được, lúc này Khổng Nhị lang thế mà lại mất tích.

Trong phủ Dự Vương lúc này cũng đã loạn thành một bầu gà bay chó sủa. Khổng phu nhân đứng trước cửa phủ khóc nháo không thôi, lâu lâu lại tới đâm đầu vào cột.

Một người đang sống sờ sờ vô duyên vô cớ cứ như vậy mà biến mất,

quả thật là chuyện dọa cho nhân tâm hoảng sợ. Không ít quan viên mượn việc này châm ngòi thổi gió, chọc đến hai phái triều đình xung đột không ngừng.

Ngày ấy khi rời Vương phủ, Tề Cảnh Chiêu ôm tiểu cô nương tới phủ đệ Tề Tấn Văn.

Nơi này có một sân viện, cách bố trí so với Tề Phong Các giống nhau như đúc.

Màn đêm buông xuống, gió lạnh thấu xương, trên đường các cửa nhà đều đóng chặt ván cửa.

Tề Tấn Văn vội vàng chạy tới, vừa tiến vào sân liền cảm giác không khí có chút không đúng.

"Nhị điện hạ, người mau khuyên nhủ thiếu gia đi."

Tiểu Dao vừa trông thấy hắc đã vội vàng đón lời.

Hôm ấy trong rượu trộn lẫn tình dục công hiệu cực mạnh. Ngụy Chi bị ép uống vài chén, vất vả lắm mới giải được dục tính, lại bởi kinh hách quá độ nên bắt đầu sốt cao.

Nàng đã hôn mê hai ngày. Ngày thứ ba, Tề Cảnh Chiêu bưng chén thuốc còn đang nóng khắp khiêng mà đi tới.

Hắn giơ tay đẩy cửa, cửa không mở.

Ngụy Chi tỉnh lại rồi, nàng gọi người đem nước ấm vào, nhưng cũng chỉ như vậy. Những ngày tiếp theo, cả ngày cũng không ra khỏi phòng.

Tề Cảnh Chiêu vẫn như cũ bưng trên tay chén thuốc, hắc rử đầu, yên lặng đứng ngoài cửa. Nửa bước cũng không rời.

Tiểu Dao gặp người tới, cuống quít muốn nhờ. Ngoài trời đương rét đậm, lại đang là ban đêm, cho dù là người thường cũng chịu không nổi gió lạnh rét đến tận xương kia. Tiểu Dao cùng mấy thị vệ canh giữ ở ngoài phòng dù không dám tiến lên khuyên nhưng cũng lại sợ thiếu gia nhà mình chịu đựng không nổi mà ngã xuống. Bọn hắn chỉ đành phải thật cẩn thận mà nhìn chăm chăm. Sau nửa đêm, rốt cuộc cũng chờ được người có thể khuyên giúp thiếu gia nhà mình, nào biết Tề Tấn Văn chỉ xoa xoa tay, nhìn nam tử đứng ở trước cửa vẫn không nhúc nhích kia lắc đầu.

"Khuyên không được đâu."

Mãi đến khi vào nửa đêm, phòng trong mới có động tĩnh. "Kéo kẹt" một tiếng. Thị vệ canh giữ ở trong viện ngừng thở, mỗi người đều mở to hai mắt nhìn. Trơ mắt nhìn cửa phòng đóng chặt kia.

Rốt cuộc cũng mở ra.

Chốc lát sau, một cánh tay trắng nõn từ kẹt cửa dò xét ra tới, sờ soạng một hồi, chậm rãi dời xuống, nắm lấy cánh tay của thiếu gia.

Chương 28: Hoàn toàn chiếm hữu (H)

Gió lạnh xuyên qua cửa sổ thổi vào phòng làm ánh nến cũng theo đó mà lay động.

Trên mặt đất đọng lại vệt nước ẩn hiện hình dấu chân, một lớn một bé, một đường đi thẳng tới mép giường.

Xiêm y thâm sắc bị ném xuống đất thành một mảnh hỗn độn, chỉ lộ ra ủng màu đen bị giấu ở phía dưới. Chấn uyên ương thêu hí thủy rơi xuống hơn phân nửa trên mặt đất.

"A, a.....Ca ca.....a....."

Màn giường lắc nhẹ, nam nữ trần trụi giao thiệp, điên đảo triền miên. Thân thể nhỏ bé yếu ớt khó nhìn mà rên rỉ, từng đợt phập phồng.

Ngụy Chi bị liếm đến cả người run rẩy, ghé vào giữa hai chân hắn, đôi mắt sưng đỏ long lanh ánh nước, run run rẩy rẩy.

Nàng nắm lấy đỉnh căn dương v*t, hô hấp phì phò hắt ra làm quy đ*u càng thêm thô trướng. Đầu lưỡi ướt nóng chống lên nhục hành dữ tợn, từ dưới lên trên, liếm lên quy đ*u sưng to cực đại.

"A!"

Tiểu cô nương đột nhiên ngẩng đầu kêu lên một tiếng, căng chân trắng nõn run rẩy không ngừng.

Trên mông trần trụi kiều diễm có bàn tay to khớp xương rõ ràng

đang gặt gao xoa bóp. Tề Cảnh Chiêu véo mông thịt của nàng, đem ý đồ bỏ ra của tiểu nhân nhi gạt bỏ, lại hướng lên trên mà trêu trọc.

Huyệt thịt hồng nhuận chậm rãi chảy ra mật dịch trong suốt, tích đến trước ngực hẳn. Tề Cảnh Chiêu cúi đầu, đầu lưỡi vói vào tiểu huyệt non nớt tham luyến mà mút mấy ngụm.

Môi â/m h/ộ mum múp bị hút đến sung huyết, lại bị ngậm lấy trong miệng ôn nhu mà liếm mút. Đầu gối tiểu cô nương hơi hơi vặn vẹo, bị hẳn gặt gao ôm vào trong ngực.

Ngụy Chi đem khuôn mặt ứng hồng đề ở khớp xương đầu gối nhô lên của hẳn, ngơ ngẩn mà chảy nước mắt. Tay nhỏ của nàng gắng gượng nắm lấy căn côn th*t kia, vô ý thức mà xoa nắn tuốt lộng. Mái tóc nâu dài phủ giữa hai chân hẳn.

"Hư a..... ưm..."

Đầu lưỡi nóng cháy lại lần nữa cắm mở nộn huyết. Tiểu cô nương căng chặt ngón chân, chống lên khăn trải giường, từng chút mà đem chân mở rộng hết cỡ.

Hẳn càng mút càng dùng sức, hàm răng cứng rắn cắn lên huyết thịt ma nghiền, đầu lưỡi bị cái động nhỏ ướt nóng hút đến càng chặt, càng muốn hướng vào sâu bên trong chen vào. Mặt lưỡi thô ráp cọ xát vách động quá mức kiều nộn, rút ra hơn nửa lại lần nữa cắm vào.

Đút vào rút ra mười mấy lần qua lại, tiểu cô nương kiều duyên càng ngày càng gấp.

"Muốn..... Muốn ca ca.....Tiến vào!"

Thanh âm Ngụy Chi cực kỳ ủy khuất, lực tay nhỏ xoa nắn dương v*t cũng lớn chút.

"Bang! Bạch bạch!"

"A....."

Tề Cảnh Chiêu nâng tay lên, đối diện với mông nhỏ đang chu lên hung hăng mà đánh vài cái, lại không đợi tiểu cô nương kiêu suyển, lập tức áp mặt xuống, ngậm lấy tiểu huyết thủy dịch chảy ròng ròng kia ra sức bú mút.

"Ừ, a....."

"Tới rồi, muốn, muốn tới.....a!....."

Tiểu cô nương đạt tới cao triều, cả người mềm thành một vũng nước. Tiếp theo cả người đã bị huynh trưởng lật lại. Hai cẳng chân run rẩy bị nắm cổ chân tách ra, áp xuống tận trước ngực nàng. Tề Cảnh Chiêu đem tiểu cô nương xụi lơ xốc xuống dùng sức thúc mông một phát, đem nguyên cây dương v*т thô cứng cắm lút cán vào cơ thể tiểu cô nương.

Nhục huyết nhuận ướt chặt chẽ rồi cuộc cũng bị xỏ xuyên qua.

"A.....Ca ca, ca ca..."

Thân mình mảnh mai bị cắm đến trước sau lay động, tiểu cô nương nắm chặt khăn trải giường, nước mắt lưng tròng mà nhìn nam nhân đang vui đầu thao động mãnh.

Lưng trần trụi cọ xát từng cái lên sàng đan. Mồ hôi trên trán chảy xuôi xuống đầu v*. Tề Cảnh Chiêu áp thân mình xuống, nhắm ngay n/úm v/ú nhòn nhòn phấn phấn mà ngậm mút.

Dưới thân dong đưa không ngừng. Tinh hoàn phồng lên "Bạch bạch" bắn thẳng vào chân tâm. Dương v*т ngăm đen thô tráng hung hăng mà cẳng ra hoa kính ướt nóng nhỏ hẹp, từng cái cái thúc vào.

Hành thân dữ tợn được bao bọc trong bọc mật dịch, hai người động tình, cắn vào rút ra đến cực kỳ mượt mà.

Tề Cảnh Chiêu liếm liếm mồ hôi thấm ra trên ngực tiểu cô nương, lại ngẩng đầu. Ánh mắt sâu thẳm nóng cháy, gắt gao dính trên khuôn mặt nhỏ của Ngụy Chi.

"A...."

Mãnh liệt cắn rút mấy chục lần, Ngụy Chi còn đắm chìm ở đỉnh cao trào, chưa phản ứng kịp, đã bị hấn trở mình. Bày ra thành tư thế quỳ bò. Mông nhỏ che kín dấu tay hồng hồng bị bắt dấu lên.

Ngụy Chi cong mông, vừa xoay đầu đã thấy người phía sau gấp đến nhịn không được bẻ mông nhỏ của nàng ra. Hấn lại từ phía sau thúc hông tiến vào.

Bạch bạch bạch!

"Ha..... ư a....."

Quá sâu.

Ngụy Chi cảm giác bụng nhỏ bị hấn cắn xuyên rồi. Trưởng đến khó nhịn.

Nhưng nàng cũng không mở miệng xin tha.

Ngụy Chi siết chặt gối đầu, giống con chó nhỏ thuận theo mà ghé vào trên giường. Khuôn mặt nhỏ nóng bừng không ngăn được nước mắt, ướt thành một mảnh.

"A..... hức....."

Tinh d*ch nóng bỏng cuồn cuộn bất ngờ rót đầy tiểu huyết. Tề Cảnh Chiêu ngẩng đầu hô hấp thô suyễn vài cái, dư quang thoáng nhìn

qua người phía dưới, hấn ngưng lại động tác.

Ngón tay non mịn chậm rãi thăm dò dọc theo huyết khẩu, chạm tới nơi d*m thủy cùng tinh d*ch hỗn hợp, quẹt tay một cái đã dính đầy dâm dịch trắng đục.

Ngụy Chi ghé vào trên gối đầu, ngậm lấy ngón trỏ của mình mà liếm mút. Bộ dáng tựa như trẻ con ăn sữa, ngoan ngoãn cực kỳ.

Nam nhân đè ở trên lưng nàng nặng nề mà thở hỗn hển một tiếng. Lại ôm sát eo Ngụy Chi, đem người ôm lên. Lại bắt đầu đỉnh lộng.

"Ư ư.....a"

Chất nhầy trắng đục từ hoa huy*t sưng đỏ ào ạt mà chảy xuống, từ nơi giao hợp dính vào giữa háng hấn. Âm mao ngăm đen sớm đã bị ướt nhẹp, tinh dịch sền sệt đều chảy xuống, ẩm ướt một mảng giường. Ngụy Chi ôm cổ Tề Cảnh Chiêu, hai cẳng chân gắt gao khoanh lại eo hấn. Mặc hấn từ trên xuống dưới thao lộng. Vẫn còn thấy chưa thỏa mãn.

"Ca ca.....Còn muốn, muốn....."

Tề Cảnh Chiêu ôm sát tiểu cô nương, ấn thân mình nàng xuống gối. Đồng thời đỉnh eo. Lại đem người tắc đến tràn đầy.

Ngụy Chi đỏ mặt cười rộ lên, nước mắt lại ào ào mà chảy xuống. Hai cánh tay ôm hấn cổ bị đỉnh đến mức lắc lư không ngừng. Nàng nâng tay lên, vuốt lên khuôn mặt chỗ bị thương do cây trâm hoa xoẹt qua.

"Chi Chi....."

Thanh âm hấn cực kỳ khàn khàn, còn có chút không xong. Đôi mắt đỏ đậm, giống như đang nhìn bảo vật trân quý nhất trên đời. Thật cẩn thận, lại khát vọng không ngừng.

Ngụy Chi kẹp chặt chân, thò lại gần, hôn lên đôi mắt hấn.

Thành kính mà nghiêm túc.

Chương 29: Xỏ xuyên qua (H)

Trong địa lao âm u ẩm ướt, mùi hôi thối tanh tưởi xộc lên mũi làm người ta không mở nổi mắt. Thanh âm nghẹn ngào thê lương cùng tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra.

Hai lính canh ngục giữ đuốc, mặt không biểu tình mà canh gác ở bên cạnh. Nam tử bị trói trên cọc gỗ giá chữ thập nửa chết nửa sống, cả người không một vật che thân.

Hắn gục đầu xuống, vô thức rên rỉ. Trước ngực một tảng lớn da thịt bị thiêu cháy, thấm huyết mừng mủ, vết thương mới vừa kết vảy lại bị cạy lên, hiện ra lớp thịt non hồng phía dưới.

Dương v*т giữa hai chân bị lóc sạch không còn một mảnh. Một tên ngục tốt tiến lên, giơ tay thô bạo mà rắc thuốc bột lên vết thương đang hoại tử. Sau đó, lại một tên ngục tốt khác cầm đuốc đi tới.

Trước đó vài ngày, trong thành xảy ra một số chuyện kỳ lạ làm nhân tâm hoảng sợ, đầu tiên là Khổng gia nhị công tử mất tích không rõ nguyên do, sau đó không lâu Tề gia Tứ cô nương trên đường đi chùa Hương Sơn bị đạo tặc bắt cóc, chờ đến nửa tháng sau lại tìm thấy người bị trói trong bao tải ném đến trước cửa phủ Tề gia. Nàng sớm đã bị bọn đạo tặc chơi đến mức khó coi, cả người trần trụi, khắp nơi dày đặc toàn những dấu vết xanh tím. Cũng không biết là bị chuốc vào bao nhiêu xuân dược, chỉ biết rằng ngay khi vừa được nới lỏng dây trói, Tứ cô nương kia thậm chí còn ôm chân hạ nhân bên đường tự thủ dâm.....

Gièm pha lớn như vậy làm trong phủ Tề vương gà bay chó sủa, Tề

phu nhân xưa nay sắc bén cường thế cũng vì vậy mà lâm một trận bệnh không dậy nổi.

Mọi người thốn thức không thôi, trà dư tửu hậu buôn miệng bàn tán, sau đó cũng không ai truy cứu nguyên do vì sao hai người này gặp đại họa.....

Sáng sớm, trong phòng đốt than lò, áo choàng xanh thẫm treo ở trên bình phong. Bên ngoài tuyết đã rơi trắng xóa, trên đường mòn có một chuỗi dấu chân nhỏ, một đường đi thẳng tới chính đường.

Nhìn thấy Tề Cảnh Chiêu áo ngoài cũng chưa khoác vội vàng đi tới, thị vệ canh giữ ở trước cửa lập tức tiến lên.

"Thiếu gia!"

Hắn mới vừa lại gần, bên tai đã nghe được một trận tiếng cười sang sảng từ buồng trong truyền đến.

"Liễu phu nhân sáng sớm đã đến, đang cùng tiểu thư ở trong phòng nói chuyện."

Tề Cảnh Chiêu sửng sốt.

"Dì..... Các nàng..."

Bàn tay thon gầy siết chặt đầu quả trượng. Mấy đại nam nhân yên lặng đứng ở ngoài phòng, ai cũng không đi gõ cửa. Trong phòng, Liễu Bích Ngọc nắm tay Ngụy Chi nói chuyện.

Tiểu cô nương nhỏ nhắn lại vô cùng dễ thương, tính tình dễ mến, thấy người đến đã lập tức chào hỏi, cũng không hề ra vẻ ngượng ngùng. Tiểu bối ngoan ngoãn đáng yêu như vậy, Liễu Bích Ngọc vừa nhìn nàng từ ánh mắt đầu tiên đã yêu thích vô cùng.

"Tay này vừa nhìn liền biết có phúc khí nha! Ngoan ngoãn không cần

sợ, dì thích nhất tiểu nha đầu như con đó.....A Chiêu đối xử với con có tốt không? Có lúc nào bắt nạt con không?"

Một trận gió lạnh thổi vào nhà, hai người ngẩng đầu lên cùng lúc, thấy người vừa mới nhắc tới trong miệng giờ phút này đã đứng ở cửa, mặt không biểu tình mà vọng vào đây.

Tiểu cô nương chợt dạ đứng lên. Nàng vừa mới cùng Liễu Bích Ngọc "cáo trạng" hăn, kết quả lại bị bắt quả tang, đành phải ngậm ngùi cúi đầu không dám hó hé.

"Dì!"

"Ây da, đại thiếu gia sao lại thức dậy sớm như vậy? Không bằng về phòng nghỉ lại đi, chờ lão thân đem cơm trưa mang qua cho ngài là được....."

Hai dì cháu vừa chạm mặt nhau đã nháo lên một trận không ai nhường ai. Đón ánh mắt xem thường của Liễu Bích Ngọc, Tề Cảnh Chiêu bình tĩnh mà đi tới. Hăn vừa ngồi xuống đã lập tức vươn tay đem tiểu cô nương bắt vào lòng.

Ngụy Chi bị hăn gắt gao ôm vào trong ngực, lại cảm nhận được trên người hăn có hàn khí cho nên cũng ngoan ngoãn biến thành cục bông nhỏ rúc trong lòng ngực Tề Cảnh Chiêu. Tay nhỏ nóng hằm hập bao lấy cổ tay của hăn, trên mặt mang theo e lệ đỏ bừng.

Ngón tay kiều ngọc của Liễu Bích Ngọc gõ gõ mặt bàn, cười mắng:

"Hai đứa thật sự lộ liễu như vậy!?"

"Dì, ta cho người dẫn dì về phòng nghỉ ngơi một lát, trước cơm trưa không cần tới đây..."

"Ha, cái thằng nhãi ranh này!..."

Trời gần tối, trên phố tắc nập kẻ đến người đi. Tiếng tỳ bà lạnh lạnh lọt vào tai, mấy công tử trẻ tuổi đang ngồi ở nhĩ gian nói chuyện. Mấy ngày trước yết bảng, Tề Cảnh Vân vẫn thi trượt như mọi lần, tuy cũng không phải lần đầu tiên thi rớt, nhưng gần đây Tề phủ tai họa không ngừng khiến hắn thật sự rất buồn khổ.

Rõ ràng là muốn giúp tứ muội thoát khỏi cọc hôn sự xui xẻo với Khổng gia, ai ngờ sự tình lại thành ra thế này.

"Nhị công tử, qua đây qua đây, đêm nay chúng ta không say không về!"

"..... Đây là Di Hồng cô nương, người vừa mới tới, vẫn còn non nớt!"

"Cảnh Vân, này, Cảnh Vân?"

Tề Cảnh Vân buồn bực lại rót thêm một ly rượu đầy, không bao lâu liền mơ mơ hồ hồ ngã xuống. Gã sai vặt đi theo vừa muốn tiến lên đỡ đã bị người đẩy ra. Thế gia công tử uống rượu mua vui vốn là chuyện thường, nhìn thấy Tề nhị công tử được hai kỹ nữ quần áo xinh đẹp dìu đến gian trong, mấy người còn lại càng cười đến đáng sợ khoái.

.....

Buổi chiều, Liễu Bích Ngọc lấy cớ muốn cùng Ngụy Chi nói chuyện nữ nhi cho nên đuổi Tề Cảnh Chiêu đi chỗ khác.

Sau đó hai người lại ríu rít cho tới tận nửa đêm.

.....

Ngụy Chi vào phòng, mới vừa qua cửa liền nghe được thanh âm nặng nề của nam tử phía sau.

"Còn biết đường về hửm?"

Tiểu cô nương quay đầu đã nhìn thấy Tề Cảnh Chiêu ngồi ở án thư nặng nề cúi đầu lật sổ sách, hắc cũng không nhìn nàng, lời nói vừa chưa lại tràn đầy oán khí.

"Ca ca....."

Ngụy Chi nhắc váy chầm chậm đi tới, từ phía sau ôm lấy eo hắc, thấp giọng hỏi han. Rõ ràng từ sau chuyện lần đó tiểu cô nương vô cùng ỷ lại hắc, quẩn quýt một bước cũng không rời.

Kết quả mấy hôm nay dì Liễu tuy chỉ vừa mới tới đã trực tiếp đem tâm Ngụy Chi đặt trên người hắc đoạt mất. Hiện tại tiểu cô nương mỗi lần nói chuyện cùng hắc trái là "Dì" phải cũng là "Dì"..... Nghe được những lời này, trong lòng Tề Cảnh Chiêu nổi lên từng trận uất nghẹn.

Lúc này tiểu cô nương vẫn còn chưa biết ca ca ghen, nàng dán người lên eo lưng cứng rắn của hắc mà cọ cọ. Thân mình mềm mại gắt gao triền ôm nam tử, đôi tay nhỏ non mịn nâng lên, đem sổ sách trong tay hắc đẩy ra. Câu lấy hắc ngón tay, chậm rãi ôm chặt. Khi mười ngón tay đan vào nhau, bàn tay to đầy gân xanh nhô lên đột nhiên dùng sức, mạnh mẽ bao bọc lấy tay nàng.

Tay hắc thực lạnh, không biết đã ở trước bàn đờ bao lâu. Ngụy Chi rụt rụt ngón cái, ở trong lòng bàn tay ca ca cào nhẹ.

Khuôn mặt nhỏ còn dán ở trên lưng hắc, xuy xuy mà cười rộ lên. Không khí trong phòng đột nhiên trở nên nóng rực. Ban đêm khô ráo, một cổ tình dục khó nhịn chậm rãi dâng lên.

Tiếng hô hấp trở nên dồn dập, suyễn đến càng ngày càng nặng.

"Ca ca, nhẹ chút, nhẹ chút a.....ưm....."

Ngụy Chi bị huynh trưởng ấn lên trên án thư, y phục dần dần bị lột xuống, đến khi trên người chỉ còn một kiện yếm màu đỏ. Cách một tầng vải dẹt mềm mại, hai núm vú run rẩy mà nhô lên.

Tề Cảnh Chiêu cúi xuống hôn, rũ mắt nhìn tiểu nhân nhi, vật cứng dưới thân hắc trưởng đến mức nháy dưng.

Ánh mắt thanh lãnh mang theo oán khí cố ý không đáp lại đôi mắt long lanh động tình của nàng. Bàn tay hơi lạnh nhắc lên một góc áo yếm, trực tiếp vói vào nhéo lên nộn nhũ phần đào. Hắc xoa đến tàn nhẫn, giống như muốn niết hư hai luồng tiểu nhũ bao này. Môi mỏng dán vào thịt mềm ấm áp trên cổ nàng, hết liếm rồi lại mút.

"Hức..a a...."

Cánh tay trơn bóng ôm đầu Tề Cảnh Chiêu, lồng ngực phập phồng phát ra tiếng rên rĩ khó nhận. Giày thêu tinh xảo đập lên tay thành ghe không ngừng vụn vụn. Chỉ chốc lát sau, tay hắc đã thăm dò lần xuống dưới, sờ đến cổ chân nàng, nắm chặt.

Ngụy Chi bị hôn liếm đến mơ mơ hồ hồ, chân tâm đã sớm ướt đến không thành bộ dáng gì, đột nhiên thấy người ghé vào trước ngực mình đứng lên.

"Lạch cạch", giày bị cởi ném lên trên mặt đất, vợ cũng bị lột xuống theo. Ca ca muốn cắn vào rồi.....

Tiểu cô nương tuy đỏ mặt ngượng ngùng nhưng chân tâm lại ngứa ngáy khó nhận. Khẩn trương chờ đợi một hồi, dương v* trong tưởng tượng lại rốt cuộc không cắn xuống, ngược lại, trên lòng chân đột nhiên có cảm giác nóng hầm hập.....

Ngụy Chi ngẩn ra, lập tức kêu lên.

"Ca ca..... Không cần....."

Tề Cảnh Chiêu nắm lấy cổ chân mảnh khảnh của tiểu cô nương, đối với ngón chân cong lên kia vừa hôn lại vừa liếm, ngón chân mướt mà dán lên môi hắn có chút run rẩy, chậm rãi đã bị hắn ngậm vào trong miệng.

"Ừ..... Ngứa quá.....ca ca, muội..... muội vẫn còn chưa....."

Ngụy Chi trơ mắt nhìn hắn đem chân nhỏ mình ngậm đến vừa ướt lại vừa ngứa, đầu lưỡi mềm hoạt liếm láp vết chai mỏng trên ngón chân, từng chút từng chút một.

Rõ ràng là đang liếm láp chân nữ nhân, biểu tình của Tề Cảnh Chiêu lại thản nhiên đến giống như đang ăn trái cây, không có nửa phần bài xích.

Chỉ có hô hấp dần dần trở nên thô nặng. Hai mắt mắt ngưng động nhìn nàng cũng trở nên khô nóng. Xiêm y một kiện lại một kiện rơi xuống trên mặt đất.

Thực mau, căn cơn th*т thô dài cực nóng kia đã đẩy ra chân tâm của tiểu cô nương, gắt gao mà chống lên huyết phùng mềm mại.

Âm huy*т phấn nộn no đủ nhẹ mút quy đ*у ngấm đen thô to, run run rẩy rẩy mà phun ra từng luồng d*m thủy.

Tề Cảnh Chiêu nhẹ đỉnh eo vài cái, nhìn khuôn mặt nhỏ của Ngụy Chi ửng hồng, chậm rãi đẩy ra nộn huyết cắm vào. Nơi đó vừa múp lại vừa chặt, thân mật mà bao bọc dương v*т hắn.

"Ca ca....."

Ngữ khí tiểu cô nương không muốn xa rời lại triền miên mà gọi hắn, chân kẹp ở trên eo hắn thật chặt. Ngực Tề Cảnh Chiêu bành trướng đến không được, xoa cái ót Ngụy Chi mà dỗ dành.

"Chi Chi, đừng nóng vội.....Ca ca thương muội lắm..."

Hắn cắn lên khuôn mặt hồng nộn của Ngụy Chi, ôm lấy hông nhỏ mảnh liệt mà xuyên xỏ. Nguyên cây dương v*t dung nhập vào hoa huy*t chặt chẽ ướt át của muội muội, tàn nhẫn cắm tới trăm lần.

"A! A.....Chậm một chút..... Ca ca....."

Sổ sách trên bàn sớm đã bị hất xuống mặt đất, Ngụy Chi bị hắn hung mãnh thao làm như vậy, trực tiếp bị cắm đến cao trào, âm thanh tiết ra một cổ âm tình, nàng vẫn đang ở trên đỉnh cao trào lại ngay lập tức bị huynh trưởng đóng thẳng vào cung khẩu non nớt, một trận kịch liệt mang tới khoái cảm nhiều khôn kể.

Đụng tới tử cung.....thật sâu.... thật trưởng.....

"Ư.....đau quá..... Ca ca, không cần, không cần....."

Qua một hồi lâu, động tác va chạm càng lúc càng nhanh. Côn th*t thô trưởng cắm mở cung khẩu, từng luồng tinh dịch đặc sệt nóng bỏng thẳng tắp bắn vào.

Mảnh liệt mà rút đầy tử cung tiểu cô nương non nớt.

Chống lên người tiểu nhân nhi bắn một hồi lâu, Tề Cảnh Chiêu sướng đến mức không ngừng thô suyền, vừa hôn cái trán ướt đầm dề của nàng, vừa sảng khoái mà thở dài.

"Bảo bối.....Ca ca sướng muốn chết mất....."

Chất lỏng trắng đục từng luồng lại từng luồng từ chân tâm chảy ra, tích xuống trên nền đá xanh.

Một lúc sau, dương cụ hể hể còn đang nhét ở trong nhục huyết lại chậm rãi cứng lên lần nữa.

Tiểu cô nương há miệng, thất thần mà thở dốc, tay nhỏ vốn dĩ đang

ôm ở trên vai Tề Cảnh Chiêu cũng vô lực mà buông lỏng ở bên người.

Hai luồng vú nhỏ chi chít dấu vết hoan ái, bị đâm đến lắc lư, lay động thành nhũ sóng cầu dẫn khiến hai mắt Tề Cảnh Chiêu không khỏi đỏ lên.

"Ư..... hư.....Ca ca, không cần hút..... a a.....vú thật trướng, ca ca....."

Hắn ăn đến cực kỳ tàn nhẫn, cơ hồ như muốn lưu lại dấu răng lên quầng vú nhỏ của muội muội, giống như con thú đói khát không chờ nổi mà muốn xâm phạm thân thể nàng.

Tinh hoàn phồng lên va chạm mông thịt tràn đầy d*m thủy. Tiểu cô nương dang chân, hai mắt ướt đầm dễ phiếm hồng, gắt gao dính ở trên người đang đè nặng nàng, để Tề Cảnh Chiêu cảm từng cái, thao theo tiết tấu hắn muốn.

Thân mình vốn dĩ non nớt ngây ngô bị yêu thương đến càng thêm mềm cảm vũ mị. Nhưng so với một nam tử thành niên tràn đầy tinh lực, nàng vẫn còn quá nhỏ.

Không biết qua bao lâu, than lò phòng trong dần dần lạnh xuống.

Tề Cảnh Chiêu thở hổn hển, nghe được rên rỉ của tiểu cô nương dưới thân trở nên có chút bất đồng, hắn túm lấy chân Ngụy Chi, từ bên trên áp xuống, liếc mắt một cái liền nhìn thấy nơi kết hợp của hai người.

Hai mắt đỏ đậm rồi cuộc cũng khôi phục một tia lý trí, ngơ ngẩn mà nhìn chăm chăm chỗ đó.

Tiểu khe thịt sưng đỏ bị cắn đến sung huyết, đáng thương hề hề mà kéo ra vách động đỏ tươi, kia căn dương v*t ngăm đen còn thẳng tắp mà cắm ở bên trong, từng cái mà chà đạp âm huy*t yếu

ớt.

Bụng nhỏ trắng nõn bị tinh d*ch bắn đến hơi hơi phồng lên. Chân tâm bị đâm cho đỏ bưng một mảnh, hai cẳng chân kẹp chặt hẳn cũng vô lực mà tách ra.

Ngụy Chi bị đau đến cơ hồ sắp hôn mê, nửa mộng nửa tỉnh mà đón nhận. Ngón tay hẵn nhẹ xoa một chút lên môi â/m h/ộ sưng to, chạm vào liền nghe thấy tiểu cô nương khẽ a lên một tiếng.

"Đau sao?"

Ánh mắt sâu thẳm nhìn tiểu cô nương dưới thân, trong lòng hẵn nổi lên một trận áy náy. Tề Cảnh Chiêu một tay đỡ dương v*t chính mình chậm rãi rút ra.

Vậy là đủ rồi, không thể khi dễ nàng như vậy.

Sau nửa đêm, Ngụy Chi ngủ đến mơ mơ màng màng bỗng cảm giác được người nâng dậy. Thìa bạc chống lên môi nhưng dù thế nào cũng không thể làm tiểu nhân nhi hé miệng.

Chốc lát sau, một làn môi ấm áp được đem tới thay thế, hẵn hôn lên môi nàng, nước đường ngọt nị theo đầu lưỡi chảy vào làm yết hầu nghẹn thanh của tiểu cô nương dễ chịu.

"Ư.....muốn nữa....."

Hôn hết một ngụm lại một ngụm, chén đã thấy đầy, tiểu cô nương trong lòng ngực vẫn còn vô ý thức mà chu môi muốn thêm.

Tề Cảnh Chiêu nhẹ mút vài cái lên đôi môi hồng nhuận, ôn nhu thăm thì:

"Chi Chi ngoan, tỉnh ngủ ca ca lại cho muội....."

"Hu hu..... Muội muốn....."

Tiểu cô nương ủy khuất mà mở mắt ra, hơi hơi hậm hực. Tề Cảnh Chiêu không nghĩ tới nàng còn có thể vì một chén nước đường mà bức đến tình lại, tức giận trừng mắt nhìn hằm như vậy.

Thực sự rất có tiền đồ đó.....

"A! Ca ca, ca ca.....Chi Chi sai rồi, hu hu...."

Chỉ trong thoáng chốc, màn giường lại nhẹ nhàng mà rung lên.

Ngụy Chi úp mặt xuống giường, đầy mặt đỏ bừng mà nắm chặt gối đầu.

Áo ngủ vẫn còn mặc ngay ngắn trên người, thế nhưng quần lót màu vàng cam đã bị kéo mở thành một cái洞 lớn. Mông thịt phẫn nộ kẹp chặt lấy c*ôn th*t ca ca, cọ xát từng cái một.

Tề Cảnh Chiêu vén sợi tóc nàng lên, hôn lên phía sau tai tiểu cô nương, đem người hôn đến mức cả người run rẩy.

"Hết nước đường mất rồi, ca ca dứt muội uống tinh d*ch được không?"

Hắn cơ hồ là thổi khí bên tai của Ngụy Chi, mê hoặc mà nói ra những lời này. Quy đ*u phình phình kề sát tiểu huyết ẩm áp ướm mềm cọ động từng cái. Ngụy Chi bị ma sát đến cả người nóng lên, nhịn không được muốn mở chân ra, lại bị đôi bàn tay to kia siết chặt.

"Để ta cọ cọ thôi là được."

Nghe được trong giọng nói hằm mang theo ý cười, Ngụy Chi xấu hổ đến mức đem mặt vùi vào gối.

"Ư....ư....."

Côn th*т nóng hổi ở miệng huyết tiểu cô nương nhanh chóng mà cắm vào cắm ra, ma sát đến mức tiểu huyết run rẩy mà chảy ra đầm dịch. Cắm càng nhanh, chỗ đó bị cọ xát đến càng nóng, càng ngứa. Ngụy Chi bị cọ đến chịu không nổi, tự mở chân ra, hướng về phía trước dẫu dẫu mờ.

"Tiến vào..... Ca ca.....mau cắm muội..... Ư.....Không đau, Chi Chi không đau... A!"

Dương v*т sưng to thô dài từ phía sau rớt cuộc cắm xuống, thân mình kiều nộn bị cường thế mà xô xuyên qua, tiểu cô nương hét lên một tiếng, trực tiếp bắn.

Tề Cảnh Chiêu cũng sớm đã nhìn đến cả người căng chặt, vừa nghe thanh âm tiểu cô nương kiều kiều mềm mại làm nũng, lập tức bạo phát. Hắn ôm lấy bờ vai run rẩy của Ngụy Chi, thẳng lưng đóng đưa, từng cái cắm vào thân thể của nàng, Thao đến toàn thân bốc lên mồ hôi nóng, sáng khoái không thôi.

"Chi Chi, Chi Chi....."

Thân thể cực nóng trần trụi tương dán, cọ xát, va chạm.....

Thanh âm khàn khàn thô suyễn trên giường vang vọng khắp căn phòng.

Hai chữ Chi Chi cũng biến thành những lời âu yếm dỗ dành.

Tựa như nước nóng, thấm vào trong dòng huyết mạch tương đồng của đôi huynh muội.

Chương 30: Phiên ngoại: Suối nước nóng (H)

Đảo mắt đã đến cuối năm, kinh thành cũng không còn náo nhiệt giống như trước, tuyết bay đầy trời, cành cây trụi lủi được treo đèn lồng đỏ thắm.

Chưa tới ăn Tết Tề Cảnh Chiêu đã mang theo Ngụy Chi đến sơn trang ở ngoại ô. Chờ đến khi Nhị hoàng tử cao hứng phấn phấn mà tới tìm hân, lại muốn giống năm ngoái cùng đi ngâm suối nước nóng thì đình viện kia đã sớm không có người từ vài ngày trước rồi.

"Bẩm Nhị điện hạ, thiếu gia đã..... Đã mang theo Lục cô nương đi Cảnh Nghi sơn trang..."

"Hân đi rồi?!"

"Vâng..."

Tề Tấn Văn đỡ cửa, gương mặt tái nhợt, lộ ra dáng vẻ lòng đau như đao cắt, bộ dáng thống khổ. Hân nâng ngón tay run run rẩy rẩy lên, chỉ chỉ chính mình:

"Hân, không cho ta đi cùng sao?"

"Vâng, thiếu gia, thiếu gia còn nói ngài không cần cùng lại đây....."

"....."

Mấy tỳ nữ canh giữ ở bên ngoài.

Trong sơn động trống trải mây mù lượn lờ, tận sâu bên trong có một bể tắm nước nóng tản ra nhiệt khí.

Sóng nước dập dềnh.

Nam tử tóc dài buông xõa, dựa lưng vào vách tường, lộ ra cánh tay, sống lưng đứng thẳng. Một mảnh vết cào hiện lên rõ ràng trên lưng của nam tử. Tay nhỏ gầy kia đang gắt gao mà câu lấy cổ hăn, trên dưới bất an mà đóng đưa.

"Ha..... ư..... Đồ háo sắc này.....Trưởng quá đi mất....."

"Nước....nước vào trong rồi....."

Đầu nhỏ Ngụy Chi dựa vào trong lồng ngực của huynh trưởng, môi anh đào mở ra, nhẹ nhàng mà thở dốc. Dưới đùi tiểu cô nương bị hăn tách ra ôm ở sườn eo.

Dương v*т thô dài hoàn toàn đi vào giữa hai chân, chỉ để lại tinh hoàn nặng trĩu kề sát âm huy*т thủy nộn.

Nước hồ kịch liệt mà dao động.

"A..... a.....ưmm....."

Sắc mặt Tề Cảnh Chiêu trầm ổn, không nhanh không chậm mà nâng hông nhỏ Ngụy Chi lên trước sau vuốt ve, nương nhờ sức nước cầm rút đến phá lệ thông thuận.

Tay hăn dùng sức xoa bóp cánh hông mềm như bông của muội muội, hăn cúi đầu, cố ý cắn lên vành tai cô nương đang kịch liệt thở dốc.

Nước suối ấm áp bao vây lấy nơi kết hợp chặt chẽ của hai người. Tay Ngụy Chi dần dần vô lực trượt xuống, ngón tay non mịn từng cái

vỗ về ngực hần.

"Ca ca..." thanh âm Tiểu cô nương có chút nhu nhược cùng nũng nịu.

"Không làm nữa được không.....Ừ..... a....."

Tề Cảnh Chiêu một tay ôm sát tiểu nhân nhi vào trong lòng ngực, hạ thân dùng sức đỉnh lên phía trước mà xỏ xuyên, côn th*t sưng to nóng cháy cắm vào chỗ sâu, nhét đầy âm đạo nhỏ hẹp của muội muội.

Quy đ*u trưởng đại thẳng tắp đỉnh đến tử cung, cái miệng nhỏ ướt nộn nhỏ hẹp từng chút liếm mút lên côn th*t, mời gọi hần càng ngày càng tiến sâu vào.

Hần nửa ngẩng đầu lên, híp mắt thoải mái thở phì phò, một tay xoa đầu tiểu cô nương, thấp giọng mà cười.

"Ca ca là đang giúp Chi Chi rửa tiểu huyết mà. Phải cắm nhiều mới tốt."

"Nhưng..... Nhưng mà muội cảm thấy rất sướng....."

"Mới hôm qua ca ca bắn vào nhiều như vậy vẫn không bị sao mà..... Chi Chi vẫn nuốt được, ngoan nha....."

"A.....hức.....a....."

Non huyết bị cắm đến vừa sướng lại vừa đau, thứ đồ vật phiền lòng kia vậy mà vẫn luôn hướng vào bên trong ma sát đến mức làm huyết thịt ngứa ngáy, phía dưới chảy ra từng đợt d*m thủy giống như rất thèm được côn th*t cắm vào. Ngụy Chi xấu hổ giấu mình ở trong ao, ở trong làn nước không muốn nhìn tới dâm dịch là chảy nhiều hay chảy ít. Nàng nhẹ nhàng nhéo lấy đầu ngực Tề Cảnh Chiêu, ngón tay trắng nõn bóp lấy viên tiểu đậu cứng ngắt trước

ngực hần. Nhéo nhéo một lúc, nàng lại rướn người đi lên, há miệng ngậm lấy, tham luyện mà liếm mút.

"A....."

Trong sơn động âm u lại có một màn kích thích nóng hầm hập, hơi nước bao phủ khắp nơi giống như ngai phải thấy cảnh tượng trước mắt. Thanh âm bọt nước phập phồng vỗ lên bờ hòa cùng tiếng nam nhân thở dốc rên rỉ, quá mức dâm mỹ, không khỏi làm người khác phải đỏ mặt tía tai.

Hai người ôm nhau bên bờ, tiểu cô nương híp mắt nằm ở trong lòng ngực của huynh trưởng, bóng lưng nho nhỏ dán ép lên người hần. Tề Cảnh Chiêu luồn hai cánh tay dài qua nách nàng, bàn tay to khớp xương rõ ràng xoa lên hai luồng vú đầy kiêu nộ.

Thịt vú mềm mại bị hần chơi từ trên xuống dưới, n/úm v/ú bị niết đến đỏ bừng từ khe hở ngón tay thon dài hần lộ ra, sau lại bị kẹp lấy, mãnh liệt xoa động.

Ngụy Chi bị xoa nắn đến cả người phiếm hồng, mềm mại như bông mặc cho hần đùa nghịch, nàng ngẩng đầu lên, vành mắt phiếm thủy quang, nhu thuận mà nhìn về phía hần.

"Ca ca....."

"Hửm, làm sao?"

Tề Cảnh Chiêu vẫn tiếp tục xoa lên hai đầu v* nhỏ, luồng dục hỏa trong lòng kia mãi không tiêu bớt, thiêu đốt đến cả người hần căng cứng. Vừa nhìn đến đôi mắt tiểu cô nương liếc mắt đưa tình, hạ thân tức khắc lại đứng lên.

Hần nuốt miếng nước bọt, thanh âm khàn khàn, giống như đang dỗ dành em bé mà lẩm bẩm:

"Ngoan một chút, ca ca không nháo muối nữa....."

Ngụy Chi vốn định làm nũng lên án hấn một chút, kết quả mông nhỏ lại bị cắn gậy gộc kia cọ vào, thanh âm lên tới nơi tức khắc bị nghẹn lại.

Một bàn tay dọc theo bụng nhỏ đang khẽ run rẩy mà vuốt ve, đi dần xuống, bao lấy âm huyệt non nớt hồng nhuận. Bàn này mới bị hấn chơi cho mềm nhũn, hiện tại lại bị cầm ngón tay đi vào, huyết thịt non mềm vẫn gắt gao liếm mút hấn như vậy, vách thịt co rụt liên tục hút chặt đầu ngón tay.

"A....."

Hai cái đùi run rẩy vì bị bàn tay to không ngừng quấy phá, lại nghe sau lưng vang lên một tiếng cười khế.

"Vừa rồi không phải lại bắn vào sao? Để ca ca giúp muối lấy nó...."

"Mở chân ra nào....."

"Ừ..... Vậy huynh đừng, đừng xoa chỗ đó....."

Hai ngón tay dím đầy thủy dịch giờ lên trước mặt nàng, Ngụy Chi xấu hổ quay đầu, vừa kịp nhìn thấy hấn đưa tay vào miệng, chầm chậm liếm mút.

"Ca ca!"

"Muội cũng muốn nếm thử sao?"

"Huynh, huynh....."

Hấn lập tức cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ của tiểu cô nương đang lẩm bả lẩm bầm, đầu lưỡi ướt nóng liếm mở làn môi, quấn lấy đầu lưỡi nhỏ dầy đưa mút mát.

Cái miệng nhỏ phẫn nộ bị ca ca ăn đến không ngậm được, đôi môi cũng bị hấn liếm mút đến sưng lên. Hai người triển miên môi lười một hồi lâu, thẳng đến khi tiểu cô nương không thở nổi mới đỏ mặt tách ra.

Sương mù trong hồ từng đợt bốc lên.

Ngụy Chi thở phì phò, vành mắt hồng hồng nhìn bàn tay to thon dài đang không ngừng mài ép lên bầu ngực, tay khác ôn nhu lại xoa lên â/m đ/ế, còn có..... Còn có hai ngón tay đút vào, không nhanh không chậm mô phỏng động tác giao hợp.

Mới chỉ mấy canh giờ trước thôi, đôi tay kia vẫn còn cầm bút nắm tay, dạy nàng viết chữ.

Chương 31: Lại đây hầu hạ

Mùa xuân tháng ba, tiết trời ấm áp. Phủ viện mới mua cũng đã bày trí xong, Liễu Bích Ngọc ở lại giúp đỡ hai người chọn ngày lành làm lễ nhập trạch.

Trước đó vài ngày, Liễu Bích Ngọc mang Ngụy Chi đi khắp nơi ngắm cảnh, thẳng đến đêm khuya mới đưa người trở về. Tề Cảnh Chiêu vốn đang gấp rút lo liệu chuyện nhà cửa, lại thêm triều đình gần đây xảy ra ít biến động cho nên hắn căn bản không có thời gian rảnh rỗi chơi cùng tiểu cô nương. Tuy rằng không được nàng bám dính như trước, nhưng thấy bộ dáng Ngụy Chi mỗi ngày đều phấn khởi vui mừng, Tề Cảnh Chiêu cũng không hề can thiệp, chỉ để thủ hạ đem hành trình cùng mọi chuyện của hai người trình báo cho hắn.

Phố đông người đến người đi, màn đêm buông xuống. Sắp đến lúc xe ngựa dừng lại hẳn, Liễu Bích Ngọc đem trang sức cài lên đầu Ngụy Chi. Tiểu cô nương giơ tay đỡ đỡ bộ diều trên đầu, thanh âm thấp thỏm không thôi.

"Dì, ca ca thật sự....thật sự sẽ thích sao?"

"Như này liệu trông có quá....."

Liễu Bích Ngọc nghe vậy thì thông dong xoay người, nhẹ nhàng nhéo cằm tiểu cô nương, ra vẻ ngả ngớn mà đánh giá Ngụy Chi vài lần rồi mới dán sát vào người nàng khẽ cười nói:

"Nhãi ranh kia chính là dưới mắt ta lớn lên. Nó mà có chuyện không thích sao? Đêm nay có khi còn đem con ăn đến xương cũng không

nhả ra đó....."

Lỗ tai Ngụy Chi thoáng hồng lên, bàn tay nắm chặt xấu hổ buồn bực mà đánh nhẹ lên cánh tay Liễu Bích Ngọc.

"Thằng nhóc kia ngoài mặt thì đứng đắn, chỉ cần vừa thấy Chi Chi đã ngay lập tức lộ ra bộ dáng thòm thèm rồi, con còn không tin ta sao."

"Dì!"

Trời đã tối, người vẫn chưa thấy trở về. Chén canh trên bàn tỏa ra hơi nóng, bọn hạ nhân đứng ở một bên ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Ngón trỏ thon gầy cong lên, nhẹ gõ mặt bàn.

Tề Cảnh Chiêu một mình một người, lẳng lặng mà nhìn một bàn bày đầy thức ăn.

Ánh đuốc lập loè, đèn hoa lung lay theo gió đêm lúc sáng lúc tối.

Tiểu Đào tiến vào rồi bước tới cạnh hần, cong lưng thì thầm một trận. Tề Cảnh Chiêu gật đầu tiếp quả trượng đứng dậy, sau đó đi ra sau bình phong.

Đồ ăn trên bàn vẫn nằm nguyên tại chỗ, chưa từng được động đũa qua.

.....

Túy Tiên Lâu vang vọng tiếng tỳ bà, năm bảy nữ tử dáng người kiều mị vây quanh trước bàn nói cười nhỏ nhẹ, nam tử một thân hoa bào màu đỏ tía, đỉnh mày mang theo tuần độ bất phàm, ôm nữ tử trêu đùa chọc ghẹo.

"Cảnh Chiêu, lần cuối người cùng cô ngồi đối diện là ở trong thư viện Thái học. Từ biệt nhiều năm, cô thật hoài niệm những tháng ngày vô ưu vô lo, cùng người nói nói chuyện trên trời dưới bể."

Tề Cảnh Chiêu rũ mắt, tay cầm chén rượu, khuôn mặt tái nhợt hiện lên một tia ý cười trào phúng.

"Chẳng qua chỉ là mấy con thuyền, điện hạ không cần mất công như vậy. Chỉ cần điện hạ mở miệng, không đến nửa khắc, những người Hồ đó sẽ đem toàn bộ hàng hóa còn lại đưa ra."

"Nhưng nếu là người mở miệng, thứ cô nhận được lại không chỉ là mấy con thuyền."

Thái Tử bưng chén rượu lên, khóe miệng nhẹ cong lên mang theo chút thăm dò, ý vị thâm trường mà nhìn hẩn.

"Công tử, để nô gia hầu hạ ngài uống rượu....."

Nữ tử phanh ngực lộ vú câu lên môi đỏ, chậm rãi đi đến đối diện, bưng bầu rượu lên hướng về phía Tề Cảnh Chiêu nở nụ cười xinh đẹp.

Tề Cảnh Chiêu nhăn mi, không nói không rằng ngồi lui lại phía sau.

"Á!"

Bầu rượu đổ nghiêng lên trên người hẩn. Nàng ta lập tức bò đến trên đùi, ra vẻ hoảng loạn mà nhéo khăn muốn tự mình đi lau.

Mới vừa sờ đến đầu gối bên trái cốt cách dị dạng, mặt nàng ta lộ ra vẻ ngạc nhiên, còn đang định tiến thêm một bước thì cánh tay đã bị Cảnh Chiêu dùng sức bóp chặt lấy.

"A, đại nhân....."

Tiếng rên rĩ phát run mang theo đau đớn kịch liệt.

Kéo kẹt.

Cửa mở.

Ánh mắt người trong phòng đều đồng thời chuyển về một phía.

Bước chân duyên dáng uyển chuyển nhẹ nhàng tiến vào, làn váy màu lục đậm khẽ lay động, hương khí thanh nhã tràn ngập khắp phòng.

Váy sam vừa vặn lộ ra vòng eo nhỏ một tay có thể ôm hết, một đôi tay trắng nõn đặt ở bên hông. Tóc dài hơi nâu được búi lên, chỉ chừa một sợi rủ ở trước ngực.

Nữ tử cúi đầu, làn môi phấn nộn run rẩy, tựa như muốn mở miệng nhưng e thẹn không dám cất lời.

Thái Tử đánh giá một hồi rồi cảm thán.

Cô nương Túy Tiên Lâu này quả thật rất xinh đẹp.

Cánh tay kỹ nữ kia bị nắm gần như sắp gãy, thất tha thất thểu từ trên mặt đất bò dậy, chật vật mà chạy ra ngoài. Tề Cảnh Chiêu vẫn yên lặng cầm khăn mà lau tay, không nói một lời. Qua một hồi lâu, trong phòng trải qua bầu không khí vô cùng ngưng nghị.

Thái Tử buông người bên cạnh, hướng về cô nương ở cửa vẫy vẫy tay.

"Lại đây."

Y còn chưa kịp mở miệng đã bị Tề Cảnh Chiêu ngồi đối diện cướp lời. Thanh âm trầm thấp có chút gấp gáp.

Nữ tử ở cửa nghe được lời hắt cưởi lập tức xách lên làn váy, bước nhỏ thật nhanh hướng về phía Tề Cảnh Chiêu. Rút rè ban nầy cơ hồ cũng không còn nữa.

Thái Tử cưởi hợm. Y cũng chưa thấy qua nữ kỹ nào so với khách quan còn gấp gấp hơn như vậy.

Cửa lớn rộng mở, một đoàn nữ tử quẹo rũ lại vây quanh bên người Thái Tử, rót rượu dấm vai.

Trong phòng vẫn là một mảnh an tĩnh.

Qua một hồi lâu.

Thái Tử tiếp lấy chén rượu, nhìn người đối diện vẫn đang chìm trong dục vọng định mở miệng, lại rầu rĩ mà buông tiếng thở dài.

Sao hai người đó vẫn còn chưa hôn xong vậy?

Chương 32: Chi Chi cũng biết (H)

Ngụy Chi vừa về phủ đã chạy đi tìm Tề Cảnh Chiêu. Thức ăn trong phòng vẫn còn nguyên ở đó, Tiểu Dao cũng không có ở đây.

Sân viện không một bóng người vô cùng vắng vẻ quanh quẽ.

Vừa nghe Tề Cảnh Chiêu được Thái Tử mời đi Túy Tiên Lâu, Ngụy Chi giật mình tại chỗ, nàng đứng đó rất lâu.

Một lúc sau, tiểu cô nương tựa hồ nghĩ ra gì đó, nắm tay siết chặt, xoay người chạy ra ngoài.

Túy Tiên Lâu ca vũ thăng bình, hương thơm phảng phất say đắm, thưởng thức rượu ngon, ngũ điệu ái muội, nghe được mấy thanh âm trầm thấp rên rỉ quanh quẩn bên tai như vậy, cho dù có là chính nhân quân tử hân cũng khó lòng kiềm chế.

Những chỗ như vậy đối với Ngụy Chi mà nói cũng không có gì xa lạ. Nàng nắm gấu váy, xông thẳng về hướng nhĩ gian.

Đôi khi gặp những đôi nam nữ đang ở trên hành lang ấp áp ôm ôm, mắt tiểu cô nương cũng không hề lay chuyển, bước chân càng ngày càng nhanh, lồng ngực phập phồng vì thở dốc nhưng nàng vẫn cắn răng tiến về phía trước.

"Lục cô nương, Lục cô nương!"

Ngụy Chi quay đầu lại, quả nhiên là Tiểu Dao. Tiểu cô nương nổi giận đùng đùng mà đi tới.

Mấy thị vệ đứng ở ngoài sương phòng cũng chỉ biết quay mặt nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Vừa lúc đó, một nữ tử dáng người kiều mị ôm tỳ bà lả lướt đi tới. Nàng ta trang điểm kiều diễm, hai luồng vú đầy đặn vừa đi vừa lắc lư lên xuống theo nhịp chân, tựa như muốn nhảy ra khỏi kiện xiêm y đơn bạc.

Tóc mái chải gọn bên tai, lộ ra tươi cười quyến rũ, nàng ta đi đến cửa sương phòng, nâng tay lên đang định gõ cửa.

"Đứng lại!"

Kéo kẹt. Cửa mở ra.

.....

Trăng đã treo cao lên đầu cành liễu, xướng khúc uyển chuyển quanh quẩn bên trong lầu các. Cánh cửa khép hờ, rượu trên bàn được rót hết ly này đến ly khác.

Nữ tử váy lục mới tới ngồi ở trên đùi Tề Cảnh Chiêu, ôm sát cổ hăn, môi anh đào mềm mại dán vào khoe môi hăn nhẹ nhàng hôn hôn.

Hăn uống đến có chút men say, vừa mới thấy người đến liền theo thói quen ôm lên trên đùi, cắn lên môi đỏ mềm triển miên một hồi lâu.

Hăn ôm vòng eo tiểu cô nương, cũng không vạch trần nàng. Nụ hôn ướt nóng chậm rãi hướng lên trên, rơi xuống gương mặt, nàng ghé vào tai hăn hỏi nhỏ.

"Ca ca, ca ca....."

"Các cô nương ở đây đẹp lắm sao.....?"

Nàng ở bên tai hần nhẹ giọng lẩm bẩm, giống như nói ra lời âu yếm, cả người mềm mại không xương dán lên hần, bàn tay nhỏ nghịch ngợm thò xuống vân vê đai lưng.

Người ngoài nhìn vào cùng lẩm cũng chỉ cho rằng bọn họ đang tán tỉnh.

"Điện hạ, nếu không có phân phó khác....."

Thái Tử cũng uống đến có chút choáng, tùy ý phất phất tay, chờ đến khi nhìn thấy người đối diện đứng dậy, Thái Tử đang giơ chén rượu lên kinh ngạc mà buột miệng thốt ra:

"Người người cũng muốn mang đi hả?"

Nữ tử thanh lâu rốt cuộc cũng chỉ để qua đường.

"Cảnh Chiêu, đây hình như không giống tác phong của người."

Chỉ nghe thấy một tiếng cười khẽ.

Tề Cảnh Chiêu một tay đem nữ tử váy lục áp vào trong ngực, một tay nắm quả trượng, bước chân vội vàng, nhìn qua có chút vội vã, nhàn nhạt mà để lại một câu:

"Người này là của ta."

Đêm dài, xe ngựa lắc lư mà đi trên đường lớn. Thanh âm bánh xe trong đêm khuya yên tĩnh phá lệ chói tai, theo sau thùng xe còn có mấy thị vệ cưỡi ngựa.

Mặc dù đi trên mặt đường chập rối bằng phẳng, nhưng xe ngựa lại rung lắc đến cực kỳ lợi hại, rèm vải dày nặng đóng đưa trước sau, ánh trăng như chỉ vàng hoa lệ chiếu rọi vào màn xe u tối.

"Chiêu ca ca..... Ừ, không cần, nơi đó không cần..."

"A a..... Thật ngứa...."

Trong thùng xe, Tề Cảnh Chiêu nằm trên thảm da lông thú xù xù, hai mắt nửa híp, xiêm y màu xanh lơ mở phanh, lộ ra bụng nhỏ hướng về phía trước đình động.

Tay hắn nâng lên cặp mông trắng nõn mềm mại của tiểu cô nương mà vuốt ve, dương v*t thô dài thẳng tắp cọ cọ vài cái rồi tiến vào, nguyên cây đâm tới âm huy*t ướt nóng non nớt.

Từng chút lại từng chút, cắm đến sâu vô cùng.

Mỗi lần tiến vào chỗ sâu, Tề Cảnh Chiêu ấn nàng, như muốn khám vào trong ngực. Quy đ*u sưng đỏ không nhanh không chậm, mỗi lần lút cán lại nghiền lên thịt non trong hoa huy*t. Ánh mắt thâm thúy của hắn nhìn tiểu cô nương không chớp mắt.

"Ha.....a....a....."

Váy sam màu lục đậm bị xé đến che không được thân mình, hai bầu ngực sữa trắng bóng thủy quang, trên dưới đong đưa, tay nhỏ non mịn ấn lên bụng nhỏ, nơi dương v*t nam nhân cương cứng đâm cho lồi lên một chút.

Chân nhỏ dán lên hai bên hông Tề Cảnh Chiêu, ngón chân mướt mà cuộn tròn thành một đoàn, theo biên độ hắn xuyên xỏ mà rung động lên từng cái.

Tóc nâu dài buông xõa. Cái miệng nhỏ của Ngụy Chi hấp hé thở phì phò, đôi mắt ầng ậng nước nhìn xuống dưới thân mình của nam nhân. Thịt mềm ở chân tâm đã bị mài cho đỏ lên, d*m thủy nhầy nhụa, nhớp nháp như keo dán lên nơi tương hợp giữa hai người.

Nóng hổi, dàn dụa.

Dương v*t sưng to ngăm đen vẫn không ngừng miết lên huyết phùng nhỏ hẹp. Khe thịt nho nhỏ run rẩy hút lấy dương v*t thô to, nội huyết nóng hầm hập từng chút từng chút co rút lại.

Bị căng ra quá độ, lại bị cắm vào tàn nhẫn.

Thiếu nữ non nớt bị chơi đến giật giật từng cơn, sướng tới mức hai chân kẹp chặt, mềm mại mà bò nằm lên người hấn.

"Ư....."

Tiếng nước nở vang lên từng trận. Bàn tay to dùng sức xoa ấn mông mềm mại của nàng, đi cùng với thanh âm khàn khàn thở dốc là tiếng đánh mông chan chát.

Khuôn mặt hồng hồng dán lên lồng ngực thấm mồ hôi của nam nhân. Cả người hấn tỏa ra mùi rượu nồng mê hoặc. Trống ngực đập càng nhanh, hấn nhấp hồng càng mạnh. Hạ thân xông tới đem cơ thể nhỏ nhắn của tiểu cô nương nẩy lên theo từng cú thúc.

Âm mao thô cứng dán trên bụng nhỏ cọ xát, cọ lên cửa huyết làm nàng thấy thật ngứa, mà thịt huyết lộ ra lại càng thấy ngứa hơn.

Động tác cắm rút kéo ra biên độ ngày càng lớn, tiểu huyết tràn đầy mật thủy làm côn th*t lớn không cẩn thận mà trượt ra.

"A..... a..."

Men say ập đến, sắc dục huân tâm.

Tề Cảnh Chiêu thở hổn hển vài tiếng, dục vọng không được phát tiết ra bức cho thân dưới trướng đau khó nhin, hấn trực tiếp nâng tay hung hăng đánh lên mông nhỏ.

Càng đánh càng tàn nhẫn, tiểu nhân nhi trên người càng cuốn lấy

càng chặt. Ngụy Chi bị đánh đến mức cẳng chân run rẩy siết lấy eo Tề Cảnh Chiêu, hai cánh tay trắng như tuyết đặt trên vai thấm ướt mồ hôi của hắn.

"Chiêu ca ca....."

Ngụy Chi gắt gao ghé vào lồng ngực phập phồng, vành mắt phẫm hồng, nước mắt chậm rãi rơi xuống bờ ngực đang thấm ra mồ hôi của hắn.

"Hu hu, a....."

Tề Cảnh Chiêu không chú ý tới sự khác biệt của nàng, gấp gáp dùng một tay đỡ lấy dương v*т đang trướng đau dán lên khe thịt mềm mại của muội muội. Đầu nắm cực đại từng cái từng cái cọ thịt huyết hồng nộn, hắn lại lần nữa dùng sức nghiền động sau đó thẳng lưng cắm vào.

Huyết động nóng hầm hập như có ngàn cái miệng nhỏ mút lấy quy đ*у, âm huy*t mềm xốp, càng cắm càng chặt.

"Bạch bạch bạch!"

Hắn càng đánh mạnh, cẳng chân nhỏ treo trên eo lại càng siết lấy gắt gao.

Phảng phất còn nghe được tiếng nàng khóc nức nở.

Thanh âm này làm da đầu hắn tê dại.

Hắn nghiệm rồi.

Trận triển miên này giằng co thật lâu. Chờ đến lúc xe ngựa rốt cuộc dừng lại hắn, trong tiếng khóc hỗn loạn cùng rên rỉ không thành tiếng vang lên một tiếng gầm nhẹ.

Tiếng va chạm thân thể dồn dập vang dội cùng tiếng đánh lên cơ thể cũng từ đó im bật. Hơi thở dần dần bình tĩnh, đêm đen trong xe rơi vào một khoảng lặng.

Cũng không biết qua bao lâu.

Bàn tay to lại sờ soạn đi lên, mới vừa đụng tới mông thịt sừng đỏ kia, Tề Cảnh Chiêu liền cảm nhận được tiểu nhân nhí trên người lập tức co rúm.

"Để ca ca xoa một chút, lát nữa sẽ hết đau thôi."

"Ca ca vừa rồi.....không khống chế được."

Thanh âm hần khản đặc mang theo ảo não cùng một tia then thùng.

Rượu tỉnh một nửa.

Hai người từ lúc lên xe ngựa cũng chưa nói chuyện qua, một là do tiểu cô nương đang nổi nóng, hai nữa là Tề Cảnh Chiêu đã uống say đến không biết trời đất rồi.

Trước kia uống say, Tề Cảnh Chiêu chẳng qua cũng chỉ ôm đầu ngủ nhiều hơn một chút.

Nhưng mà bây giờ giữa hai người đã có quan hệ thân mật, mỗi một lần say rượu, Tề Cảnh Chiêu liền trở nên mất lý trí, trong đầu chỉ có một ý niệm.

Trở về thao nàg.

Không giống triền miên ân ái thường ngày, sau khi say rượu hân đôi với tiểu cô nương không hề thương tiếc, chỉ biết cường ngạnh chiếm hữu cùng phát tiết dục vọng.

Váy lục bị xé nát thành từng mảnh ném ở một bên, mặt trên dính

đầy bạch trọc tanh nồng. Da thú dưới thân còn ướt đầm dề dính chất lỏng sền sệt.

Ban đêm làm hắc nhìn không rõ thần sắc của nàng, chỉ cảm nhận được tiểu cô nương ghé vào trên người hắc khẽ run rẩy.

Trong lòng Tề Cảnh Chiêu càng thêm thấp thỏm, bàn tay to sờ ở trên mông nàng. Xoa vỗ vô cùng cẩn thận. Hắc hơi chút nâng nâng chân, muốn ôm nàng càng chặt hơn một chút.

Phụt!

A? Còn chưa có rút ra.

Hắc ở trong lòng ảo não mà thở dài. Cái này cũng đã đút vào bên trong một lúc lâu.

Hắc duỗi tay sờ đến nơi hai người vẫn còn gắt gao kết hợp, một tay dính nhớt. Năm lấy dương cụ chậm rãi rút ra, đục dịch trong nhục huyết cũng theo đó chảy ra ngoài.

Lại một tiếng phụt nữa vang lên.

Hắc sững sốt.

Mông nhỏ bị đánh đến sưng đỏ đột nhiên đỉnh đỉnh xuống phía dưới, lần nữa nuốt lấy côn th*т hắc chưa rút ra hoàn toàn.

"Chi Chi?"

Tiểu nhân nhi ghé vào trên người hắc lại run rẩy. Qua một hồi lâu, tiếng yếu ớt nức nở nhỏ bé mới vang lên.

Cái này làm Tề Cảnh Chiêu thật sự luống cuống, hắc đỡ vai tiểu cô nương định bế nàng lên, kết quả Ngụy Chi ghé vào trong lòng ngực hắc nhất quyết không động đậy.

Nước mắt nóng hằm hập chảy xuống ngực hần.

"Ca ca..... Ca ca..... hu hu....."

Tiếng nàg nhỏ nhẹ khàn khàn, giọng mũi đáng thương vô cùng yếu ớt, hết lần này đến lần khác gọi hần.

Hai bàn tay nhỏ gắt gao ôm cổ hần, ôm thật chặt.

Hốc mắt Tề Cảnh Chiêu tức khắc đỏ lên.

"Ca ca....Đừng, đừng đi tìm những cô nương đó....."

"Làm chuyện đó.....các nàg sẽ.....làm chuyện đó....."

"Chi Chi cũng làm được..... Chi Chi cái gì cũng biết mà....."

Chương 33: Muội muội còn ngọt hơn quả hồng (H nhẹ)

Ánh trăng khuất bóng, bọn hạ nhân vội vã đi đi lại lại trên hành lang. Tiểu Chúc bưng bát canh lê tiến vào trong nội viện xám xịt.

Trên ghế đá dưới bóng cây, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ bé như chim cút cuộn tròn lại.

Tiểu cô nương mặc xiêm y của Tề Cảnh Chiêu, bên ngoài còn bị thảm lông bọc đến kín mít, tứ chi không thể động đậy.

Nàng ngồi ở trên ghế đá rũ đầu, ngoan ngoãn tĩnh lặng, duy chỉ có một đôi chân nhỏ lộ ra ở bên ngoài không an phận mà vịn vẹo đung đưa.

Gió nhẹ phát phơ, chân trời lộ ra vài tia sáng.

Tề Cảnh Chiêu nhận bát canh lê Tiểu Chúc bưng tới, một tay chống quai trượng một tay bưng bát hướng về phía bóng cây.

Quai trượng bị tùy ý mà đặt trên bàn đá. Chân trái lui về phía sau, Tề Cảnh Chiêu chậm rãi quỳ xuống.

Cách thăm, hần quỳ gối trước mặt Ngụy Chi, bụng dính sát vào đầu gối nàng.

Hai người một thấp một cao, Tề Cảnh Chiêu bưng canh lê, một muống lại một muống đút vào khuôn miệng nhỏ. Ngụy Chi cúi đầu, đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm muống canh lê hần đưa tới, từng

muỗng lại từng muỗng, muỗng nào cũng mút đến không còn một giọt.

Nước đường ngọt ngào như hòa tan vào tim phổi. Khi nẩy trên xe ngựa, lúc nàng nói xong những lời kia lại không hề nghe được bất cứ lời hồi đáp nào.

Tề Cảnh Chiêu dùng xiêm y cùng thảm lông đem bọc nàng lại thành cái ổ chim cút nhỏ, sau đó bế nàng lên đi về phía sân viện.

"Ca ca, chúng ta không trở về phòng sao?"

Vẻ mặt Ngụy Chi then thùng mà kẹp kẹp chân, nhìn người quỳ gối rước mặt mình.

Huyệt khẩu bị ca ca tàn nhẫn cắm một đêm vẫn còn chưa khép lại, chứa không hết từng cổ tinh d*ch Tề Cảnh Chiêu bắn vào. Đục dịch dính nhớp dù được chân kẹp chặt nhưng vẫn rỉ ra ngoài, đầm dề ướt nhẹp, đem thảm lông dưới móng toàn bộ đều tẩm ướt.

Vừa ướt lại vừa dính.

"Chờ ta một chút."

Tề Cảnh Chiêu dịu dàng ngắm nhìn nàng. Đợi dứt xong canh lê, hắt đỡ bả vai Ngụy Chi, cúi người qua, nhẹ nhàng hôn lên vệt nước vương bên khóe miệng.

Làn môi hơi lạnh dán lên khóe môi ấm áp phần nộn của Ngụy Chi nhẹ nhàng mút vài cái. Sau đó hắt chống cái mũi, ánh mắt nặng nề chăm chú nhìn tiểu cô nương.

Bàn tay thu lực, siết chặt bả vai nàng. Ngụy Chi bị bắt ngừng đầu, nhìn vào đôi mắt hắt.

"Chi Chi."

Hắn từng câu từng chữ, ngữ khí nặng nề.

"Ta Tề Cảnh Chiêu xin thề, cuộc đời này nếu lại lần nữa bước nửa bước vào chốn hoa lâu, thì trời ngay lập tức giáng xuống thiên lôi, để ta chết không được tử tế."

"Nếu có vi phạm lời thề này, vậy ông trời cũng đem đui phải của ta phế luôn đi, làm cuộc đời này của ta triển miên trên giường bệnh, không bao giờ có kết cục tốt đẹp."

Trời đã sáng, mây tan sương tạnh.

Tiếng lá rụng ào ào lọt vào tai, trên hành lang cũng vang lên thanh âm của người hầu quét dọn.

Cửa trong viện hơi bị đẩy ra.

Vốn dĩ thị vệ ngoài cửa chỉ muốn nhìn lén hai người một chút, nhưng vừa nhìn thấy Tề Cảnh Chiêu quỳ trên mặt đất, bọn họ vội vàng che mắt chạy thật xa.

Nếu để thiếu gia biết được bọn họ nhìn thấy bộ dáng uất ức như vậy của hắn thì chắc chắn sẽ xong đời.....

Trong viện.

Lặng im trong chốc lát, tiểu cô nương bị bọc thành chim cút chớp chớp làn mi, tránh đi ánh mắt thâm tình của hắn.

Nàng khẽ dựa đầu vào trên vai Tề Cảnh Chiêu, hai hàng nước mắt cứ như vậy mà tuôn rơi lã chã. Đôi môi mềm mại dán ở trên cổ hắn. Thanh âm khàn khàn, nhu nhu nhược nhược.

"Còn nữa.....trên mặt ca ca phải mọc đầy mụn rỗ, rồi sẽ không có cô nương nào nhìn trúng ca ca....."

"Còn nữa..... ca ca....chỗ kia của ca ca....."

"Chỗ đó của ta cả đời này cũng sẽ không cứng lên được."

Hắn nặng nề mà cười rộ lên, dán vào lỗ tai nàng thủ thi. Tiểu cô nương cực kỳ vừa lòng, hít hít cái mũi, lại ở trên vai hắn dùng sức cọ cọ.

"Được, như vậy cũng được."

"Huynh không được cười, người ta vẫn còn đang giận đấy!"

Nói còn chưa dứt, cả người đã bị hắn bế bổng lên. Tề Cảnh Chiêu vác chim cú nhỏ trên vai, tay nắm quả trượng khập khiễng đi về phòng ngủ. Tiểu cô nương ghé vào trên người hắn cũng ngoan ngoãn vô cùng. Chim cú nhỏ bị khiêng vào phòng, được hắn nhẹ nhàng đặt xuống đệm.

Vừa được đặt xuống Ngụy Chi đã nhanh nhẩu xoay vài vòng, chui khỏi thảm lông, động tác cực kỳ nhanh nhẹn. Trên người lúc này cũng chỉ còn một kiện áo ngoài to rộng lỏng lẻo khoác lên.

Chờ Tề Cảnh Chiêu buông quả trượng chậm rãi đi tới, nàng đã tự mình cởi sạch, lăn vào trong ổ chăn đợi chờ. Nhìn một đoàn chăn bị đội lên, Tề Cảnh Chiêu không khỏi cau lên khóe miệng. Hắn kéo một góc chăn sau đó cũng chui vào.

Trong ổ chăn đen nhánh, hai người gắt gao ôm lấy nhau thật chặt. Lớn bé thì thầm, cùng nhau cười khúc khích.

Đột nhiên, trong ổ chăn tràn ngập mùi hoa quả.

Ngụy Chi hít hít vài cái rồi bỗng "A" lên một tiếng, nàng tuột khỏi vòng tay ôm ấp của Tề Cảnh Chiêu. Chăn xốc lên, Ngụy Chi ghé vào trên giường, tay nhỏ hoảng loạn mà ở trên giường sờ soạng.

Chốc lát sau, Tề Cảnh Chiêu thấy tiểu cô nương lấy ra một quả hồng chín đều từ dưới gối. Quả hồng đã bị đẽ đến nứt, thịt quả màu đỏ chảy ra ngoài, nước quả dính lên hai bàn tay nhỏ nhỏ. Ngụy Chi chụm hai tay ôm quả hồng, nàng đại ra một hồi rồi mới quay đầu nhìn nam nhân vẻ mặt kinh ngạc ở bên cạnh.

"Ca ca, cái này, cái này....."

Nàng lắp bắp, không dám ngẩng đầu.

Sắc mặt thậm chí còn đỏ hơn quả hồng chín.

"Sinh nhật vui vẻ."

Âm cuối vừa nói ra, quả hồng trong lòng bàn tay đã bị người chop lấy. Tề Cảnh Chiêu cúi đầu, không nói một lời mà cặm cùi lột vỏ, hắn ăn thật chậm rãi, ăn xong cũng không quên nhả hạt bỏ ra ngoài. Vỏ quả hồng bị vứt trên bàn, hắn rửa tay xong xuôi rồi mới quay trở lại.

Lại lần nữa lôi kéo tiểu cô nương ôm ấp rồi ấn vào trong chăn.

Ánh nắng chói chang, trong phòng thoáng mát.

Xiêm y hỗn độn trên mặt đất nằm cùng với quả trứng màu đen tuyền.

Ngoài phòng chim hót thanh thúy dễ nghe, thế nhưng trong phòng..... thật tiếc, một tiếng chim cũng không nghe lọt.

Chăn thêu uyên ương dao động kịch liệt.

Tiếng ván giường kéo kẹt càng ngày càng kêu vang.

"Ca ca, ca ca, chậm một chút....."

"A.....sâu quá...ư...ư....."

Ngụy Chi ghé vào trên gối, tựa đầu vào cánh tay. Vài sợi tóc ướt át dán lên gương mặt thoáng ửng hồng. Ánh mắt nàng dịu dàng thu gọn bóng hình nam nhân quỳ phía sau, trên miệng then thùng mà cười mỉm.

Giường rung lắc đến lợi hại. Tóc dài hơi nâu bị đâm cho tán loạn. Vòng eo tinh tế mềm nhuyển bị bàn tay to gắt gao nắm lấy.

Hai phiến mộng nhỏ đều hồng lên, dấu cao kiêu nộ. Tề Cảnh Chiêu quỳ gối phía sau nàng, dùng sức đỉnh động hạ thân, hung hăng cắm rút.

Côn th*т ngăm đen thô to đẩy ra khe thịt múp máp sưng đỏ, dương v*т nương theo tinh d*ch bắn vào đêm qua từng cái cắm vào.

"Để ca ca cắm vào một chút....."

"A, a..... Sao lại....."

"Thả lỏng nào...Ca ca còn chưa tới...."

"Hư....ư, chịu không nổi..... Ca ca hôm nay tại sao....."

Bàn tay của hắn ấn trên lưng Ngụy Chi, ở bên tai nàng trần trọc thở ra từng ngụm khí, tiểu cô nương bị hơi nóng chọc ngứa nên khẽ rụt rụt cổ.

"Chi Chi, Chi Chi....."

"Muội so với quả hồng còn ngọt hơn nhiều lắm...."

"Huynh này!...."

Ngụy Chi then thùng, nàng bùm mặt không muốn cho hắn thấy.

Tề Cảnh Chiêu thở phì phò, lau đi mồ hôi trên trán tiểu cô nương rồi hôn lên vài cái.

Dương căn cực nóng vẫn còn chôn ở trong thân thể nàng căng chặt.

Thanh âm trầm thấp khàn khàn, vừa dịu dàng vừa đong đầy tình ý.

"Muội chính là lễ vật ông trời ban cho ta."

Nước quả cam hồng chảy trên bàn. Trong không gian phảng phất mùi hồng chín nồng đậm, hương vị chín muồi ngọt nị từ từ lan tỏa ra khắp nơi.

Tới buổi trưa, trong phòng rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại. Ngụy Chi ngủ say cuộn mình vào trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ xù xù. Tề Cảnh Chiêu phủ thêm áo ngoài, tay nắm quả trượng chậm rãi ra khỏi cửa. Tiểu Đào canh giữ ở trong viện nhìn thấy hắn, nhanh bước tiến lên.

"Thiếu gia, người của Dụ Vương phủ tới."

Chương 34: Hoa đào (H)

Tiết trời dần trở nên ấm áp, xuân phong thuận hòa, kinh thành phảng phất như sau một đêm đã biến thành một rừng hoa.

Hoa đào đến mùa nở rộ trên chùa Hương Sơn, cũng bởi vậy nên vốn dĩ quốc yến được quyết định sẽ tổ chức ở kinh thành Tề quốc, nay thuận thế sửa lại thành tổ chức ở chùa Hương Sơn. Người đưa ra ý này là Thái tử, sau khi được Tề vương ban thưởng, y tuân chỉ mang theo một số lượng lớn cung nhân lên đến chùa. Mặt khác, các con cháu vương thất cũng lục tục tới chùa để chuẩn bị trước.

Cách đó không lâu, trong kinh thành truyền đến một trận ồn ào huyên náo, nói là Tề gia nhị công tử ăn chơi bất cần, lêu lổng cả ngày không làm được việc gì đáng hoàng tử tể. Hơn nữa khi ăn chơi trác táng ở Di Hồng Lâu còn múa môi khoác lác, nói quan làm dưới trướng thánh thượng toàn là một đám phế vật, bọn họ xem không hiểu văn chương của hắc, vậy mà còn dám đưa ra lời bình linh tinh vớ vẩn.

Đủ mọi loại lời nói, kiêu ngạo đến cực điểm.

Sau đó vài ngày, những lời nói cùng việc làm của hắc liền bị người có tâm truyền tới bên tai của hoàng đế. Tề vương biết tin ngay lập tức hạ lệnh đem Tề Cảnh Vân giáng xuống hàng đồng sinh, ở trên triều cũng nổi trận lôi đình, trực tiếp phạt Dụ Vương lãnh năm mươi đại bản.

Hành động này không chỉ chặt đứt tiền đồ của Tề Cảnh Vân mà còn tạo cơ hội cho các triều thần trước đây không thể đối phó với Dụ

Vương thừa dịp trong tối ngoài sáng mà liên hợp chèn ép hẳn.

Vốn dĩ Tứ cô nương Tề phủ làm ra hành động dâm dăng đã đủ làm người Tề gia đã chịu đủ chỉ trích của bá tánh, hiện tại thì hay rồi, chuyện xấu của Tề Cảnh Vân lại tiếp tục bị truyền ra, các quan to hiển quý vốn có giao hảo tốt với Dự Vương phủ nay cũng dần dần xa lánh, tránh còn không kịp.

.....

Dãy núi mênh mông xanh thắm uốn lượn quanh.

Xe ngựa một đường chậm rì rì mà tiến về phía trước, xuyên qua đường núi có chút xóc nảy.

Trong thùng xe, Ngụy Chi cuộn tròn nằm trên cái đệm mềm mại đang ngủ ngon lành, gương mặt tròn tròn đỏ ửng, hai tay nhỏ nắm lại đặt lên trước ngực. Trên bàn nhỏ trong thùng xe có bày một chồng sách, Tề Cảnh Chiêu nhíu mày, lật giở từng trang chăm chú xem xem.

Tiểu cô nương ngủ đến nồng say, thấp thấp thở đều.

Tình cảnh yên bình như vậy diễn ra được một lúc, bất chợt một bàn tay to thon dài phủ lên, nhẹ nhàng bao lấy tay nhỏ đang nắm chặt. Sờ soạng nàng một hồi, hẳn lại thu tay trở về.

Tề Cảnh Chiêu vẫn không chớp mắt mà nhìn đồng hồ sách, chỉ là thì thoảng hẳn lại liếm liếm môi. Không bao lâu, cái tay kia lại lò dò tiến lại, nhéo nhéo cái mũi tiểu cô nương say ngủ.

"Ưm..."

Nghe được Ngụy Chi hừ hừ hai tiếng, ngón tay hẳn nhích xuống từ từ, đẩy tay nhỏ đang kê sát trước ngực ra một chút, cuối cùng cũng sờ đến được hai luồng nhũ mềm mại kia.

Hắn nhắm mắt lại, hầu kết khẽ nhúc nhích.

Nhẹ bóp một hồi lâu, Tề Cảnh Chiêu lại nghe được tiếng rên hừ hừ nho nhỏ. Hắn hít một hơi thật sâu, chợt dạ chậm rãi rút tay về.

Một trang sách này không biết hắn đã nhìn bao lâu.

Lúc tới chùa đã là chính Ngọ.

Phòng nghỉ nhỏ hẹp đơn sơ, bên trong chỉ bày một cái bàn gỗ, ngay cả cái giường cũng không có. Nơi đây yên tĩnh vô cùng, ngay cả nói chuyện bình thường cũng có thể nghe được tiếng vang vọng lại. Trên mặt đất lót hai cái đệm giường thật dày. Tề Cảnh Chiêu đứng ở cửa nhìn lướt qua, nắm quả trứng bọc bội mà chọc chọc mặt đất.

"Sớm biết như vậy thì đã chọn đi khách điểm cho rồi."

Hắn đi đến trước bàn, mới vừa cầm lấy ấm trà đã liếc thấy bóng người nho nhỏ từ phía sau vụt đến.

Tiểu cô nương hưng phấn chạy vào trong phòng, cong lưng dùng sức đem hai đệm giường trên mặt đất kéo lại, sau đó vòng lên phía trước, đem hai cái gối đầu cũng xếp sát vào cạnh nhau. Nàng xếp xong gối đầu rồi lại vỗ vỗ chần, sau đó đứng dậy, vẻ mặt chờ mong mà nhìn sang huynh trưởng.

"Khụ."

Câu "Đi khách điểm" kia bị chặn ở yết hầu. Tề Cảnh Chiêu xoay người đóng cửa lại, sau đó chậm rãi đi tới bên cạnh "giường mới" của hai người.

"Thích nơi này hả?"

Hắn ôm eo tiểu cô nương, khẽ cười hỏi.

"Vâng."

Ngụy Chi gật gật đầu, úp mặt vào ngực hân, có chút xấu hổ.

"Lần đầu của chúng ta, cũng là trên mặt đất như vậy....."

Nói xong, tiểu nhân nhi trong lòng ngực cũng không lên tiếng nữa. Nàng cũng không hề ngẩng đầu, cho nên đương nhiên cũng không thể thấy trên mặt Tề Cảnh Chiêu hiện rõ màu hồng nhạt. Ngụy Chi chỉ cảm thấy tay hân ôm trên eo hình như có hơi siết chặt một chút.

Như vậy một lúc lâu, Tề Cảnh Chiêu cúi đầu, chống lên đỉnh đầu tiểu cô nương khẽ thở dài, thanh âm còn có chút thẹn thùng.

"Hôm đó ta.....sốt ruột quá."

.....

Người ở Vương phủ đã nhiều ngày không ra khỏi cửa.

Đường mòn thanh u thừa thớt cánh hoa hồng nhạt, khúc khuỷu quanh co dẫn đến một nơi vô cùng yên tĩnh.

Dưới cây đào, Tam cô nương Tề gia nhón chân, vươn người muốn hái nhánh hoa đào xinh đẹp.

"Tiểu thư, người uống một ngụm trà rồi nghỉ ngơi một chút. Mấy việc như này cứ để nô tỳ làm là được."

Tề Minh Huyền sửa sửa ống tay áo rồi mới tiếp lấy cốc trà.

"Người đi tìm hiểu một chút, cổ kiệu kia nhìn rất lạ mắt, xem xem hôm nay là ai tới đây."

"Kia...Đúng rồi tiểu thư, phu nhân nói muốn buổi chiều người qua đó

một chuyến. Ngài ấy đã mời tú nương từ Minh Nguyệt phường tới làm hỉ phục cho tiểu thư đó ạ..... A!"

Lời còn chưa dứt, nước trà nóng bỏng đã lập tức bị hắt lên trên người. Trên đất rơi đầy mảnh sành vỡ vụn.

"Hỉ phục? Sao, ngay cả người cũng dám chê cười ta?"

Tề Minh Huyền cười lạnh một tiếng, ánh mắt u ám mà nhìn chằm chằm vào tỳ nữ đang quỳ gối trước mặt.

Ngay từ đầu tính toán vốn phải là Ngụy Chi gả vào nhà Lưu Thái úy làm thiếp, cuối cùng lại bị Tề phu nhân lấy lý do "Ngụy Chi thân phận đê tiện, chỉ sợ sẽ làm bẩn cạnh cửa của quý phủ" sau đó chuyển chủ đề, Lưu Thái úy nghe xong cũng không còn tâm tư cười nàng vào cửa nữa.

Thế rồi gần đây Nhị thiếu gia Tề phủ bị biếm làm đồng sinh, Tứ cô nương bị đạo tặc vấy bẩn trong sạch, còn thủ dâm bên đường gây gièm pha dè bủ, hơn nữa đến nay Khổng Nhị lang vẫn chưa được tìm về, Tề phủ liên tiếp phải đứng mũi chịu sào, thể diện của phu thê Dụ Vương cũng từ đó mất sạch, càng không phải nói đến Tam cô nương đã từng là hoàng hoa khuê nữ.

Sau tất cả những chuyện đó, Lưu Thái úy bị sắc dục huân tâm liền đem chủ ý nạp thiếp này đánh lên trên người Tề Minh Huyền. Chẳng qua cũng chỉ là một thứ nữ, có tài danh thì thế nào?

Nghĩ đến đây, Tề Minh Huyền hận đến cắn chặt răng.

Mấy năm nay nàng khổ tâm hun đúc tiếng tăm thanh danh tài nữ, chính là vì để một ngày có thể leo lên nơi quyền quý gả cao. Lại không ngờ, bây giờ chính mình thế nhưng rơi xuống kết cục ngay cả một ngoại thất nữ cũng không bằng.

"Phụ thân sẽ không thật sự cho rằng ta cùng Ngụy Chi ngu xuẩn kia

giống nhau, sẽ để mặc cho bọn họ bài bố như thế chứ?"

Tề Minh Huyền dẫm lên lưng hạ nhân bẻ xuống cành đào. Nàng vỗ về cành hoa, nhìn cổ kiệu đẹp để quý giá cách đó không xa, chậm rãi nở một nụ cười âm hiểm.

.....

Sân viện phía bắc được bao phủ bởi màu hồng phấn của anh đào, cành đào thon dài bị áp cong, duỗi thân tản ra bốn phía. Gió nổi từng cơn làm cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống.

Gần trưa, ánh nắng chiếu vào nhà, ấm áp mà rơi trên "cái giường" được ghép nên từ hai miếng đệm.

Trong phòng, tiếng thở dốc càng ngày càng trầm thấp. Hương hoa đào từ cửa sổ thấm vào, giao hòa với mùi ngọt tanh của tình dục.

Ngón tay trắng nõn như ngó sen hết nắm chặt rồi lại mở ra. Hai bàn tay đan vào nhau, chặt chẽ đến không có khe hở.

Tiếng rên rỉ phát ra cùng với lớp mồ hôi tinh mịn. Nụ hôn nóng cháy từ cổ chậm rãi trượt xuống, thẳng đến khi ngậm lấy đỉnh đầu v* phần nộn yêu kiều.

"Ưm....."

Tề Cảnh Chiêu ấn chặt bàn tay hơi giã giữa của nàng, dưới hông mãnh liệt dùng sức mà đưa đẩy. Cự hành thô cứng một tắc lại một tắc xâm nhập vào hoa huy*t.

Cắm đầy đến khít khao.

"Ca ca, ca ca....."

Ngụy Chi kẹp chặt eo hăn, ngón chân trắng nõn cong lên trong vô

thức. Cảm giác bị nam nhân hoàn toàn chiếm hữu làm tiểu cô nương có chút vô thức khó nhịn.

"A....."

Là thanh âm hân kêu rên.

Tiểu nhục huyết thật mềm gắt gao mút lấy thân dương cụ, huyết thịt mềm mại co rút không biết bao nhiêu lần, mời gọi hân, bao dung sự xâm lấn của hân.

Chỉ dùng một chút lực là có thể nhét đầy hoa kính nho nhỏ này. Chỉ có như vậy mới có thể thỏa mãn được ham muốn chiếm hữu nàng của hân.

Nhẹ nhàng chậm chạp va chạm, dưới thân dính nhớp cảm không ngừng. Đệm giường mới vừa trải xong xuôi liền bị lộn đến lung tung rối loạn, một cái gối đầu méo mó bị Tề Cảnh Chiêu ném sang một góc. Một cái còn lại được hân lót ngay ngắn dưới thắt lưng Ngụy Chi, vừa tiện cho nàng nâng mông lên, để cho hân thao càn thoải mái.

"Bảo bối, gọi ta....."

"A, ưm.....Ca ca....."

Nam nhân lạnh lùng giãn mày cúi đầu, buông xuống đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào nơi hai người tương tác giao hợp. Hân liếm liếm môi dưới, nắm một cổ chân nàng đặt lên trên vai, cả thân mình áp xuống, hân đem hai chân tiểu cô nương tách mở ra càng rộng.

Côn th*т thẳng tắp nhắm vào khe thịt giữa hai chân, đỉnh hông một phát liền cắm vào tận gốc rễ. Từng cú va chạm đều sướng đến tê dại.

Thịch thịch ——

"Thiếu gia, thiếu gia!"

Trong phòng an tĩnh trong chớp mắt, sau đó lại vang lên tiếng va chạm càng ngày càng mãnh liệt.

"A a, ca ca, không được....."

"A...nhanh quá....."

Dịu dàng ban đầu của nam nhân không còn sót lại chút gì. Đó không còn là yêu thương mà huynh trưởng dành cho muội muội.

Hắn muốn thao nàng.

Ánh nắng nghiêng nghiêng, chiếu ra hai bóng dáng phập phập phồng phồng, đong đưa kịch liệt.

Khoái cảm nhanh chóng dâng lên. Hai chân tách rộng bị đâm đến mức run rẩy không thể khép lại. Một khắc bị chơi đến lên đỉnh rồi, Ngụy Chi không chịu nổi nữa, cắn một ngụm lên cổ hắn.

Thanh âm kịch liệt giao hợp bỗng nhiên im bật. Tề Cảnh Chiêu đè lên tiểu nhân nhi dưới thân mà phóng thích nùng tình. Dương v*t nam nhân cắm sâu vô cùng, tinh dịch ấm áp từng luồng rót vào tử cung nhỏ hẹp.

Đục dịch bắn nhiều đến mức tràn ra ngoài, bụng nhỏ của cô nương căng phồng làm Ngụy Chi thở hổn hển. Qua một hồi lâu, tiếng thở dốc mới dần dần ổn định lại.

Cánh tay đang gắt gao câu lấy Tề Cảnh Chiêu cũng dần dần buông ra. Hắn hơi hơi ngồi dậy, nhìn Ngụy Chi nín cười đến độ bầu ngực phập phồng khẽ run rẩy.

"Cười cái gì?"

Tiểu cô nương lập tức quay đầu đi, nàng nâng tay che đi gương mặt của chính mình.

Cuối cùng vẫn bị hắt tóm được.

"Vui vẻ lắm hửm?"

Tề Cảnh Chiêu hôn hôn khóe môi đang cong lên của nàng, lại thấp giọng nói, thanh âm lười biếng mang theo ý cười.

Hai mắt chạm nhau, Tề Cảnh Chiêu nhìn thẳng vào đôi mắt của muội muội.

"Vâng."

Hai má tiểu cô nương đỏ ửng. Nàng rụt rụt vai, cuộn thành một đoàn sau đó ôm vòng lấy eo hắt.

"Thế làm sao....."

Thịch thịch thịch ——

"Thiếu gia, thiếu gia!"

"Phu nhân thỉnh ngài cùng tiểu thư qua dùng bữa."

Chương 35: Nằm tay

Trên bàn dài trải đầy những món ăn mới lạ, hơi nóng dần dần lan tỏa ra bốn phía.

Chén sứ trắng nổi đựng đầy sữa đông chưng đường tỏa ra hương vị ngọt ngào, hòa quyện với nước tương hoa đào thơm ngát, chỉ cần ngửi thôi cũng thấy thật ngon miệng.

Mọi người cũng đã đến đông đủ, ai nấy tự giác ngồi vào vị trí của mình. Chờ tới khi Dụ Vương cùng Tề phu nhân ngồi xuống, những người khác mới từ từ nhúc nhích.

Tiểu cô nương định lén lút chuồn xuống đuôi bàn dài, nhưng chưa kịp ngồi xuống, tay phải đã bị bắt lấy. Tề Cảnh Chiêu đem quả trượng đưa cho một hạ nhân phía sau, nắm tay nàng thản nhiên dắt về chỗ ngồi bên cạnh.

Chuyện lần trước bị người nhà Tề gia tính kế tiểu cô nương vẫn không hề hay biết, nàng chỉ cho rằng mình khi đó uống say bị người hầu đưa đến sai phòng, cũng may ca ca trở về đúng lúc kịp cứu nàng thoát nạn.

Sau lần đó, Tề Cảnh Chiêu đưa nàng rời Vương phủ. Mãi cho đến mấy ngày trước, Vương phủ phái người tới kêu hắc trở về Tề gia một chuyến. Nàng đợi thẳng đến đêm khuya mới thấy người quay trở lại.

Sau đó tiểu cô nương ngốc ngốc đi theo hắc đến chùa Hương Sơn.

Trong nhà người cũng không thiếu, nhưng suốt cả bữa ăn không ai nói lời nào, khắp không gian chỉ nghe được tiếng chén đĩa va chạm.

Ban đầu, Tề phu nhân còn thỉnh thoảng đứng dậy thay Vương gia chia thức ăn, nhưng có lẽ Dụ Vương vốn dĩ trong lòng không thoải mái, hẳn ta thấy ngứa mắt, trực tiếp xua tay ngăn nài lại.

Những người khác thì mỗi người một suy nghĩ. Không khí trên bàn đình trệ như bình yên trước cơn bão, mơ hồ làm người ta cảm thấy hơi lo sợ bất an.

Ngụy Chi ăn rất ít, dùng xong vài món chính mới bắt đầu động vào bát sữa chưng ở trước mặt. Nàng vâng vâng cái muỗng nhỏ, cẩn thận thưởng thức hương vị ngọt ngào, nhắm nháp nhâm nhi từng chút một.

Rất nhanh đã ăn xong phần điểm tâm của mình, lại trộm liếm sạch sẽ cái muỗng. Mút đi liếm lại, thanh âm bé xíu xiu.

Sau đó, một chén sữa đông nguyên vẹn không tiếng động lại được đặt tới trước mặt.

Ngón tay thon dài thanh mảnh nhẹ nhàng chạm lên vành chén.

Ánh mắt Ngụy Chi sáng lên, nàng hào hứng múc lên một muỗng lớn. Chưa kịp đưa vào miệng, Ngụy Chi như đột nhiên nhớ lại cái gì, lại lập tức buông muỗng, nàng cúi đầu ngồi im.

Một lúc lâu sau vẫn không thấy Ngụy Chi nhúc nhích, chén sữa lại bị đẩy đến thêm gần.

Giống như có ý vị thúc giục.

Ngụy Chi cố ý liếc sang bên, chọc chọc chân hẳn. Tề Cảnh Chiêu cúi đầu, nhìn thấy bàn tay nhỏ dưới gầm bàn chạm chạm.

Hắn như suy tư gì đó.

Rồi cũng đem bàn tay qua.

Mười ngón tay đan vào nhau.

Mặt tiểu cô nương ngay tức khắc ửng đỏ. Nàng vội vội vàng vàng muốn đem tay rút về, lại bị hắn nắm lấy càng chặt.

Ngẩng đầu lên đã đối diện với ánh mắt trêu chọc của Tề Cảnh Chiêu.

Ngụy Chi tránh nửa ngày cũng không thoát tay ra được, nàng then quá hóa giận, trực tiếp duỗi một tay khác qua véo lên eo hắn. Nhéo nhéo một hồi, tiểu cô nương thấy hắn đau đến nhú mào cho nên lại mềm lòng mà buông lỏng.

Một tay bị nắm chặt, tay còn lại vòng qua eo hắn cẩn thận mà xoa xoa.

Tề Cảnh Chiêu bất giác lại ngấm nàng trong giây lát.

Hắn nhéo lại vài cái lên lòng bàn tay nóng hầm hập của Ngụy Chi. Trêu chọc qua đi, ánh mắt nhìn Ngụy Chi càng thêm ôn nhu, nóng cháy.

Ngụy Chi xoa eo cho hắn một lúc mới nhớ ra mục đích của chính mình. Nàng không có ngẩng đầu, chỉ hơi ghé vào hắn nũng nịu thủ thủ.

"Muội no rồi....."

Thanh âm nhỏ bé dịu dàng, âm cuối hơi cao lên, giống như ngày thường nàng vẫn hay làm nũng. Tề Cảnh Chiêu lúc này mới chịu buông lỏng tay muội muội.

"Tình cảm giữa huynh trưởng và Lục muội muội thật đúng là sâu đậm."

Một câu này của Tề Minh Huyền liền đánh vỡ không khí yên lặng trên bàn ăn. Mọi người đều khựng lại.

Nàng quay đầu, cười với Tề Cảnh Vân:

"Minh Huyền trước giờ luôn nghĩ huynh trưởng là người nghiêm túc, ít khi nói cười, không ngờ hóa ra chỉ khi đối diện với chúng ta mới như vậy."

"Lục muội muội thật là khiến người ta ghen tị."

Lời nói ra vẻ vui đùa lại làm không khí càng thêm ngưng nghịu. Hiện giờ người trên bàn này, có ai còn không biết gièm pha của Đại thiếu gia cùng Lục cô nương?

Ảnh theo ý tứ của Dự Vương cùng phu nhân, người Tề gia xem như không biết việc này, chỉ cần sự việc không truyền ra ngoài, còn lại ra sao cứ mặc kệ bọn họ.

Dẫu biết là thế, nhưng lúc này những chuyện gièm pha trong phủ Dự Vương một chuyện lại nối tiếp một chuyện, đâu có ai rảnh mà tự nhiên chọc đến chuyện Tề Cảnh Chiêu?

Kia không phải là tự tìm phiền toái sao?

Lời Tề Minh Huyền nói ra giống như một lưỡi dao, cắt đứt lớp bình yên giả tạo mà Tề gia đã cố gắng xây dựng.

Dự Vương tức khắc trầm mặc, ánh mắt lạnh lẽo quét qua Tam cô nương như một lời cảnh cáo.

Bầu không khí trong phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

"Lại nói bậy. Đều là huynh muội thủ túc, sao phải phân biệt thế làm gì."

Tề phu nhân nhàn nhạt mở miệng, cũng không phản bác Minh Huyền, lặng lẽ gắp thêm một miếng thức ăn bỏ vào trong chén.

"Đọc sách nhiều như vậy, chẳng lẽ câu "ăn thì không nói" mà con cũng không biết?"

Đã nói đến bước này, nàng vốn nên ngừng lại. Nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến hôn sự tháng sau của mình, Tề Minh Huyền lại hận đến mức siết chặt đũa trong tay.

Rõ ràng không phải nói sẽ để tiểu tạp chủng kia làm thiệp cho Lưu Thái úy sao, sao chuyện xui xẻo này lại rơi lên đầu mình chứ?

Không phải nên là nó sao?!

"Mẫu thân, đạo lý này Minh Huyền đã biết, chẳng qua chỉ là cùng Lục muội nói giỡn chút thôi mà. Lại nói, vì sao huynh trưởng quan tâm nàng nhiều hơn chúng ta, Minh Huyền cũng đều hiểu. Dù sao thân thể Lục muội muội cũng đáng thương như vậy...."

Nghe được lời này, bầu không khí trên bàn cũng dần dần dịu lại.

Tề Cảnh Vân cười nói:

"Huynh trưởng tốt bụng, yêu thương Lục muội muội. Nếu muội cũng ghen tị thì chẳng phải khiến ta, Nhị ca ca, cảm thấy thiếu sót sao?"

"Thì là thế mà, huynh trưởng cùng Lục muội thật là đồng lòng đồng dạ*....."

"Tam muội muội với ta thì không phải như thế à?"

**Đồng lòng đồng dạ: Câu gốc là Tâm tâm tương tích (心心相惜),*

mình chưa tìm được câu nào thuần Việt sát nghĩa hơn. Đại khái là Cảnh Vân và Minh Huyền đang nói móc Cảnh Chiêu với Ngụy Chi. Tâm tâm tương tích là chỉ tình cảm vợ chồng, không phải để chỉ tình cảm giữa huynh muội.

Trên bàn người tung kẻ hứng, mấy người con vợ lẽ ngồi bên cạnh khe khẽ che miệng cười.

Ngụy Chi ở giữa những tiếng cười nói đó chỉ lặng lẽ cúi đầu.

Ở bên Tề Cảnh Chiêu quá lâu làm nàng sắp quên mình vì sao mà tiến vào Vương phủ, nàng đã quên trước kia đã sống qua những ngày tháng thế nào.

Bàn tay nhỏ vô thức nắm chặt vào góc áo. Cho đến khi nghe được người bên cạnh cũng phát ra tiếng cười.

"Tam muội muội quả nhiên là gần đây gặp chuyện tốt cho nên mới vui vẻ như thế."

Lời này vừa nói ra, mọi người liền im bật.

Tề Minh Huyền mặt tái đi trong giây lát.

Ngữ khí gọi "Tam muội muội" kia làm cả người nàng run lên.

Hắn ở Vương phủ từ trước đến nay vẫn luôn rất kiệm lời, lúc này đây lại không ngại nói nhiều thêm một chút.

Tề Cảnh Chiêu quét mắt qua nàng ta một cái, ánh mắt đánh lại, trên mặt lộ ra nụ cười châm chọc.

"Chỉ là không biết, rượu mừng làm thiệp này, liệu có được đặt lên bàn hay không đây?"*

**Ý Tề Cảnh Chiêu muốn nói là chỉ làm thiệp thì không được tổ chức*

tiệc cưới long trọng, không được ăn uống linh đình, nói chung là không được coi trọng.

Chương 36: Đứa nhỏ nghịch ngợm

"Chỉ là không biết, rượu mừng làm thiệp này, liệu có được đặt lên bàn hay không đây?"

Lời vừa nói ra, một tiếng "Bang!" ngay lập tức dội tới.

Khuôn mặt Dụ Vương trầm xuống, thấp giọng quát:

"Đều cầm miệng hết cho ta! Các người chê Tề gia ta chưa đủ chuyện để người ta chê cười có phải không? Suốt ngày tranh cãi không dứt! Mặt mũi của Bồn vương đều bị đám các người ném đi hết rồi!"

Mọi người cũng không ai nói nữa, Tam cô nương đỏ mắt khóc lên, thần sắc cực kỳ thê lương. Đồ ăn trên bàn vẫn còn thừa hơn phân nửa, chén canh vốn tỏa ra hơi nóng cũng đã sớm nguội lạnh.

Chốc lát sau vang lên tiếng cất đĩa lạch cạch. CƠM ăn đã xong, mọi người lục tục đứng lên rồi giải tán.

.....

Quốc yến tới gần, chùa Hương Sơn được chỉnh đốn sắp xếp gọn gàng. Trước kia trong miếu hương khói tràn đầy, có rất nhiều bá tánh tụ họp về đây để cầu phúc, mùi nhang dâng Phật tản vào không khí khiến lòng người an tĩnh hơn rất nhiều.

Hiện tại Phật đường trống vắng, túc mục mà trang nghiêm. Tiếng bước chân cùng tiếng mộc trượng nặng nề quanh quẩn.

Ngoài Phật đường, bên sườn dốc cách đó không xa là một vùng xanh thắm, cánh rừng đào hồng thắm trải dài giữa những đồng cỏ mênh mông.

Ánh chiều tà rơi xuống. Tiếng chuông chùa vang vọng trong chốn đào nguyên mịt mù.

Tề Cảnh Chiêu chống quải trượng khắp khiêng bước ra từ Phật đường, bước từng bước nặng nề, cả người hằn héo hon, trông như một khối tử thi khô khốc.

Một đường hướng thẳng về sân viện phía Bắc.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tề Cảnh Chiêu tỉnh dậy muộn, vừa mở mắt liền sờ đến chiếc giường bên cạnh sớm đã trống trơn. Tiếng cười quen thuộc từ bên ngoài truyền vào, còn có thanh âm loảng xoảng như vật gì đó bị đá qua đá lại.

Thật náo nhiệt.

Hắn ngồi dậy, chờ đợi ở trên đệm lắng lắng nghe một hồi.

"Há, đá qua đây!"

"Tiểu thư, người phải đá xa một chút nữa!"

"Tới đây, người xem như vậy đã đủ chưa?"

Thanh âm vui đùa ầm ĩ ngoài phòng vang lên từng đợt.

Tề Cảnh Chiêu đang dùng nước rửa mặt, mới vừa vốc một ít nước lên, liền nghe được một thanh âm khác càng quen thuộc hơn.

Hắn nhíu mày.

Trong viện, quả cầu màu sắc rực rỡ bị đá lên thật cao.

Ngụy Chi nắm váy, hưng phấn đuổi theo cầu mà chạy. Đã đuổi đến giữa sân, nàng nóng vội giơ tay lên, ngửa đầu chuẩn bị đón.

Nhưng cầu vừa chuẩn bị chạm đến, tiểu cô nương lấy đà kêu to, trơ mắt nhìn quả cầu dần rơi xuống——

Rơi thật gọn vào tay Tề Cảnh Chiêu.

"Ca....."

"A Chiêu!"

Một bóng người khác so với Ngụy Chi còn hưng phấn hơn vọt tới phía trước, hắn chen lên đứng ở giữa hai người.

Thiếu niên mặc xiêm y màu nguyệt bạch cười đến vô cùng xán lạn.

Tươi cười rực rỡ làm người ta lóa mắt. Tề Cảnh Chiêu thuận tay đem quả cầu ném vào ngực Tề Tấn Văn sau đó lách người tránh đi.

Còn chưa kịp đến gần nàng, đã nghe thấy Ngụy Chi ở phía sau hào hứng gọi:

"Mau, tiếp tục đi điện hạ!"

"Tới đây!"

Trong viện lại dần trở nên náo nhiệt.

.....

Cầu đá rực rỡ bay tới bay lui, bọn họ hò reo hết đợt này đến đợt

khác.

Tiểu cô nương mãi đá đến mồ hôi đầy đầu, đỡ đầu gối thở dốc, đứng nghỉ ngơi một lúc rồi lại tiếp tục chạy.

"Tiểu Chúc, ta ở đây!"

"Này, các người đừng có mà chơi xấu đấy nhé?!"

Tề Cảnh Chiêu đứng tại chỗ quan sát thật lâu, biểu tình cực kỳ yên ổn.

Một lát sau, cầu đá lại lăn đến bên chân hắn.

Tiểu cô nương nhảy nhót chạy lại.

Hắn theo bản năng lui về sau một bước để nhường chỗ cho nàng. Kết quả Ngụy Chi chạy tới, một chân đá văng cầu. Sau đó nhảy về phía trước....nhào vào lòng ngực hắn.

Những người khác tiếp được cầu, lại tiếp tục chuyển qua lại. Tiếng kêu gọi cùng cười đùa vẫn tiếp diễn không dừng.

Tề Cảnh Chiêu còn chưa kịp phản ứng, tiểu cô nương thơm tho mềm mại đã ghé vào lòng hắn thở hổn hển. Mồ hôi nóng dính chảy trên trán dính ướt cả vạt áo. Nàng lại dùng sức dụi đầu vào quần áo hắn, đem toàn bộ mồ hôi lau đến khô cong.

Một lát sau, Tề Cảnh Chiêu cúi đầu, hắn nắm cổ áo tiểu cô nương đem nàng kéo ra chút.

"Đứa nhỏ nghịch ngợm này từ đâu chui ra vậy?"

Ngụy Chi nhếch miệng cười, dứt khoát ôm cổ hắn. Hai chân ngắn nhỏ xúi quẩy đạp loạn xạ, một cánh tay hữu lực tức thì ôm lấy tiểu nhân nhi. Ngay lúc này, nụ hôn nóng hằm hập rơi xuống trên môi

hắn.

"Hôm nay vẫn chưa được hôn hôn, đều do ca ca thức dậy trễ quá đây....."

Ngụy Chi hôn lên môi hắn rồi nghịch ngợm thở dài, thanh âm trách móc hờn dỗi vô cùng nũng nịu.

Chương 37: Thẹn thùng

Còn bảy ngày nữa là đến quốc yến, trong ngoài chùa Hương Sơn đều tăng cường thủ vệ, đề phòng nghiêm ngặt.

Kiều liên vừa được đặt xuống, thanh âm thái giám phân phó các hạ nhân xuyên thấu qua gian phòng. Vật cũ lâu năm bị để qua một bên, các cung nhân dọn dẹp khuôn vác vô cùng tốn sức, cúi đầu tập trung, ai ai cũng vô cùng bận rộn.

Trong chùa, nơi nơi đều là Cẩm Y Vệ mặc xiêm y màu đỏ phi ngư, bội đao va chạm vang lên tiếng leng keng. Khắp nơi khua chiêng gõ trống nghênh đón một hồi quốc yến long trọng. Sắc trời tối dần, rừng đào sau núi bỗng vang lên động tĩnh rào rạt.

Gió đêm lạnh lẽo cuốn lên cánh hoa rơi rụng đầy đất, chỉ sau chốc lát lại trở nên lặng thinh. Dấu chân nhẹ nhàng bị xóa mờ.

Cổng lớn của sân viện phía Bắc vẫn đóng chặt.

Hai thị vệ cầm kiếm đứng gác ở một bên. Trong sân viện rộng lớn, có khoảng mười mấy người mặc đồ đen đứng tụ tập. Tiểu Đào một tay cầm kiếm, ở ngoài cửa sốt ruột mà bước tới bước lui.

Đợi mãi cho tới khi cổng mở.

"Thiếu gia!"

Nhị hoàng tử là người bước ra trước, hần xua tay ngăn lại động tác hành lễ của bọn họ. Theo sau đó mới là Tề Cảnh Chiêu, hần mặc áo

ngủ rồi khoác thêm một kiện áo ngoài. Cả hai vội vàng bước tới.

"Làm sao thế?"

"Tiểu nhân phát hiện, bọn chúng vốn dĩ chuẩn bị hai ngày nữa sẽ động thủ, nhưng vài ngày gần đây trong chùa được canh gác nghiêm ngặt hơn, e đã làm Vương gia nghi ngờ có người làm lộ ra tin tức....."

"Vệ Trung đã về chưa?"

"Hắn đã trở lại từ đêm qua."

Tề Cảnh Chiêu cau mày, bàn tay vuốt lên quả trượng, thanh âm có chút chần chờ.

"Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, thì phải chờ đến Nam tuần đầu tháng sáu....."

"Nhưng chờ đến lúc đó tình hình ở Nhữ Châu cũng không thể giấu được nữa, hắn sẽ không chịu ngồi yên chờ chết."

Tề Tấn Văn nóng nảy mà cắt ngang, hắn vò đầu bứt tai, khuôn mặt vốn dĩ sáng láng cũng trở nên sầm uội.

"Hơn nữa phản binh ở ngoài thành cũng đã bắt đầu ngo ngoe rục rịch. Nếu ta là Dục Vương, liền dứt khoát một là không làm, còn nếu như đã làm, vậy nhất định phải làm cho đến nơi đến chốn!"

Mấy người phía dưới nghe vậy, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Ánh trăng mờ ảo, mây đen cuộn cuộn kéo tới.

Tiếng nói chuyện trong sân cũng dần dần bé lại. Giấy viết thư bị đốt thành tro, rơi lả tả trên mặt đất.

"Khoan đã."

Tề Cảnh Chiêu thấp giọng mở miệng, không biết là nhớ tới cái gì, hàng mày đang nhú chặt giãn ra trong phút chốc.

"Lão ta rất đa nghi, ít nhất sẽ đợi cho đến sau mừng chín."

"Nhưng mà, mấy phiên vương kia chắc chắn không thể chờ thêm được!"

"Không sai. Chỉ cần chúng ta góp thêm ít lửa....."

Không khí hơi ngưng lại, Tề Tấn Văn đầu tiên là nghi hoặc, rồi sau đó chậm rãi mở to hai mắt.

"Để chúng tự cắn nhau!"

Hắn hưng phấn mà vỗ tay một cái, đứng ở trước cửa lại đi tới đi lui, lăm bằm lăm bằm.

"Hóa ra còn có loại chuyện tốt như vậy, xem mấy lão chó già kia cắn lẫn nhau.....Ai da.....Thật là..... Há há há...."

Mười mấy người phía dưới cũng lấy lại tinh thần, dịch lại gần nhau chút, tiếng vang sột sột soạt soạt suốt đêm chưa ngừng lại.

Mãi cho đến khi chân trời xuất hiện vài tia sáng yếu ớt.

Khi Tề Cảnh Chiêu quay lại phòng, tiểu cô nương vẫn còn đang say ngủ.

Một đoàn nho nhỏ cuộn tròn trên mặt đất. Hắn cởi áo ngoài rồi đặt quải trượng xuống, một đêm chưa ngủ, cảm giác mỗi một chậm rãi dâng lên.

Tề Cảnh Chiêu nghiêng người nằm xuống, một tay chống đầu, một

tay khác chậm rãi dò ra chỗ Nguyệt Chi đang nằm ngủ. Bàn tay to tái nhợt thon gầy dán lên gương mặt ấm áp của tiểu cô nương, ngón cái nhẹ nhàng xoa lên cánh môi phẫn nộ.

Ngón cái có vết chai cọ lên làn môi nàng ngựa ngựa, người đang ngủ nhú chặt hàng mày đẹp.

"Một góc chăn cũng không chừa lại cho ta."

"Bé con."

"Chuột nhắt."

"Hôm nay ngủ ngoan quá ta?"

Hắn lẩm bẩm lại oán giận một hồi lâu, tay xoa trên mặt nàng bất giác hơi dùng lực, nhéo cái má Nguyệt Chi, đã vậy còn bóp bóp.

"Umm.....thôi mà....."

Hai má tiểu cô nương bị niết đến độ cái miệng nhỏ khế nhếch, mày nhăn đến càng chặt. Nàng nũng nịu lằm bằm.

Tề Cảnh Chiêu cúi người, há cái miệng to cắn lên khuôn mặt nàng một ngụm. Quả nhiên khi nhả ra vẫn còn lưu lại một dấu răng, lại còn có cả chút nước miếng của hắn.

"Chậc, quá đẹp."

Hắn cười lên vô cùng hăm hở, liếm liếm hàm răng, lại cúi xuống cắn nàng thêm cái nữa. Qua một hồi lâu, tay phải mới chậm rãi buông ra, Tề Cảnh Chiêu hơi thanh tỉnh một chút, xoay người nằm về bên cạnh.

Đôi mắt vốn dĩ mỗi một đến nheo lại chậm rãi trợn to, ngơ ngẩn mà nhìn trần nhà.

Nam nhân hai mươi mấy tuổi yên lặng trở mình.

Đem mặt vùi vào gối, thở dài rầu rĩ.

Chương 38: Không được (H nhẹ)

Sáng sớm, tiểu cô nương tỉnh dậy, xoa nhẹ đôi mắt một lát rồi xoay người nhìn về phía nam nhân đang nằm bên người.

Tề Cảnh Chiêu nghiêng người ngủ, trên người chỉ khoác qua loa một kiện áo ngoài. Hốc mắt có hơi chút xanh đen, hô hấp thực nông, giống như chỉ vừa mới ngủ.

Tiểu cô nương túm chăn, thật cẩn thận mà đắp lên người hắn. Mới vừa đem chăn kéo đến vai nam nhân, nàng khựng lại, do dự một hồi cuối cùng cũng vẫn luồn tay vào.

Nàng đem tay Tề Cảnh Chiêu nhẹ nhàng lôi ra khỏi ổ chăn, che lên tai hắn. Sau đó nhón chân rón rén đến sau bình phong.

Nước xả ào ào xôn xao, đứt quãng. Tiếng vật thể rơi xuống dưới nước phá lệ vang dội. Tiểu cô nương xấu hổ đến đỏ mặt ngồi xổm trên cái bô.

Khi nàng trở lại phòng, Tề Cảnh Chiêu vẫn duy trì tư thế ngủ khi này. Ngụy Chi cúi đầu tự ngửi mùi hương của mình, vẫn là cảm thấy có chút không dễ ngửi. Trong chùa đơn sơ, không thể so với khi ở trong phủ, ở nhà đi ngoài xong còn có thể lấy nước rửa mặt, nhưng đến đây rồi ngay cả nước cũng không có, chỉ có thể đơn giản dùng giấy lau qua lại.

Nàng ngửi thế nào cũng vẫn thấy không ổn cho nên lén chuồn ra khỏi phòng, khi quay lại còn chiết một cành hoa. Ngụy Chi đặt nhánh hoa bên gối ngủ của hai người. Sắc trời xám xịt, mưa phùn

rơi xuống. Trong phòng ẩm ướt, tấm ván gỗ tản ra mùi mốc nhàn nhạt.

Chân bông đắp trên người hình như càng ngày càng nặng.

Trên người cũng trở nên dính dính, nóng nóng. Càng xuống dưới lại càng ướt. Một cổ khí khô nóng ở bụng dưới dâng lên. Ngụ Chi mê man nửa mộng nửa tỉnh, cảm thấy bầu ngực càng ngày càng ngứa ngáy khó chịu.

"Muội nóng sao?"

"Vâng..."

"Cởi ra nhé?"

"Ưm.....Không cần....."

"Ừ."

"Ha, ha....."

Tiểu cô nương cảm giác được trước ngực ẩm ướt nóng nóng, hai bên n/úm v/ú bị liếm láp từng chút từng chút một. Cảm giác ẩm áp ướt át dần dần kéo xuống dưới, cuối cùng dừng ở trên eo thon mềm mại. Đến khi Ngụ Chi mở mắt ra đã thấy áo lót trên người bị kéo lên, hai luồng tròn trịa lộ ra ngoài dựng thẳng đứng.

Hai chân bị đầu gối hấn ấn căng ra. Cái bụng non mềm bị hút từng ngụm từng ngụm. Ngụ Chi nhấc áo lót lên, ngay lập tức nhìn thấy Tề Cảnh Chiêu chính ghé vào bụng nhỏ nàng hôn hôn cắn cắn. Mũi cao thẳng chạm vào lỗ rốn ma sát qua lại. Ngụ Chi đỏ mặt, Tề Cảnh Chiêu há miệng ngậm lấy một mảnh thịt non mềm, dùng sức ngậm trong miệng mút cắn.

Tê tê đại đại đau đớn thoáng dâng lên. "Chặc" một tiếng, dấu hôn

đỏ dần xuất hiện.

"Tỉnh rồi sao?"

Ngụy Chi khẽ cắn môi, sờ xuống áo lót muốn kéo lên xem thử. Quả nhiên, từ bầu ngực đến đầu v* dẫu hôn lấn vết cắn nông sâu đều đủ cả, bên trên nhũ phong hồng nộn vẫn còn lưu lại nước miếng sáng bóng. Tiểu cô nương kéo áo xuống, bắt đầu giặt hờn:

"Đồ lưu manh..."

Tề Cảnh Chiêu nghe được tiếng trách móc yếu ớt lại phì cười, xùy xùy một tiếng rồi lại cúi đầu ấn lên bụng nhỏ.

"A..... Ca ca nặng quá....."

Hắn chuyên chú liếm láp lỗ rốn của Ngụy Chi, đầu lưỡi đảo vòng quanh một vòng trên thịt mềm sau đó chậm rãi chui vào lỗ nhỏ. Mềm mại mà đậm thọc. Từng chút lại từng chút.

"A...."

Ngụy Chi cắn lên mu bàn tay, hơi thở kiêu suýt có chút gấp gáp. Chân nhỏ dưới chần lung tung đạp loạn lại khó nhin mà mà cong cong đầu ngón chân.

Đôi môi hắn dần xê dịch xuống, cảm giác ngứa ngáy ướt nóng xâm chiếm lên từng tấc da thịt. Ngụy Chi hai mắt mờ mịt nhìn nam nhân ghé vào giữa hai chân mình, sức lực nắm trên đầu gối càng ngày càng nặng.

"Chi Chi thơm quá....."

Tiểu cô nương ngây người, dường như nhớ tới cái gì nên đột nhiên nhắc chân đá lên vai Tề Cảnh Chiêu. Sức lực cũng không lớn, nhưng Tề Cảnh Chiêu còn đang mãi đắm chìm trong thân thể mềm mại

thơm mát của thiếu nữ cho nên chưa kịp phòng bị đã bị gót chân nhỏ kia đá cho một cú lão đảo.

"Không được!"

Ngụy Chi vội vàng đứng dậy, che lại miệng nhỏ muốn chạy trốn. Mới vừa đi được hai bước đã bị nam nhân từ phía sau ôm lên.

"Sao lại không được, hửm?"

Tề Cảnh Chiêu xán đến lại gần, hơn phân nửa thân mình đều đè ở trên người tiểu cô nương. Vừa rồi vô duyên vô cớ bị đập một cái nên hẳn cũng có chút nóng nảy, động tác cũng gấp gáp hơn bình thường.

"Không được mà..."

Ngụy Chi bị áp đến cong eo, nàng sốt ruột chui ra khỏi cái ôm của hắn.

"Từ đầu đến chân đều là người của ta. Chỗ nào không thể chạm vào vậy?"

Tề Cảnh Chiêu hơi bức mình, một bên xoa vú, một bên cắn lấy lỗ tai tiểu cô nương. Một cái tay khác cường thế vói vào trong quần lót, cắm vào chân tâm nàng.

Ngụy Chi gấp đến độ đánh lên mu bàn tay hắn, lại không ngăn được hắn càng dùng sức xâm lấn vào bên trong.

"Hu hu..... Không được.....Ca ca, không được mà....."

Ngụy Chi liều mạng đập hắn ra rồi bật khóc nức nở. Nàng quay đầu cầu xin hắn, hai mắt ngập nước đều đỏ lên.

"Đừng khóc, Chi Chi đừng khóc.....Ca ca không bắt nạt muội, bảo

bối đừng khóc được không?....."

Ngàn vạn lần không nghĩ tới nàng sẽ kháng cự đến mức độ này, Tề Cảnh Chiêu lập tức rút tay lại sau đó ôm lấy vai tiểu cô nương mà thấp giọng dỗ dành.

Dục hỏa trong lòng tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Bảo bối ngoan, ca ca không chạm vào muội nữa. Nếu không tin thì muội cứ trói chặt tay của ta? Được không?"

Ngụy Chi lúc này mới ngoan ngoãn để hắn ôm. Tề Cảnh Chiêu hôn hôn lên mắt nàng, lại đem người bế về trên đệm. Hai người một lần nữa nằm vào trong ổ chăn.

"Hôm nay làm sao vậy? Giận ca ca à?"

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, thấp giọng dò hỏi, tiểu cô nương dựa đầu vào khuỷu tay hắn, nhất định không chịu nói.

Làm sao có thể mở miệng đây? Không thể cứ như vậy nói cho ca ca biết bảo bối của hắn một chút cũng không thơm, mông vẫn còn thum thum được?

Ngụy Chi bẹp miệng, yên lặng rúc trong lòng ngực hắn, hít hít cái mũi.

Một lúc sau lại chìm vào giấc ngủ. Cũng không nghe được thanh âm bất đắc dĩ than nhẹ kia.

Sắc trời buổi chiều đã sáng sủa hơn một chút, mặt đường còn đọng lại vài vệt nước từ trận mưa. Phố xá náo nhiệt, ngựa xe thông thả.

Vốn dĩ nữ quyến Tề gia muốn ra ngoài đặt mua trang phục cùng với Tề Minh Huyền, nhưng mới rời chùa không được bao lâu, mấy cỗ xe ngựa đã mỗi người mỗi ngả.

Ngụy Chi xốc lên màn che, ló đầu ra ngoài, hứng thú bưng bưng mà nhìn người bán hàng rong trên phố. Nàng cái gì cũng không thiếu, nhưng lại muốn xem náo nhiệt. Có khi thấy được cái gì mới mẻ liền lập tức kêu xa phu dừng lại, hào hứng nhảy xuống xe chạy đi nhìn.

Trong thùng xe, Tề Cảnh Chiêu dựa vào đệm mềm nhắm mắt nghỉ ngơi, tay ấn ở trên đầu gối bên trái, thỉnh thoảng lại xoa động. Kế hoạch buổi chiều của hắn đã bị chậm lại.

Bánh xe nghiêng qua hòn đá nhỏ, phát ra thanh âm ép người ta phải thanh tỉnh.

Thùng xe nghiêng hẳn về một bên, Tề Cảnh Chiêu giật mình mở bừng mắt.

Ánh nắng chói chang chiếu vài thùng xe vô cùng sáng sủa.

Màn nhỏ màu đỏ thắm đáp ở trên đỉnh đầu tiểu cô nương. Ngụy Chi thò đầu ra ngoài cổ kiệu nhìn ngắm, mông nhỏ dẫu lên, hướng về phía hắn lắc lư.

Nàng xem đến thực nhập tâm. Tề Cảnh Chiêu nhìn thân ảnh nàng vẫn không nhúc nhích, thực mau lại nhắm mắt lại.

Xe ngựa đi xuyên qua một đoạn đường náo nhiệt, mặt đường lúc này đã bằng phẳng hơn rất nhiều.

Trong thùng xe im ắng.

Qua một hồi lâu, Tề Cảnh Chiêu mở mắt, hắn xoay người xốc lên màn che nhìn về phía sau.

Đằng sau cổ kiệu, mấy Cẩm Y Vệ mặc y phục màu đỏ phi ngựa đi theo cách đó không xa.

Thân ảnh cao lớn, bội đao bóng loáng, tiếng vó ngựa theo tiết tấu vang lên.

Chương 39: Ổ chần ấm

Trong sương phòng thanh u, tiếng gõ cửa thùng thùng đánh gãy tiếng đàn réo rắt, vài tên cầm kỹ cùng hạ nhân vội vàng lui xuống.

Tề Cảnh Chiêu đứng đợi ở cửa một lúc mới nghe được một tiếng hồn hậu kêu hấn "Tới!". Hấn xua tay với Tiểu Dao, sau đó một mình bước đến.

Trên trường kỉ, Dụ Vương bưng chén trà nóng hổi còn đang tỏa ra hơi khói nhìn về đối diện, cười nói:

"Phụ tử chúng ta hình như đã lâu không cùng nhau uống trà."

"Đã đi gặp mẫu thân người rồi sao?"

Tề Cảnh Chiêu vuốt ve chén trà, nhàn nhạt mà mở miệng:

"Đi rồi."

"Mẫu thân người thiện tâm, tính tình lại hoạt bát, cả ngày cũng không chịu ngồi yên lúc nào."

"Còn thích cùng ta tranh luận."

Dụ Vương xoa xoa cái trán, nhìn nước trà nóng bỏng trong ly.

"Người không giống nàng."

Nghe được ngữ khí không rõ của y, động tác trong tay Tề Cảnh

Chiêu ngưng lại. Hắn chậm rãi ngẩng đầu.

"Chuyện của Cảnh vân, là người làm."

"Đúng vậy."

Dụ Vương nói thẳng, lại không nghĩ rằng hắn thống khoái mà thừa nhận như vậy, ánh mắt thoáng chốc lạnh thấu xương.

"Tư thông bào muội, tàn hại thủ túc....."

Tề Cảnh Chiêu một lần nữa buông chén trà, thần sắc bình tĩnh mà nhìn hắn.

"Thì sao."

Dụ Vương đột nhiên đứng dậy, vòng qua bàn dài đi tới bên cạnh Tề Cảnh Chiêu. Y cong lưng, nắm lấy cổ áo Tề Cảnh Chiêu, cười lạnh nói:

"Quả nhiên là người. Bốn vương sao có thể nuôi dưỡng một con bạch nhãn lang như người chứ?"

Nước trà bỏng rát hắt lên người Tề Cảnh Chiêu, chén trà tố sắc bị ném trên mặt đất lăn một vòng. Cổ áo bị túm chặt, hắn miễn cưỡng đỡ cái bàn, ổn định thân thể.

"A, Vương gia bớt giận. Mưu phản vốn là tội lớn diệt tộc....."

Hắn còn chưa dứt lời, thần sắc Dụ Vương liền đại biến, y buông tay ra rồi lại nhắc chân hung hăng đạp lên người Tề Cảnh Chiêu. Sau khi đá người ngã xuống đất, ủng đen ngoan lệ đạp lên trên đầu gối bên trái của hắn.

Dùng sức mà nghiến áp.

"Bốn vương muốn làm cái gì, cũng không tới phiên phế nhân như người quản!"

Dụ Vương gắt gao mà nhìn chăm chăm lên người tên phế nhân là hắc, thần sắc tái nhợt, thống khổ vô cùng.

"Năm đó bốn vương đáng lẽ nên đem người bóp chết ngay từ trong tử tử mới phải. Nếu không phải tin tức truyền đi quá nhanh, làm sao bốn vương phải gánh chịu cái hư danh phụ thân này chứ."

Sức lực trên chân càng lớn, trên mặt Dụ Vương lộ ra tia cười lạnh dữ tợn.

"Tề gia làm sao có thể để một tên tàn phế làm đích trưởng tử?"

"A....."

Thấy người dưới chân đã đau đến không thở nổi, hắc lại hung hăng nghiền thêm hai lần, sau đó mới sửa sửa xiêm y dừng lại động tác.

Cửa bị đẩy ra, thị vệ canh giữ ở bên ngoài lập tức vọt vào. Dụ Vương đi hai bước lại quay đầu, liếc qua nam nhân ngã xuống đất.

"Nói đến cùng, Cảnh Chiêu. Chúng ta là người cùng thuyền."

.....

Buổi chiều dạo phố xong, tiểu cô nương về trong chùa đợi hắc trước.

Ở trong phòng đợi đến nhàm chán, nàng dẫn theo Tiểu Chúc ở trong chùa đi dạo.

Chùa Hương Sơn nơi nơi đều là cảnh tượng cung nhân vội vàng, rất nhiều chỗ đều được bố trí lại một lần nữa, từng là rừng đào tùy ý sinh trưởng bây giờ cũng bị quy củ mà vây lên, còn thêm rất nhiều

đồ vật trang trí hoa hòe lòe loẹt.

Ngụy Chi đi vòng qua những nơi đông người, mãi cho đến khi ra tới cạnh cái ao tĩnh lặng sau chùa mới dừng lại. Tiểu cô nương đứng ở trên cầu gỗ duỗi duỗi người, chợt nghe được chút thanh âm nhỏ vụn.

Nàng quay đầu vừa kịp lúc nhìn thấy bên cạnh núi giả có một đôi nam nữ đứng bên nhau.

Nữ tử mặc váy sam màu phấn là Tề Minh Huyền.

Còn nam tử kia trông cũng thật quen mắt.

Nghĩ lại. Hình như lần trước nàng đến Túy Tiên Lâu bắt gian, hẳn là người ngồi bên cạnh Tề Cảnh Chiêu.

Tiểu cô nương nheo mắt nhón chân, trộm chạy tới sau núi giả. Tiểu Chúc cùng mấy thị vệ cũng yên lặng trốn đến chỗ tối theo nàng.

Bên cạnh núi giả, hai người kia không biết nói tới chuyện gì, chỉ thấy Tề Minh Huyền đột nhiên nhéo khăn lau đi hai hàng nước mắt. Nam tử kia lại thấp giọng an ủi, một lúc sau đã đem người kéo vào trong lòng. Đầu tiên là khe khẽ nói nhỏ, sau đó lại là tiếng nam tử trêu đùa cùng nữ tử giận hờn, cuối cùng thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ.

Chốc lát sau, tiếng rên rỉ ái muội bất thường truyền ra. Thần sắc mấy thị vệ trở nên cổ quái. Ngụy Chi ngơ ngác nhìn hai người đang triển miên kia có chút không thể hiểu được.

Nam nhân kia đem người áp đến núi giả, vội vội vàng vàng mà cời dây lưng quần.

Móc ra dương v*ật vô cùng xấu xí.

Thị vệ tránh ở chỗ tối hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, hận không thể lập tức xông lên gỡ tình tiểu cô nương đang ngây ngốc.

Hoặc là tự móc hai mắt của mình đi.

Xong rồi, xong rồi.

"....."

"Chậc."

"Bảo sao hắn phải đi uống hoa tửu."

Tiểu cô nương ghét bỏ xem qua, nàng thở dài, chân tay cũng nhẹ nhàng mà bỏ đi chỗ khác.

Đêm khuya, phố đông đã không một bóng người. Xe ngựa một đường vội vàng hướng về phía chùa Hương Sơn mà chạy.

Hắn dừng lại ở Bắc viện.

Tề Cảnh Chiêu chậm rãi từ trên xe ngựa bước xuống, hai chân vừa chấm đất đứng vững, Tiểu Dao đã đưa tới quả trượng.

Hắn nhìn quả trượng, tầm tay khẽ dừng một chút, sau đó đậm thanh nói:

"Không cần."

Sau cơn mưa, không khí trong núi càng thêm ẩm ướt âm lãnh, ánh nắng sau giờ ngọ chỉ thoáng qua ngắn ngủi, không đủ để triệt tiêu hết hàn khí.

Tề Cảnh Chiêu bước một bước lại phải đứng nghỉ một lúc. Hắn càng đi càng chậm, chân trái không nhịn được mà phát run.

Sắc mặt cũng càng thêm tái nhợt.

Đi đến dưới bậc thang, Tề Cảnh Chiêu yên lặng nhìn ánh đèn trong phòng, ánh mắt bình tĩnh vô cùng.

Tiểu Đào có chút lo lắng, ôm quả trứng của hắc đứng bên cạnh chờ.

Năm ngoái cũng vào lúc này, bởi vì tật ở chân tái phát mà Tề Cảnh Chiêu dường như không ra khỏi cửa một bước. Mỗi ngày hắc đều phải châm cứu cùng tắm thuốc mới có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Trong chùa đơn sơ, cái gì cũng không có, lại thêm chuyện hôm nay phát sinh nữa càng là đậu đổ bìm leo.

Gió đêm lạnh lẽo. Tề Cảnh Chiêu cong lưng, hắc vịn lên thêm đá chậm rãi mà ngồi xuống.

Thân ảnh cao lớn lại thật cô đơn.

Hắc cúi đầu nhìn lên đầu gối phía bên trái, một tay ấn ở mặt trên, ngón tay không ngừng dùng sức xoa bóp.

Tựa như muốn đem xương cốt ở đầu gối bóp nát.

Mu bàn tay nhô lên gân xanh dữ tợn, lồng ngực kịch liệt phập phồng làm trên mặt hắc rớt cuộc cũng có tia huyết sắc.

Đôi mắt thoáng ửng hồng.

Là những giọt nước mắt đã lâu không xuất hiện.

Buổi chiều, tiểu cô nương dạo bước xong liền trở về Bắc viện.

Trong lúc tắm gội, Ngụy Chi nhớ tới quần bách ban sáng cho nên cố ý bảo Tiểu Chúc hái một ổ hoa, tự mình ngâm tắm cho thật thơm

tho, xong xuôi còn gọi thêm một chậu nước bỏ hoa để ở trong phòng.

Sau đó tiểu nhân nhi chui vào trong ổ chăn, tinh thần phấn chấn mà chờ tới nửa đêm.

Rõ ràng đã nghe thấy tiếng xe ngựa trở về nhưng nàng đợi mãi vẫn không thấy hần vào phòng. Ở bên ngoài cũng không nghe được tiếng người nói chuyện. Ngụ Chi bẻ ngón tay, càng chờ càng mất kiên nhẫn, cuối cùng vẫn đứng dậy phủ thêm áo ngoài. Nàng khẽ mở cửa, lặng lẽ thò đầu ra nhìn, kết quả liền nhìn thấy bóng dáng Tề Cảnh Chiêu ngồi ở trên thềm đá.

Tiểu cô nương thấy hần không nhúc nhích, nàng lén lút tháo giày, sau đó điểm nhẹ bước chân chậm rãi bước về phía hần.

Thị vệ xung quanh không ai dám thở mạnh, Tiểu Đào lặng lẽ giơ tay che lại đôi mắt mình.

Ngụ Chi chậm rãi quỳ trên mặt đất, từ phía sau ôm hần thật chặt.

Ngay sau đó cảm nhận được nam nhân ngẩn ngơ trong nháy mắt.

Ngụ Chi cực kỳ đặc ý, nàng nâng lên cánh tay dí sát vào mũi hần.

"Có thấy thơm không?"

"....."

Lồng ngực kịch liệt đập phồng chốc lát lại vững vàng. Tề Cảnh Chiêu nhìn cánh tay trắng nõn, biểu tình dần dần thả lỏng.

Cái tay kia ở trước mắt hần quơ quơ, chốc chốc lại cọ một cái lên chóp mũi hần.

".....Thơm lắm"

Hắn cầm cổ tay nàng, nhẹ giọng đáp lại.

Ngụy Chi từ sau dựa lên vai hắn, sau khi nghe được câu trả lời vừa lòng lại càng dùng sức mà ôm chặt cổ Tề Cảnh Chiêu.

Lực đạo có chút mạnh, nam nhân cao lớn bị nàng siết đến mức phải ngửa về phía sau. Tề Cảnh Chiêu xoay người, ôm lấy tiểu nhân nhi vào trong lòng ngực.

Hắn muốn mở miệng, nhưng vừa nhìn thấy nàng ngay lập tức liền ngăn ngó.

Trong lồng ngực lại dâng lên một trận kịch liệt chấn động.

Tiểu cô nương khoác áo ngoài của hắn, tay áo to rộng rũ xuống. Hai cánh tay tinh tế lộ ra ngoài, gắt gao mà cầu lấy cổ hắn.

Hai chân trần trụi treo ở không trung. Mu bàn chân trắng nõn lắc qua lắc lại.

Tề Cảnh Chiêu hít vào một hơi thật sâu, nâng lên một cái chân nhỏ của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn chân mềm mại, thanh âm trầm thấp khàn khàn.

"Chi Chi....."

Ngụy Chi dán bờ môi ấp áp lên vành tai hắn:

"Ồ chần đã ấm rồi, vậy mà ca ca vẫn còn chưa chịu trở lại.....
Huynh cùng một đám nam nhân ở chỗ này ngắm trăng à?"

Lỗ tai bên kia lại bị siết đến hơi đau. Tề Cảnh Chiêu sửng sốt một chút, sau đó nghe được tiểu cô nương cảm giận bất bình chất vấn:

"Bọn họ còn thơm hơn Chi Chi sao?"

Chương 40: Dơ muốn chết (H)

Trở lại trong phòng, hai người thực mau đã lăn đến trên giường. Tề Cảnh Chiêu cởi xiêm y của mình xong liền đem tiểu cô nương áp xuống dưới thân.

"Vì sao buổi sáng không cho ta chạm vào?"

Hắn vừa cách xiêm y xoa lên vú nàng, vừa thấp giọng mở miệng hỏi. Ngụy Chi lắc đầu, kiên định mà cắn chặt môi.

".....Nói hay không?"

"Ừ....." Nàng lắc đầu.

"Nói hay không?" Ngón tay bóp lấy n/úm v/ú, hơi hơi dùng sức.

"A.....!" Vẫn là lắc đầu.

Tề Cảnh Chiêu trực tiếp bóp lấy hai đầu cự nhũ, dùng sức mà xoa nắn.

"Ai đau, đau quá..... Ca ca....."

"Nói hay không?" Hắn dừng động tác lại, nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng. Ngụy Chi bắt lấy tay hắn, thanh âm ấp a ấp úng, cũng không dám ngẩng đầu.

"Buổi sáng, muội....muội có đi ngoài..."

".....Không rửa mông"

Tiểu cô nương bẹp miệng, bộ dáng có chút ủy khuất.

"Muội dơ....."

Tề Cảnh Chiêu như đang suy tư điều gì đó mà nhìn nàng, lại giơ tay sờ xuống phía dưới. Nàng không kháng cự giống như buổi sáng mà lần này tùy ý hãnh vuốt ve.

Bàn tay to rộng bao lấy â/m h/ộ non mềm xoa ấn một hồi, ngón giữa thô dài hơi chút dùng sức, cách vài dật từng cái vuốt ve tiểu khe thịt.

Ngụy Chi hừ hừ vài tiếng, trên mặt đỏ lên. Được một lúc hãnh liền đem tay rút về, duỗi tới giữa hai người. Tề Cảnh Chiêu cố ý để ngón tay trước mặt Ngụy Chi, sau đó lại đưa xuống dưới mũi của mình, hít một cái thật sâu.

"Thơm mà."

Ngụy Chi đỏ mặt, vội quay đầu né tránh ánh mắt trêu chọc của hãnh.

Trời đêm tối dần. Ánh trăng trút xuống đầy đất, chiếu lên bóng người trên dưới phập phồng.

Tiếng rên rỉ mềm mại ướt át vô cùng.

Nửa đêm, trong phòng yên tĩnh trở lại. Sau bình phong có hai người gấn bó dựa vào nhau, đứng ở trước cái bô.

"Giữ chắc nhé."

Tề Cảnh Chiêu lôi kéo tay tiểu cô nương ấn lên hạ thân của chính mình. Bàn tay nhỏ non mịn ôn nhu mà nắm lấy côn th*t lớn, đầu ngón tay vuốt ve gân xanh dữ tợn nhô lên.

Tề Cảnh Chiêu dẫn dắt tay nàng vuốt ve lên quy đ*u ngấm đen. Ngụy Chi xấu hổ có chút nóng mặt, chỉ có thể tùy ý hấn nắm lấy tay mình làm ra hành động then thùng, lòng bàn tay nho nhỏ bị quy đ*u nóng cháy phồng lên đậm chộc, Ngụy Chi lại càng dùng sức xoa nắn nó.

"Đúng rồi, mạnh một chút. Chi Chi ngoan lắm, a....."

Mã mắt từ từ chảy ra đậm tinh dính nhớp, dính đầy tay nàng. Ngụy Chi gặt gao ỷ vào trong lòng ngực hấn, mặt đỏ hồng mà nhìn xuống dưới thân.

"Hừ, chờ một chút."

Hấn nắm tay nàng trên dưới loát động, đỡ dương v*t thô trướng hướng lên cao hơn chút. Âm mao ngấm đen cứng cứng ma sát tay tiểu cô nương làm nàng thấy thật ngứa.

Ngụy Chi nhịn không được mà rụt rụt cánh tay, nhưng lại bị hấn lập tức đè lại.

"Ca ca, ngứa quá đi..."

Ngụy Chi cong ngón tay đi chọc âm mao dưới bụng hấn, đầu ngón tay vòng quanh hắc mao nhẹ khảy khảy. Dịch nhầy trên tay cũng xoa lên trên.

"Đâm hết vào tay muội..."

Nói xong tiểu cô nương liền đem mặt vùi vào trong lòng ngực hấn, nàng khẽ nhấp môi, khóe miệng cong lên.

Trên mặt càng thêm nóng.

Nước tiểu hơi vàng bắn ra tới, đường cong sáng trong vừa lúc chảy

vào cái bô.

Tiếng nước chảy lọt vào lỗ tai, Ngụy Chi ngây ngốc mà nhìn căn côn th*t găng gương bị mình nắm ở trong tay, hành thân hơi hơi nhúc nhích cạ lên lòng bàn tay nàng.

Thực mau đã tiểu xong rồi, Tề Cảnh Chiêu bắt lấy tay nàng cạ nhẹ vài cái rồi mới thuận tay cầm giấy chà lau. Hắn lấy nước rửa sạch tay hai người, mới vừa rửa xong tay nhỏ đã nhân cơ hội rút về, sau đó còn dùng sức ở xiêm y hắn lau qua vài cái.

"Ca ca dơ muốn chết....."

Tiểu cô nương vừa lau tay vừa mắng hắn. Tề Cảnh Chiêu cúi đầu xuống, ôn nhu mà hôn cái trán của nàng.

"Ta bắn chỗ nào?"

"Ở cái chỗ này này!"

Tiếng cười khàn khàn làm lồng ngực hơi chấn động, tiểu cô nương nép sát vào hắn lại càng thêm thẹn thùng.

"Vậy hửm? Sao lúc nó cắm vào thì muội lại không chê?"

"Còn để nó cắm sâu như thế...."

"Ca ca!"

Ngụy Chi nghe được những lời này thì cả người liền nóng lên, nàng tức đến độ tránh khỏi cái ôm của hắn. Mới vừa xoay người muốn trốn đi, người đã bị hắn chặn ngang ôm trở về.

Tề Cảnh Chiêu ôm tiểu cô nương chậm rãi đi tới bên cạnh cửa sổ. Sức lực chân trái hoàn toàn là dựa vào Ngụy Chi.

Đem người nửa ôm nửa đẩy đến bên cạnh cửa sổ, sau đó từ phía sau ôm chặt nàng. Thân mình cao lớn đem toàn bộ tiểu cô nương bao bọc lại.

Cửa sổ mở toang, gió đêm thổi vào. Ngụy Chi bị ép nửa thân thể đều dán lên sát tường, hai cánh tay bị bắt bám vào khung cửa sổ.

Bàn tay to ôm eo kia không an phận lại lần nữa cởi ra đai váy của nàng. Mảnh vải lụa bị nhẹ nhàng rút ra, vút lên trên mặt đất.

Lòng bàn tay nóng cháy cách một tầng váy mỏng dùng sức mà xoa hông nàng. Ngụy Chi không còn chỗ trốn, nhịn không được mà hơi hơi nhón chân. Bị nam nhân nhéo hông, khoái cảm vừa thẹn vừa sướng như trào dâng từ bụng nhỏ. Quần lót bị đâm dịch từ hoa huy*t chảy ra làm ướt một mảng lớn. Tiểu cô nương chống tay, cảm lòng không đậu mà xoay eo lại.

"Bang!"

Tiếng đánh thanh thúy vang lên, hoàn toàn đánh vỡ đêm trăng yên lặng.

Ngụy Chi xấu hổ, cả người căng chặt, thật muốn vùi vào trong lòng ngực nam nhân giống như ngày thường, lại bởi vì tư thế cho nên càng thêm cảm thấy thẹn mà đem cơ thể bại lộ ngay trước cửa.

"A, ư....."

"Đừng kẹp chặt như vậy, bảo bối."

Tiểu cô nương đỡ cửa sổ, thân mình bị đâm cho trước sau mảnh liệt đong đưa. Y phục trên người vẫn còn nguyên nhưng góc váy lại bị nhắc đến trên eo, hông trần trắng nõn kẹp chặt dương v*t thô trắng, từng chút từng chút bị thao đến tê dại.

Khai bao chưa đến mấy tháng, hoa huy*t ngây ngô non nớt đã bị

nam nhân cảm nát. Âm hộ non mềm như bánh bao thịt bao bọc dương vật thô dài, vừa chặt vừa ướt, đâm đặng vô cùng.

"Chi Chi ngoan, tự mình bẻ móng ra. Để ca ca cắm vào sâu một chút..."

Tề Cảnh Chiêu phập phồng thở hổn hển, đem tay tiểu cô nương kéo về phía sau, sau đó bắt lấy mu bàn tay nàng ấn lên trên móng thịt. Dùng sức hướng sang hai bên bẻ ra, bên trong kẽ móng trắng như tuyết lộ ra cục huyết hồng hào phần nộn.

Hắn cúi đầu, hai mắt đỏ đậm gắt gao nhìn chăm chăm nơi đó. Động tác dưới thân càng thêm mãnh liệt.

"A! Hư hư...."

"Chậm một chút, ca ca.....Không được, không được...á....."

Ngụy Chi nước mắt lưng tròng mà kêu lên, thân mình càng thêm mềm nhũn lại bị hắn hung ác mà đỉnh lộng. Bàn tay to dùng sức tách mở cánh móng nàng. Dương vật tàn nhẫn mà đâm chọc, bóng dáng giao thiệp đong đưa trên cửa sổ càng lúc càng kịch liệt.

Hạ thân dán sát ở bên nhau, dồn dập mà kích thích, động tác càng lúc càng mạnh.

"Ư a, a....."

"Hửm? Chi Chi, thích không?"

Tề Cảnh Chiêu ôm sát vòng eo tiểu cô nương, thanh âm khàn khàn dò hỏi còn mang theo ý cười ác liệt. Ngụy Chi thất thần mà giương cái miệng nhỏ, bị thao đến mức không nói được lời nào, chỉ có thể mềm mại dựa vào khuỷu tay hắn, nửa khóc nửa rên rỉ.

"Ca, ca ca...."

"Có thích hay không?"

"Ha...ừm.....a!"

Tề Cảnh Chiêu ôm eo tiểu cô nương chậm rãi bế nàng về phòng. Hai người lại lăn đến trên đệm.

"Ca ca, nặng quá....a....."

Rốt cuộc cũng được nằm trên giường, tiểu cô nương có chút sức lực, liền ấn ngực Tề Cảnh Chiêu Muốn đẩy hắn ra. Mềm mại vô lực chống đỡ, đối lấy chỉ là va chạm càng ngày càng mãnh liệt. Tề Cảnh Chiêu liếm môi, ánh mắt trầm mê hãm sâu vào trước ngực nàng.

Hai nộn nhũ bị bàn tay to khớp xương rõ ràng hoàn toàn bao bọc lại, tùy ý xoa nắn từ trên xuống dưới. Côn th*t nóng cháy chôn thật sâu trong thân thể của nàng, mỗi lần chỉ rút ra một ít, sau đó lại đâm vào tận gốc. Một bàn tay đi xuống sờ soạng, khảy vài cái lên huyết thịt rồi cọ cọ tiểu âm đĩ, bụng ngón tay thon dài vừa cầm vừa xoa khiến Ngụy Chi rên rĩ không thôi.

"A!"

Ngụy Chi bị xoa đến cực kỳ khó chịu, bầu ngực kịch liệt phập phồng. Tê tê đại đại, có một chút khoái cảm khó có thể hình dung nhưng lại cảm thấy chưa đủ. Nàng câu lấy cổ Tề Cảnh Chiêu, đáng thương mà nhìn hắn;

"Nhanh một chút, Chi Chi muốn.....Ca ca, nhanh..... Nhanh một chút.....ừ, a....."

Huyết khẩu ướt nộn chảy ra từng luồng đậm dịch, dương v*t thô to đột nhiên cắm vào, Ngụy Chi sung sướng cảm nhận luồng nước bắn ra trong thành vách.

Tề Cảnh Chiêu cúi đầu hôn hôn đôi mắt thất thần của tiểu cô nương, thanh âm khàn khàn mang theo ý cười.

"Có thích hay không?"

"Chi Chi, không nói thì phải làm thêm lần nữa..."

"Thích..... Thích....."

Tiểu cô nương mang theo giọng mũi, lẩm bẫm lẩm bẫm mà trả lời hẳn.

"Thích cái gì?"

Hắn còn không chịu buông tha nàng, lại nhéo cái mũi Ngụy Chi truy vấn.

"Mau nói, thích cái gì?"

Cực hành lửa nóng vẫn còn cảm trong âm huyệt, từng cái từng cái thúc hông mạnh mẽ hữu lực làm Ngụy Chi càng mê đắm. Quy đầu chậm rãi hướng vào cổ tử cung. Hắn cảm đến tận cùng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng như lửa.

"Thích....."

Ngụy Chi nâng tay mềm mại lên ôm lấy eo hắn, ánh mắt nhìn Tề Cảnh Chiêu cực kỳ ngưỡng mộ, ngọt ngào như mật mà mở miệng:

"Thích ca ca. Chi Chi thích Chiêu ca ca nhất....."

Gân xanh trên cẳng chân kia đột nhiên nháy lên vài cái. Tinh dịch nhào dính bắn đầy bề tử cung.

Có chút bất ngờ. Nhưng vô cùng ấm áp.

Thình thịch.

Nàng nghe được thanh âm chấn động bên trong lồng ngực Tề Cảnh Chiêu, đôi mắt tròn xoe trợn to, Ngụy Chi mặt đối mặt mà nhìn huynh trưởng.

Thình thịch...

Đập vô cùng nhanh. Ngụy Chi chớp chớp mắt, hô hấp nóng bỏng phả lên hai má hơi hơi hồng.

Khóe miệng lặng lẽ cong lên.

Bàn tay to chống ở hai bên đột nhiên duỗi đến bịt chặt lỗ tai nàng. Tề Cảnh Chiêu cúi xuống hôn lên môi tiểu nhân nhi, chống lên cái trán của nàng mà cọ cọ. Cổ cùng lỗ tai dần biến thành màu đỏ.

Thanh âm khàn khàn ra vẻ bất đắc dĩ cực kỳ.

"Ai cho nghe mà nghe....."

Chương 41: Đồ chơi

Qua một đêm mưa.

Cánh rừng rậm rạp, cánh hoa rào rạt rơi xuống đầy trên đường mòn, rêu xanh thâm thâm thiển thiển bò lên trên thềm đá.

Tại một đình hóng gió khuất tầm mắt nằm tít trong rừng sâu.

"Không đúng, quân này phải đi như vậy.....Thế này phải không?"

"Phải, Chi Chi thật thông minh."

Trên bàn bày một bộ bàn cờ, Ngụy Chi ngồi trên ghế đá cau mày, tập trung tinh thần mà nhìn chăm chăm bàn cờ trước mặt.

Nam nhân vốn nên ngồi ở phía đối diện lại ngồi ở ngay phía sau nàng, giống như đang dạy tiểu hài tử chơi cờ, tay nắm chặt tay, hẳn đem nàng ôm vào trong ngực.

"Phải thì phải, nhưng đi như vậy không phải ca ca sẽ ăn mất quân của muội sao?"

Tiểu cô nương nghi hoặc nhìn chăm chăm quân cờ, nàng quay đầu dò hỏi.

Gương mặt hai người dán đến thật gần.

Tay đặt trên eo ôm nàng càng chặt hơn. Tề Cảnh Chiêu nâng nàng cầm, đậm thanh đáp lại:

"Ta không ăn đâu. Đảm bảo."

Tiểu cô nương nghe xong, lòng tràn đầy vui mừng mà duỗi tay hạ một bước cờ kia.

Quân cờ vừa đặt xuống, một cái tay khác lập tức lướt qua cánh tay của nàng, cầm lấy quân cờ đối diện di chuyển về phía trước rồi ăn luôn một quân cờ khác.

Ngụy Chi đơ người.

"Chi Chi ơi?"

Cái đầu xù xui lui về phía sau dựa dựa vào khuỷu tay hắn. Tiểu cô nương nắm vạt áo hắn, rõ ràng là đáng vẻ ủy khuất, nhưng rồi lại nhấp miệng cười.

"Nào có ai như thế bao giờ chứ.....Ca ca chỉ giỏi bắt nạt muội thôi!"

Ánh mắt nàng nhìn Tề Cảnh Chiêu tràn ngập ý cười, Ngụy Chi dựa đầu nằm trong lòng ngực hắn, nhin không được vừa cười vừa dấm lên ngực.

"Cái đồ chơi xấu này! Ca ca....Thế mà còn dám đảm bảo cứ như thật....."

Tề Cảnh Chiêu đem người ôm thật chặt, cúi đầu thân mật mà cọ lên gương mặt ấm áp của nàng. Ngụy Chi trốn không thoát cho nên giơ tay che miệng hắn.

Tề Cảnh Chiêu bắt lấy bàn tay che trước mặt ấn vào trước ngực, rồi lại cúi đầu hôn lên vành tai nàng.

Ngũ khí tùy tiện khó nhin.

"Không ăn quân cờ."

"Ăn muối."

Vành tai non mềm bị nam nhân ngậm cắn, hô hấp ướt nóng phả lên gương mặt tiểu cô nương. Gò má Ngụy Chi dần nóng lên, hốc mắt trở nên ướt át, tay nhỏ nắm vạt áo cũng thả lỏng hơn đôi chút.

Tay áo rộng lơ đãng phất qua bàn cờ, quân cờ rơi xuống còn nghe được tiếng vang.

Hoa đào bay lả tả, mưa bụi nhẹ như tơ.

"Cảnh Chiêu!"

Một thanh âm sang sảng vang lên.

Nhìn thấy bóng người quen thuộc trong đình hóng gió phía xa xa, Thái Tử lập tức đuổi mỹ nhân bên người, nhanh chân bước vào rừng đào. Mới vừa lại gần đình đã kịp liếc đến một thân ảnh nho nhỏ từ bên bàn đá bối rồi chạy đi mất.

"Điện hạ."

Tề Cảnh Chiêu đứng dậy chậm rãi hành lễ, thần sắc bình đạm. Trên trán còn mang theo một tầng mồ hôi mỏng chưa tan.

Thái Tử miễn hấn hành lễ, y sửa sửa vạt áo rồi ngồi xuống bàn đá đối diện. Ván cờ trên bàn đã bị gạt xuống một nửa, dưới đất vẫn còn mấy quân cờ rơi rụng rải rác.

Nghĩ đến thân ảnh vừa mới đảo mắt liền biến mất kia, Thái Tử khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn Tề Cảnh Chiêu cũng có chút thâm ý.

"Bốn cung có phải đã làm hỏng chuyện tốt của người không?"

"Điện hạ không cần phiền lòng."

Tề Cảnh Chiêu cúi đầu nhặt quân cờ lên, một lần nữa xếp thành bàn cờ hoàn chỉnh. Thái Tử cười nhặt một tiếng, nhìn nhìn thị vệ canh giữ ở bên đình hóng gió rồi nói:

"Bốn cung chẳng qua là chỉ làm kinh sợ một con thỏ, dọa nó bỏ chạy, so ra vẫn còn kém người, ngày ấy tránh ở sau núi giả nhìn trộm có thấy thích không?"

"Vị muội muội kia tư vị thật ra cũng không tồi, ha ha....."

Y sờ sờ cằm, tựa hồ như đang nhớ đến chuyện gì đó, nở một nụ cười có chút cổ quái.

"Cái gì?"

"Không cần giả bộ, mấy thị vệ này của người, ta nhìn là biết ngay."

Thấy nam tử ngồi đối diện nhú mày không nói, Thái Tử cho rằng hắn xấu hổ, sinh ra khoái ý lại càng muốn trêu chọc, những dù sao y cũng không phải loại người cần mãi không buông.

Y nhìn qua bàn cờ rồi di chuyển một quân.

"Gần đây sao không thấy người gặp mặt cùng Tấn Văn?"

"Bốn cung vì chuyện Quốc yến mà suốt đêm không thể chớp mắt, nếu mắt này ban này không để ý nhìn sai cái gì, người cũng đừng có chê cười."

Thanh âm quân cờ đặt lên bàn đá thanh thúy sáng trong. Tề Cảnh Chiêu đáp lại vài câu, lại cúi đầu nhìn bàn cờ, ánh mắt có chút đen tối.

Ngoài rừng đào, đường nhỏ trở nên lầy lội. Ngụy Chi nắm chặt làn

váy, thật cẩn thận mà đi.

Tiểu Chúc chống cây dù đi theo bên cạnh nàng. Hô hấp so với khi nãy cũng dần vững vàng hơn chút. Tiểu cô nương giơ tay kéo lại vạt áo, một tay chỉnh cổ áo, một tay khác giữ giữ vài nếp nhăn. Chân bước nhanh hơn. Thẳng cho đến khi đi ra khỏi cánh rừng, Ngụy Chi đứng phải Tề Minh Huyền.

"Đây không phải Lục muội muội sao?"

Tề Minh Huyền đem cành đào trong tay đưa cho hạ nhân, chậm rãi hướng về phía tiểu cô nương cao giọng hỏi. Nhớ tới lần trước nàng ở trong bữa tiệc nhục nhã mình, Ngụy Chi hơi vững bước chân, nàng cúi người hành lễ rồi xoay người muốn trốn.

"Đừng nóng vội mà."

Tay bị nắm lấy. Ngụy Chi hơi bức mình, tiểu cô nương không muốn trò chuyện cùng nàng ta.

"Tam tỷ tỷ không cần phải như vậy."

"Không cần phải như vậy? Muội muội cũng sạch sẽ thanh khiết quá đó."

Ngụy Chi không biết vì sao nàng lại có địch ý lớn như vậy, cứ không ngừng nói ra những lời kỳ quái. Không ưng ý với mỗi hôn sự cũng trút giận trên đầu mình. Tiểu cô nương dùng sức tránh khỏi tay nàng ta, lại bị nàng ta nắm vào vạt áo, một hồi xô đẩy làm cổ áo bị kéo ra.

Cần cổ trắng nõn lộ ra ngoài. Dấu hôn đỏ bừng, phá lệ chói mắt.

Tề Minh Huyền cười đến vô cùng kỳ quái, thanh âm cũng đậm chọc không ít.

"Xem ra cái tên què kia vẫn còn chưa chơi chán."

Bang!

Ngụy Chi hung hăng đánh bay tay nàng ta, nàng lớn tiếng quát:

"Không cho phép người nói ca ca như vậy! Người là cái đồ....người bị điên rồi!"

"A, thật sự cho rằng đã tìm được chỗ dựa rồi đúng không? Chẳng qua cũng chỉ là thứ đồ chơi thôi."

Tề Minh Huyền cầm khăn xoa xoa mu bàn tay, biểu tình cực kỳ vui sướng.

"Đồ dơ bẩn."

Ngụy Chi kéo lại vạt áo, quay đầu rời đi.

Bước chân có chút thất thần.

"Tiểu thư, người... những lời đó người đừng để trong lòng, tam cô nương kia điên điên khùng khùng..."

Tiểu Chúc cầm ô đuổi theo Ngụy Chi, thấy nàng tức giận má đỏ bừng bừng cho nên có chút lo lắng.

"Ta mới không thèm để ý đâu!"

"Ta là đầu quả tim của ca ca mà."

Trời lại đổ mưa, tí tách tí tách.

Tề Tấn Văn mấy ngày không gặp, phái người đi tìm cũng không có tin tức gì. Thái Tử sinh nghi, y sợ hấn trước Quốc yển sẽ làm ra chuyện gì đó.

Vậy mà nam nhân trước mặt này lại còn có tâm tư ở đây chơi cờ.

Lát sau, một hạ nhân vội vàng đi tới, đứng bên cạnh Thái Tử thấp giọng nói vài câu.

"Ván cờ này, cứ tính là bốn cung thua đi."

Y đứng dậy, lưu loát mà buông một quân cờ cuối cùng, cúi xuống nhặt lên một cục trượng trên mặt đất rồi vút vào trong tay Tề Cảnh Chiêu.

Chương 42: Đồ ca ca

Gần tới buổi trưa, mưa đã dần tạnh. Sương mù mờ mờ đã tan hết, ánh nắng chiếu xuống trên cánh rừng, cảnh sắc cũng càng rõ ràng hơn.

Ngoài đình hóng gió không xa có mấy thị vệ chấp tay sau lưng, ủ rũ ngồi xõm trên mặt đất. Tiểu Dao ở một bên nhìn chăm chăm bốn phía, giơ tay nhắc chân gạt ngã một thị vệ, trong miệng hùng hùng hổ hổ dạy dỗ.

Trong đình trái lại thật sự an tĩnh. Gió nhẹ khẽ lay, giọt mưa rơi xuống từ mái đình dừng trên phiến đá ngả màu sẫm. Ngụy Chi cúi đầu, yên lặng đứng bên bàn đá, nàng cũng không dám dựa vào bàn, hai tay nhỏ khấn trương mà nắm chặt.

"Ca ca, lần sau muội không dám như vậy nữa."

Thật cẩn thận mà từ từ ngẩng đầu. Lập tức liền nhìn thấy sắc mặt nam nhân trước mặt càng thêm âm trầm, trong ánh mắt còn có áp lực cùng lửa giận.

Gắt gao mà nhìn chăm chăm nàng. Tay trái nắm ở đầu gối càng chặt, gân xanh cũng nổi lên.

"Chi Chi cái gì cũng chưa nhìn mà....."

Tiểu cô nương tiến lên nửa bước, nhút nhát sợ sệt mà nói, sau đó lại nghe nam nhân hừ lạnh một tiếng.

"Vừa mới nói hăn không đẹp bằng ca ca không phải sao? Sao bây giờ lại nói không nhìn thấy?"

Nghĩ đến tiểu cô nương đã xem qua thân mình nam nhân khác, Tề Cảnh Chiêu cảm thấy trong ngực nổi lên từng đợt đau đớn, tức giận đến mức nói chuyện cũng có chút run run. Trong tay nắm quân cờ, đưa mắt nhìn tiểu cô nương với vẻ mặt rối rắm trước mặt.

"Cạch" một tiếng, quân cờ bị bóp nát.

Càng nghĩ càng bực bội.

Tề Cảnh Chiêu đỡ bàn đá đứng lên, không hề liếc mắt nhìn tiểu cô nương một cái, cầm lấy quả trượng muốn rời đi. Chỉ là tay run đến lợi hại, suýt nữa cầm không được quả trượng.

"Ca ca!"

Ngụy Chi thấy hăn tức giận đến mức muốn rời đi, nhìn cũng không nhìn mình một cái, bất giác liền luống cuống.

Nàng nhào tới lôi kéo tay áo hăn, lại bị hăn gạt ra ngoài.

Trước nay chưa từng thấy Tề Cảnh Chiêu ngoan cố như vậy.

Dưới tình thế cấp bách, tiểu cô nương khế cắn môi, bước tới trước mặt Tề Cảnh Chiêu — đoạt đi quả trượng của hăn.

"Muội!"

Trên tay Tề Cảnh Chiêu không còn vật gì chống đỡ, đành theo phản xạ bám vào bả vai tiểu cô nương. Vừa mới chạm vào, lại giống như bị bỏng mà vội vàng rút lại.

Hăn lao đảo vài bước rồi ngã ngồi lên ghế đá. Tiểu cô nương gắt gao ôm lấy quả trượng, ánh mắt vô cùng đáng thương mà nhìn Tề

Cảnh Chiêu.

"Mang lại đây!"

".....Không cho."

Thấy sắc mặt nam nhân càng ngày càng khó coi, Ngụy Chi né tránh bàn tay to duỗi về phía mình kia, quay đầu liền ném quả trứng ra ngoài sân.

Trơ mắt nhìn quả trứng của thiếu gia bị ném, một hàng thị vệ canh giữ ở ngoài đình ăn ý mà xoay người, thuận tiện ngăn cản một kẻ khác đang chuẩn bị có ý định đi nhặt.

Trong đình hóng gió cực kỳ an tĩnh. Ngụy Chi chậm rãi dịch về phía trước, bước từng bước nhỏ mà tiến đến trước mặt nam nhân.

Tay nhỏ trắng nõn rụt rè đặt lên bả vai căng chặt, sau đó thử ngồi xuống trên người hắn. Bàn tay to theo bản năng mà đỡ eo nàng, sau đó lại lập tức buông ra.

Tiểu cô nương vắn vẹo miệng, ở trên đùi hắn tìm được đáng ngồi thoải mái nhất.

Tay đỡ trên vai chậm rãi sờ lên cằm. Có chút ngứa.

Tề Cảnh Chiêu xoay đầu, lạnh giọng mở miệng:

"Đi xuống."

Đôi môi non mềm hôn lên cổ hắn từng cái từng cái một. Đầu nhỏ xù xù thân thiết cọ vào má.

"Đừng giận nữa mà.....Ca ca đừng giận ta nữa nhé...?"

Tiểu cô nương vừa hôn vừa thì thầm nói nhỏ.

Hôn môi, làm nũng.

Qua một hồi lâu, hăn vẫn thờ ơ như cũ.

Nhưng rõ ràng thân thể đã thả lỏng hoàn toàn.

Bàn tay như cố ý vô tình mà vuốt ve thịt mềm bên hông nàng.

Cảm nhận được biến hóa vi diệu của nam nhân, tiểu cô nương lại ngồi dậy, hướng về phía trước đỉnh đỉnh thân mình. Hai luồng ngực nhỏ cọ cọ lên sườn mặt. Xúc cảm mềm mại mê người, trước kia đối với nam nhân vốn là kích thích không hề nhỏ.

Nhưng vẫn không thể so được với kích thích ngày hôm nay.

Tề Cảnh Chiêu giơ tay sờ nắn một phen, thanh âm bình bình đậm đậm:

"Quá nhỏ."

Tiểu nhân nhi trước mặt nghe được lời này có hơi chút giận dữ, cái đầu nhỏ gục xuống.

"Sáng nay ca ca còn cắn nó không buông mà....."

Tiếng nói nhỏ dần nhưng đôi mắt lại vẫn luôn trộm nhìn hăn. Không khí chậm rãi nhu hòa. Một lúc sau, bên tai như cũ vẫn là một câu lại một câu lấy lòng năn nỉ.

Tề Cảnh Chiêu bất động thanh sắc, cũng không chú ý tới ánh mắt tiểu cô nương đã trở nên mơ hồ, thanh âm càng ngày càng mềm mại.

Gương mặt cũng càng ngày càng ửng hồng.

"Ca ca? A Chiêu?"

Nàng ghé vào bên tai Tề Cảnh Chiêu, nhẹ nhàng hỏi thăm.

"Tướng, tướng công?"

Gọi xong lại còn ngượng ngùng khẽ mím môi.

Tay ấn ở trên eo bỗng dùng sức. Cảm nhận được biến hóa của Tề Cảnh Chiêu, cặp chân nhỏ lập tức vòng lấy eo hằn, hưng phấn mà vung vẩy.

Lại bị nam nhân nặng nề đè xuống. Bàn tay to nhấc góc váy của nàng lên, nắm lấy cổ chân mảnh khảnh, chậm rãi mà xoa từ dưới lên trên.

Vật cứng nóng cháy phình phình đỉnh vào chân tâm.

Rõ như ban ngày.....

Ngụy Chi có chút không biết làm sao.

"Gọi ta thêm lần nữa."

Cái trán Tề Cảnh Chiêu chống lên cái trán của nàng, ánh mắt trở nên nóng cháy sáng rực. Môi mỏng lúc đóng lúc mở, cuối cùng vẫn là không chế không được mà cong lên.

Ngũ khí cũng trở nên vô cùng tha thiết.

Cách quần lót, kiêu mông mềm mại bị nam nhân một phen nắm lấy. Bàn tay to rộng vừa vặn bao lấy cái mông nhỏ của nàng, sau đó ôm ôm đưa hông về phía trước. Vật sưng to giữa háng dính sát vào chân tâm mềm mại, hoàn toàn tương hợp, như thể sinh ra vốn đã dành cho nhau.

Tiểu cô nương chưa bao giờ cự tuyệt hẳn.

Ngụy Chi bám vào bờ vai của hắn, cho dù xấu hổ nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, thanh âm nũng nịu:

"Tướng công...."

Sau đó chỉ thấy Tề Cảnh Chiêu cười đến híp mắt.

"Ca ca còn giận muội nữa không?"

"Sao cơ?"

Tề Cảnh Chiêu thay nàng cởi đai váy, thực mau đã cởi hết áo ngoài, áo trong màu trắng dần lộ ra. Hắn vùi đầu vào hai luồng mềm mại trước mặt rồi hít một ngụm thật sâu, thanh âm thích ý cực kỳ.

"Giận cái gì ấy nhỉ?"

"....."

"Ca ca, huynh....."

"Ngaoan nào, gọi tướng công thêm lần nữa."

Hắn ôn nhu mà sửa lại cho đúng.

Chương 43: Làm tình từ đằng sau (H)

Tề Cảnh Chiêu vui mặt vào ngực nàng, hít vào một hơi sâu hương sữa khiến người ta mê muội. Chóp mũi chống lên đỉnh vú mềm mại, hơi hơi chọc lên thịt vú.

Hắn ngẩng đầu, thấy tiểu cô nương đang cắn môi nhìn về phía khác, đôi mắt ẩn ẩn lộ ra một tia giảo hoạt, ngay cả khóe miệng cũng nhin không được mà nâng lên một chút. Ngực chỉ hơi hơi phập phồng, không giống phản ứng ngày thường.

Có lẽ hắn bị nàng lừa rồi đi?

Bàn tay hắn chậm rãi sờ vào quần lót tiểu cô nương, vuốt ve mông thịt, càng sờ càng đến gần nơi tư mật giữa đùi non.

Xoa bóp lúc mạnh lúc nhẹ, đôi khi đầu ngón tay hắn khẽ lướt qua nộn huyết thật sự rất kích thích, làm tiểu cô nương không nhin được mà run rẩy.

Nàng đỡ vai Tề Cảnh Chiêu rụt rụt mông.

"Trốn cái gì?"

"Tiếp tục đồ ta, giống như lúc nãy."

Tề Cảnh Chiêu thấp giọng thúc giục, bàn tay to đang sờ ở trên mông nàng cũng như ám chỉ mà khẽ bóp một cái. Mông thịt mềm mại bị siết lấy, nàng hơi nâng lên né tránh một chút, lại bị lòng bàn tay của hắn áp bách ngồi trở lại. Ngụy Chi chơi lại trò cũ, ghé vào trên vai

hắn, nhẹ nhàng cắn lỗ tai.

"Ai nói khi này muội đồ huỳnh chứ?"

Tiểu cô nương khe khẽ cười, giấu không được đắc ý.

"Muội là đang câu dẫn ca ca đó, tướng công....."

Hắn cười khẽ một tiếng, ấn vòng eo tiểu nhân nhi, lại hướng lên trên mà đỉnh. Dương v*t cách tầng vải dệt, chống lên âm huy*t non mềm.

"Ừm, a....."

Chỗ bị đỉnh lộng vừa ướt lại vừa ngứa. Thân thể quá mức mẫn cảm, chỉ là cách vải đụng vào đã khiến cho Ngụy Chi mềm nhũn đến không nói nên lời.

Bị hắn âu yếm quá nhiều, chỗ đó tựa như không còn thuộc về chính mình nữa. Thiếu nữ dựa vào bả vai Tề Cảnh Chiêu, hốc mắt dần dần nóng lên. Tiểu khe thịt ở chân tâm đã bị phá khai một chút, dương v*t sưng to cường thế muốn tiến vào.

Ướt át đến không tưởng.

Ngụy Chi kẹp chặt hai chân. Dù sao cũng là làm ở bên ngoài, xung quanh vẫn còn có người khác.

Ngụy Chi hít hít cái mũi, ra sức đem tay hắn chặn lại. Sau đó cúi đầu dùng hai tay bao lấy tiểu hoa huy*t ở giữa hai chân mình. Tay nhỏ che lại, gắt gao không bỏ.

Cảnh Chiêu duỗi tay ấn lên tay nàng, hơi hơi dùng sức, ngón tay tách kẽ tay nàng xoa ấn tiểu khe thịt. Một tay nhỏ lập tức rút ra, thở phì phì mà đâm lên ngực hắn.

Đầu hấn sát đến gần, sau đó đặt một nụ hôn lên môi nàng. Môi lưỡi mát mát đôi môi anh đào, đầu lưỡi khẽ trượt vào khoang miệng nhẹ nhàng mà liếm láp.

Thanh âm khàn khàn chậm rãi đầy mê hoặc.

"Bỏ tay ra nào, Chi Chi."

Tiểu cô nương bị hôn đã sớm mềm nhũn toàn thân nhưng lý trí vẫn còn tính là thanh tỉnh.

"Ca ca trước tiên hứa sẽ không giận muội đã, rồi sau đó mới....mới có thể làm."

"Hơn nữa chỗ này cũng không được."

Tề Cảnh Chiêu nhăn mi, hấn trầm mặc một hồi, bộ dáng tinh thần có chút hao tổn.

"Được thôi, chỗ này không được, thế thì làm chỗ kia vậy."

"A?"

Một cái tay khác vẫn còn sờ dưới chân tiểu cô nương dần dần tiến về phía sau, đầu ngón tay thăm dò vào kẽ hông. Ngụy Chi mở to hai mắt, bộ dáng còn có chút mê mang, nhìn vẻ mặt thâm trầm của nam nhân trước mắt.

Thẳng đến khi cảm giác cái tay kia chạm một chút vào cúc hoa nhỏ của mình.

"Ca ca, huynh....."

Tiểu cô nương nhăn mi, dùng sức đánh mạnh lên tay hấn, gương mặt cũng đỏ lên.

Sao lại, sao lại đột nhiên muốn tiến vào nơi đó!

Đầu ngón tay mềm mê nết gấp của huyết khẩu, từng chút chen vào.

Thật chặt, vậy mà càng tiến vào lại càng thấy dễ dàng.

"Hừ, a....Ca ca, không được....."

Tề Cảnh Chiêu không để ý đến sự giãy giụa của nàng, nửa rũ đầu, chuyên chú mà cảm thụ tư vị ngón tay bị tiểu cục huyết chặt chẽ liếm mút.

Nếu đổi thành dương vật dưới thân cắm vào, phỏng chừng sẽ đem tiểu cô nương làm đau chết.

"A, rút ra đi mà..."

Ngụy Chi nỗ lực lắc mông, hạ thân cọ xát vào quần áo. Tề Cảnh Chiêu không dùng lực ép nàng, ngược lại, tiểu cô nương vô ý trượt xuống hạ thân, từng chút ngồi xuống.

Làm ngón tay hắn đột nhiên cắm đến càng sâu.

"A....."

Cơ hồ là nguyên ngón tay đều cắm vào. Ngụy Chi nói không nên lời, thật cẩn thận mà đỡ bờ vai của hắn, đôi mắt ngập nước ngược nhìn Tề Cảnh Chiêu.

Không thể không cảm thấy thẹn.

Ngón tay hắn đã bắt đầu động đậy. Ngón giữa thon dài cắm trong tiểu cục hoa chậm rãi lùi trước tiến sau, lại thêm chút lực tiến vào thật sâu. Động tác mềm nhẹ cắm vào rút ra. Qua một hồi lâu, Ngụy Chi ghé vào vai hắn chậm buông tiếng rên rì. Thanh âm mềm mại lại

ngọt ngào, tiểu cô nương đã không còn kháng cự như trước.

"Thích sao?"

Tề Cảnh Chiêu nghiêng đầu chăm chú ngắm nhìn đôi mắt hơi phiếm hồng, thanh âm càng thêm rót mật.

Tay hắn vẫn còn hướng vào bên trong đỉnh động, nhẹ chọc thịt non trong chỗ sâu. Cầm đến mức tiểu cô nương co rúm, lại kẹp chặt hơn chút nữa.

"Biến thái.....Ca ca là cái đồ biến thái!"

Ngụy Chi đỏ mặt nằm trong lòng ngực hắn, thấp giọng mắng hắn một câu.

Giữa trưa, vũng nước nhỏ ở thềm đá đã bốc hơi bay đi hết. Ánh nắng nóng rực thẳng tắp chiếu xuống, phơi khô cánh hoa rơi trên mặt đất đến mức khiến nó cong lại.

Quân cờ trên bàn bị một cái gạt tay đẩy xuống đất. Tiểu cô nương bị bế lên, đặt trên bàn đá.

Ngụy Chi thấy hắn cúi đầu ung dung thông thả mà cười ra đại lưng, trong lòng căng thẳng không thôi. Nghĩ tới tình cảnh ngày ấy nhìn thấy sau núi giả, nàng lén lút quay người, định bò về bên kia chạy trốn.

"Á!...."

Hai cổ chân bị tay nam nhân kéo lại phát một, kẻ mộng trực tiếp đụng phải vật cứng giữa hai chân Tề Cảnh Chiêu.

"Con chuột nhỏ này bỏ chạy cũng nhanh đó."

Tề Cảnh Chiêu giơ tay xoa lên cái mông tròn tròn chu lên, hắn đứng

bên cạnh thấp giọng trêu chọc nàng.

Tiểu cô nương ôm chân, quỳ ghé vào bàn cờ, vui đầu thật sâu vào giữa hai đầu gối.

Trên mặt càng ngày càng nóng.

Góc váy rũ xuống bị nhấc lên, tầng tầng giắt ở trên eo hông. Hắn lột quần lót nàng xuống, lộ ra hông trắng như tuyết. Bàn tay to ấm áp phủ lên, tiểu cô nương co rúm lại, đem hông kẹp đến gắt gao.

"Tư thế này cũng không tồi."

Tề Cảnh Chiêu thấp giọng cười rộ lên, hắn duỗi tay vén vạt áo, đỡ dương v*ť sớm đã thô trưởng nóng bỏng rồi cúi người dán sát xuống lưng nàng.

Huyệt thịt phấn nộn run rẩy mà phun ra d*ť thủy ướt át. Quy đầu mướt mà thực thuận lợi mà đẩy ra cánh môi.

Lần đầu tiên làm ở bên ngoài, cảm giác bị nam nhân căng ra quá mãnh liệt. Bên tai còn có hô hấp thô suyễn quanh quẩn.

Ánh sáng đặc biệt tốt. Rừng đào trước mắt hơi đông đưa. Ngụy Chi cắn ngón tay mình, không dám kêu rên quá lớn tiếng. Nàng nước mắt lưng tròng mà quay đầu nhìn về phía Tề Cảnh Chiêu.

Lại không biết một màn này, đập vào trong mắt người phía sau là kích thích đến cỡ nào.

Thật chặt.

Hành thân thô trưởng ngăm đen chỉ lộ một nửa ra bên ngoài, phần lớn đều nhét vào nộn huyệt phấn nộn mấp máy của thiếu nữ.

Đường đi thực chặt, vừa ướt át lại có co dãn. Gắt gao mà mút lấy

hắn. Tề Cảnh Chiêu cúi xuống bò tới trên lưng tiểu cô nương, thanh âm trầm thấp, còn mang theo ý cười.

"Chi Chi, muội kẹp thật chặt."

Bàn tay to xoa trên bờ mông nộn chậm rãi dùng sức, tách mở hai đùi càng ngày càng rộng ra. Giày bó màu đen đạp lên trên phiến đá làm điểm tựa, nam nhân đem nguyên cây côn th*т cắm vào.

Dương v*т nhét vào đến khít khao, sau đó liền chậm rãi đỉnh động.

Gió thổi qua đình, một đoàn thân mình hồng phấn rúc ở trên bàn đá, bị nam nhân đâm cho trước sau lay động.

Tóc hơi nâu sau đầu rối tung bung mở, chưa kịp rũ xuống đã bị hắn đè lên. Tiếng thở dốc của hắn càng phóng đại bên tai nàng, khiến mặt tiểu cô nương càng ngày càng đỏ. Hai tay nhỏ bất lực chống lên bàn, lại bị bàn tay to của hắn phủ lên chặt chẽ siết mạnh.

Đầu gối quỳ trên bàn cờ bị ma sát sinh đau.

Nhưng vẫn là không bì được với cọ xát đến từ hắn.

Cả người nàng như món đồ chơi trong lòng bàn tay. Bị hắn tùy ý chơi đùa.

Từ đầu đến chân đều không phải chính mình, nàng là người của ca ca.

Chút đau đớn của da thịt sớm được lấp đầy bởi thỏa mãn khác thường. Phiến mông bị hắn dùng sức bẻ, đâm rút thanh âm, từng tiếng phụt phụt truyền tới bên tai thiếu nữ.

Tề Cảnh Chiêu đè lên tiểu cô nương dùng sức thao động, từng tắc từng tắc như muốn xỏ xuyên qua cơ thể người dưới thân.

Hạ thể giao hợp hồi lâu, nàng giương cái miệng nhỏ, trong mắt lệ quang lay động, thừa nhận xâm nhập càng tà ác hơn từ phía sau.

Xương hồng nam nhân từng cái va chạm lên mông thịt tuyết trắng, nộn huyết dưới kẽ mông bị cắm tràn ra càng nhiều thủy dịch, từng sợi như keo, nhỏ giọt trên ủng hắc.

Nhục bích run rẩy hàm nuốt côn th* t thô dài dữ tợn, tiếp nhận cự vật xuyên vào cạp sát đến sinh đau, khoái cảm ần ần theo đó dâng trào, lửa nóng lan tràn toàn thân thể.

"Hư....ca ca...ca ca...á..."

Ngụy Chi thất thố mà gọi hắc, ngón tay trắng nõn khăn thiết nắm chặt mép bàn cờ.

"A, ca ca....."

"Ừm, ta ở đây....."

Tề Cảnh Chiêu ôm sát vai Ngụy Chi, tiếng thở dốc dồn dập, trầm thấp dỗ dành nàng. Lần nào cũng vậy, khi sắp tới cao trào, tiểu cô nương nhất định sẽ gọi hắc. Thanh âm run run nhu nhược, giống như một con non yếu ớt, ở dưới thân hắc cầu xin được yêu thương.

Rõ ràng hắc đã đem nàng yêu đến tận xương tủy.

Vậy mà vẫn thấy còn chưa đủ.

"A, a, ca ca, ta muốn....."

"Bảo bối kẹp ta thật thoải mái."

"Ừ, hức....."

Tiểu cô nương bưng kín gương mặt đỏ bừng.

"....Sâu quá, ca ca....A!"

Tinh d*ch trắng đục bắn tạt những mảy luồng. Thời điểm rút ra, bạch trọc đặc sệt đã đổ đầy huyết khẩu. Mông nhỏ hơi hơi lay động, huyết thịt sưng đỏ co rúm, không ngừng mấp máy phun ra tinh d*ch hần vừa mới bắn vào. Một ít bạch trọc kéo thành sợi dài, vô cùng ướt át.

Tề Cảnh Chiêu duỗi tay nhẹ sờ soạng một phen, lại đề lên trên lưng tiểu cô nương hít ngửi.

Ngón tay hần dím đầy tinh d*ch tanh nồng, Tề Cảnh Chiêu vươn tay đưa tới bên môi nàng.

"Chi Chi, há miệng ra."

Thanh âm khàn khàn dụ dỗ, tiểu cô nương còn đắm chìm trong dư vị tình dục, đôi mắt khép hờ. Nghe được thanh âm khàn khàn của hần, Ngụy Chi ngoan ngoãn thò đến lại gần, miệng nhỏ hé mở ngậm lấy đầu ngón tay.

Nàng bắt lấy cánh tay của Tề Cảnh Chiêu, mút cắn đến cực kỳ nghiêm túc. Ngón tay dím nhiễm đục dịch bị mút đến thật sạch.

Nhả ra ngón tay ướt đầm thủy dịch, tiểu cô nương nhìn nhìn, lại lần nữa đưa đầu lưỡi phấn nộn liếm lên đốt ngón tay của ca ca.

Từng đợt ẩm áp ngứa ngáy dâng lên. Tề Cảnh Chiêu chống lên thái dương ướt đầm của nàng, thoải mái mà hưởng thụ. Hơi thở thô suyễn, lồng ngực phập phồng dím sát vào lưng Ngụy Chi.

Thị vệ canh giữ cùng hạ nhân bên ngoài đều lặng lẽ cách xa từ ban này.

Ngoài đình hóng gió không có một tiếng động.

Trên đường mòn uốn lượn, cánh hoa bị phơi khô tản ra hương thơm nhàn nhạt ngây ngô.

Một cây quải trượng nằm trên đường mòn, vừa lúc đề chặn lên cánh hoa.

Qua hồi lâu, ánh nắng nhu hòa hơn rất nhiều, chiếu vào một góc trong đình.

Mùi của tình sự đều tan đi. Tề Cảnh Chiêu ngồi bên bàn đá, một tay nâng đầu, một tay vuốt ve mỹ nhân nhi trong ngực. Ngắm nhìn tiểu cô nương dần chìm vào giấc ngủ say, ánh mắt nam nhân thập phần ôn nhu bình tĩnh.

Vạt áo màu xanh lá bị cánh tay nhỏ kéo ra. Cái đầu nhỏ xù xù vui sướng mà hướng vào bên trong chui rúc. Ngụy Chi thực mê luyện hơi thở của hân, đặc biệt là khi ngủ, cả người đều hân không thể chen vào trong quần áo Tề Cảnh Chiêu, cùng hân hòa làm một, biến thành một phần của ca ca nàng.

"Chi Chi...Qua vài ngày nữa, chúng ta sẽ rời khỏi kinh thành."

"Không bao giờ quay lại."

Thanh âm nam nhân ở bên tai nhẹ đến mức không thể nghe thấy. Nhưng cái đầu nhỏ đang dùng sức chui vào xiêm y hân trong tức khắc bất động, sau đó nàng chậm rãi ngẩng đầu.

Tiểu cô nương ngơ ngác hỏi:

"Không trở lại nữa sao?"

"Ừm."

Ngụy Chi không đáp, nàng lẳng lặng ghé vào trong lòng ngực hân.

Không biết nghĩ cái gì.

Một lúc lâu sau, Tề Cảnh Chiêu quay đầu đi. Hắn hơi nhú mày, sắc mặt có chút khó coi.

Ha, chân hắn lại đau nữa.

Chương 44: Đi dạo phố

Sau cơn mưa, ngôi chùa nằm trên núi như chìm trong hơi nước, vách tường đỏ cũ kỹ phủ đầy dây thường xuân, dấu chân ẩm ướt một đám lại một nhạc thẫm đẫm khắp dãy hành lang dài.

Bắc viện, cửa phòng nhà chính vẫn còn đóng chặt, ngoài ra còn có một sườn cách gian khác, vốn dĩ là phòng chất củi mới được lau dọn sạch từ hai ngày trước.

Cửa sổ trong phòng đều để mở, trung gian đặt một bếp lò than.

Tiểu Đào canh giữ ở ngoài phòng chờ đợi hai người.

Tề Cảnh Chiêu xoa cái trán vài cái, mày rậm nhíu chặt, dựa vào trên ghế nằm nhìn ngân châm trên đầu gối.

Mặt trên đầu gối có một khối xương dị dạng nhô lên, ngân châm thon dài từng cái đâm vào. Da thịt tái nhợt cơ hồ thấy được mạch máu màu xanh lơ hơi co giật.

Bên cạnh ghế nằm còn bày một chiếc ghế hoa lê, túi châm mở ra, hơi lóe ngân quang.

"Người thật đúng là điên rồi."

Liễu Bích Ngọc giơ tay lau lau mồ hôi ở thái dương, nửa quỳ bên cạnh ghế nằm. Nàng hơi đỡ tay áo rộng, tay phải cầm ngân châm, động tác nhẹ nhàng chậm chạp lại cẩn thận. Chỉ là biểu tình trên mặt càng thêm ảm đạm, như đang nghẹn một cổ hỏa khí.

"Những ngày mưa dầm phải kiêng khem tuyệt đối, người thì hay rồi, không ở trong phòng tĩnh dưỡng, lại còn tự lăn lộn chính mình."

"Lớn rồi nên có bản lĩnh gớm!"

"Dì đừng nói nữa."

Tề Cảnh Chiêu giơ tay che lại hai mắt, mu bàn tay kề sát lên hàng mi đang nhú chặt, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Người bên cạnh hừ lạnh một tiếng, chỉ trong chốc lát đã sắp xếp xong rương dụng cụ.

Lửa cháy lòng bùng, thanh âm than lửa tí tách rất nhỏ vang lên trong phòng. Liễu Bích Ngọc vừa đi ra khỏi phòng đã thấy Ngụy Chi đang chờ ở cửa chính.

Tiểu cô nương mới vừa tỉnh ngủ, đôi mắt còn có chút sưng, vừa thấy Liễu Bích Ngọc đến liền nằm váy lộ cộc chạy qua xem.

"Dì ơi!"

"Tối đúng lúc lắm, ta đang muốn đi tìm con đó."

Liễu Bích Ngọc xoa má tiểu cô nương, trong mắt nhịn không được mà lộ ra trù mẫn.

"Ca ca, huynh ấy....."

Ngụy Chi lôi kéo tay nàng, làm như sốt ruột, ánh mắt lại có chút khiếp sợ.

"Bệnh cũ thôi."

"Nơi này ẩm thấp nặng nề, đối với bệnh cũ của Cảnh Chiêu có hơi không tốt. Nhưng mà con yên tâm. Chỉ cần cố gắng chịu đựng qua khoảng thời gian này thì sẽ không có việc gì."

Liễu Bích Ngọc ôm chầm lấy tiểu cô nương, dịu dàng trấn an vài câu mới kéo nàng quay về nhà chính.

Buổi chiều, trên đường rộn ràng nhộn nhạo, một chiếc xe ngựa ngừng ở ngoài Ngọc Các. Thiếu niên mặc tử y xoay người xuống ngựa sau đó vén lên màn xe. Hai người trước sau tiến vào Ngọc Các. Xuyên qua màn cửa, tiến vào một gian phòng.

Một mùi đàn hương đập vào mặt, trong tiệm bày biện toàn là ngọc đẹp. Chưởng quầy đang cúi đầu đánh bàn tính, vừa nghe tiếng vang, còn chưa ngẩng đầu đã chào khách thật to.

Tề Tấn Văn tùy tay cầm lấy một chuỗi ngọc thạch ở trên bàn, niết ở trong tay cầm lên, chỉ chốc lát lại lắc đầu, vẻ mặt không thú vị mà đánh giá qua những món trang trí bên cạnh.

Thấy rõ người tới, chưởng quầy vội vàng tiến lên, gật đầu cung kính:

"Chủ nhân, ngài đã tới rồi. Tháng này doang thu....."

Tề Cảnh Chiêu vuốt ve đầu quả trượng, lướt qua người bên cạnh, nhàn nhạt mà mở miệng cả3ts ngang lời hăn nói.

"Đã chuẩn bị xong chưa?"

"A, phải phải. Đã sớm chuẩn bị xong, vẫn luôn chờ ngài tới lấy."

Sau khi ra khỏi Ngọc Các, Tề Cảnh Chiêu đem hộp gỗ trong tay giao cho Tiểu Dao, hai người liền ở trên phố chậm rãi tản bộ, xe ngựa đi trước còn thị vệ theo sau.

Lúc trước vì muốn bức Dụ Vương cùng mấy phản thần kia trâu cột ghét trâu ăn, trong triều đình đã có người đem chuyện hăn cầu kết cùng Khổng Lưu phạm tội dâng lên vương thượng, nhưng mà tin tức

được xem là quan trọng trong đêm quốc yến đó lại như đá chìm dưới biển, không tạo nổi bọt sóng.

Sau đó, Tề Tấn Văn tự mình mang theo binh lính, đóng quân ở ngoài thành phòng thủ suốt mấy ngày.

Đã nhiều ngày mưa dầm không ngớt, buổi chiều trong xanh, trên đường so với mọi ngày cũng náo nhiệt hơn không ít. Sau khi ra khỏi cửa hàng điểm tâm, Tề Cảnh Chiêu ngẩng đầu nhìn về phía sau, chốc lát đã thấy Tiểu Dao cầm trên tay một hộp điểm tâm nhẹ nhàng bước tới.

Tề Cảnh Chiêu duỗi tay mở nắp hộp đồ ăn, cúi đầu cẩn thận nhìn một lát, sau đó mới để cho Tiểu Dao cầm. Đi thêm một lúc, trong không khí tản ra thoang thoang mùi rượu thơm. Thiếu niên đi ở đằng trước dừng lại bước chân, ánh mắt vi diệu mà nhìn về phía hắn.

Trước mặt là biển hiệu của Say Tiên Quán.

Tề Cảnh Chiêu xoay người, lập tức quay đầu bước nhanh về cổ kiệu, kết quả vẫn là chưa kịp chạy, hắn bị một cánh tay kéo lại.

"A Chiêu, vẫn còn sớm mà....."

Hắn cố ý đè thấp thanh âm, trong lúc lôi kéo còn lộ ra biểu tình thành khẩn tha thiết.

"Chúng ta đi uống một chén đi, nghe người ta nói Say Tiên Quán mới ủ được mấy bình rượu hoa đào tinh khiết hơn nữa còn thơm vô cùng..."

"Kêu hạ nhân đi mua hai bình về là được."

"Đã nhiều ngày ta phải canh giữ ở cái nơi thâm sơn cùng cốc kia, lo lắng đề phòng màn trời chiếu đất thì không nói, đã thế suốt đêm

còn nghe tiếng quẻ khóc sói gào..."

Lần nào cũng bị nam nhân gạt tay ra, Tề Tấn Văn lại kiên trì không ngừng mà bắt lấy, thanh âm càng là năn nỉ đến lợi hại.

"Ta, cho ta nghe hết một khúc nhạc thôi mà!"

"Chậc."

Sắc mặt Tề Cảnh Chiêu trầm xuống, không kiên nhẫn mà tránh tay hẳn ra.

"Muốn đi thì cứ tự mình đi."

"A Chiêu....."

"Chân ta đau."

Tề Cảnh Chiêu nhíu mày, duỗi tay có lệ mà phúi phúi vạt áo.

Hai người ở trước cổ kiệu nằm buông một hồi, mãi đến khi Tiểu Dao tiến lên, do do dự dự mà lên tiếng đánh gãy dây dưa của bọn họ.

"Thiếu gia, thuộc hạ mới vừa rồi thấy bên kia có người, giống, giống như là Lục cô nương vậy."

Tề Cảnh Chiêu nhìn theo phương hướng hắc chỉ, quả nhiên thấy được bóng người quen thuộc.

Tiểu cô nương mới một canh giờ trước được hắc đồ đi ngủ trưa, hiện tại tay xách nách mang, cống theo tay nải đi ở trên đường. Nàng rũ mắt, không giống như dáng vẻ thích xem náo nhiệt thường ngày mà chỉ buồn buồn cúi đầu đi về phía trước.

Một lát sau, tiểu cô nương quay đầu rẽ vào trong một cái hẻm nhỏ hẻo lánh.

Chương 45: Con sâu rọu

Thi châm, uống thuốc, Tề Cảnh Chiêu mơ mơ màng màng ngủ tới tận buổi trưa. Vừa tỉnh, hắt liền vội vàng đứng dậy trở về nhà chính.

Quả nhiên, tiểu cô nương lẳng lặng đợi hắt trước án thư, cái đầu gục xuống, ngủ gà ngủ gật. Mấy tờ giấy bỏ bị nàng ép tới nhẵn nhúm dùm dó, nhìn không ra nguyên hình.

Tề Cảnh Chiêu ôm vai tiểu cô nương bế nàng lên giường.

Vừa nằm xuống, hắt đem chăn mỏng kéo tới, che đến trước ngực Ngụy Chi, sau đó duỗi cánh tay ôm chặt nàng.

"Ca ca đau lắm đúng không?"

Tiểu cô nương dựa vào khuỷu tay hắt, đôi mắt nheo lại, thanh âm nhỏ bé yếu ớt lắm lắm thật giống tiếng mèo kêu.

"Không có việc gì. Chi Chi ngủ đi."

Hắt nhẹ giọng dỗ dành, một tay vỗ lưng cho nàng ngủ, còn một cái tay kia nắm lấy bàn tay nhỏ ấn vào trong ngực nhẹ nhàng mà xoa.

Chờ đến khi hạ nhân tới gõ cửa, tiểu cô nương đã ngủ say. Hắt ôm gương mặt ấm áp của Ngụy Chi, cúi đầu hôn xuống. Môi mỏng hơi lạnh nhẹ mút một cái, lại ở trên cần cổ trắng nõn lưu luyến hồi lâu.

Hôn nàng đến khi một miệng đầy mùi sữa.

Qua một hồi lâu, Tề Cảnh Chiêu mới chậm rãi đứng dậy.

Buổi chiều vốn dĩ phải ngủ hai ba canh giờ mới tỉnh, ngày hôm nay Ngụy Chi ngược lại còn dậy sớm.

Tiểu cô nương ngồi trước gương đồng mân mê hồi lâu, sau khi chỉnh trang, nàng lôi ra bọc tay nải ngày hôm qua đã chuẩn bị, tay chân nhẹ nhàng cứ thế bước ra ngoài.

Queo vào trong hẻm nhỏ, nàng dừng chân rồi gõ cửa ở một gian viện cũ. Chốc lát sau có một lão phụ nhân bước ra. Tiểu cô nương vọt qua khe cửa lập tức theo vào, vì thế cũng không chú ý tới bóng người phía sau cách đó không xa.

Trong viện đơn sơ, nhưng mộc mạc sạch sẽ. Hai người ngồi ở trên ghế đá bên cạnh giếng nói chuyện. Được một lúc, Ngụy Chi đem tay nải cẩn thận giao cho lão phụ nhân.

"Vú em, cái này người cứ nhận lấy đi. Bên trong trừ bỏ chút tiền bạc còn có cả khế nhà. Con không dùng đến, đều để cho người đó."

Tiểu cô nương lại lải nhải một hồi, nói cho đến khi thanh âm càng ngày càng nhỏ.

"Ai." Một tiếng than nhẹ ngưng lời nàng lại.

Lão phụ nhân đem tay nải đặt sang một bên, bà kéo tay Ngụy Chi, thần sắc cực kỳ lo lắng. Bà dịch dịch thân mình ngồi gần hơn một chút, thanh âm đè thấp hơn rất nhiều, e dè cẩn thận.

"Con ấy..... Cứ như vậy rời đi cùng hắc, sau này bị người ta bàn tán thì biết phải làm sao..."

Tiểu cô nương dịu ngoan đáp lời:

"Con không sợ đâu."

"Đồ ngốc!"

"Nếu ngày nào đó hắn ghét con, quay đầu một cái, hắn lại có thể trở về làm Tề gia đại thiếu gia của hắn. Còn con thì sao? Sẽ chẳng có đường lui!"

"Con bé ngốc này, khi xưa mẹ con đưa con đến vương phủ, chính là vì không muốn con đi theo con đường xưa của nàng ấy."

Lão phụ nhân than ngắn thở dài, sau đó lại nâng tay áo lau lau hốc mắt, thanh âm càng thêm run rẩy uất nghẹn. Nghe đến câu này, sắc mặt Ngụy Chi trong chớp mắt đánh lại, cái đầu cúi thấp cơ hồ muốn gục xuống.

"Sao con dại quá...."

Lão phụ nhân nhin không được lại khóc lên, duỗi tay ôm chặt Ngụy Chi. Bàn tay thô ráp vuốt ve tóc nàng. Thanh âm tiểu cô nương mang theo giọng mũi nhỏ bé yếu ớt, rầu rĩ.

"Ca ca sẽ không như vậy đâu."

Nàng thấp giọng lẩm bẩm.

"Huynh ấy mỗi ngày đều sẽ ôm con đi ngủ, sao lại có thể không cần con nữa?"

Hai người tâm sự rất lâu. Đợi một lát sau, tiểu cô nương thấy sắc trời đã muộn, lại nói vài câu rồi mới đứng dậy cáo biệt lão phụ nhân.

Nàng rời đi vội vàng. Cũng không hề nhìn thấy cách đó không xa, nam nhân chống gậy trúc đã đứng đó từ lúc nào.

Chờ làn váy sam xanh biếc lướt ra khỏi hẻm nhỏ, hắn mới khép

khiễng chậm rãi bước về phía trước.

Rẽ vào con ngõ, gõ lên cửa viện.

Chờ tới khi Tề Cảnh Chiêu quay trở lại trong chùa thì bên ngoài trời đã tối, nhà chính Bắc viện vẫn sáng đèn, ánh nến xuyên giấy, chiếu ra bóng người lay động bên khung cửa.

Kéo kẹt một tiếng, hăn đẩy cửa đi vào.

Bình rượu lăn trên mặt đất. Mùi rượu dày đặc ngay lập tức xộc lên.

Tiểu cô nương ngồi bên cạnh nghiêng đầu, trong tay nắm khối bánh đường đã ăn hết một nửa.

Tiểu Chúc vội vàng đứng dậy, nhìn đến nam nhân đã đứng ở cửa hồi lâu mà vẫn không hề nhúc nhích.

Nàng đi về phía trước nửa bước, chằm chước mở miệng.

"Thiếu gia, hồi chiều nay Nhị điện hạ sai người tặng hai vò rượu. Tiểu thư trở về ăn điểm tâm có nói miệng hơi khô, kêu nô tỳ đi làm chén nước đường. Kết quả chờ nô tỳ trở về, vò rượu này đã hết hơn phân nửa. Nô tỳ không kịp cản....."

Tề Cảnh Chiêu gật gật đầu, ý bảo nàng lui ra. Sau đó đi vào phòng đóng cửa lại.

Còn chưa kịp quay người đã cảm thấy trên chân nặng trĩu.

Hăn cúi đầu nhìn xuống.

Con sâu rượu không biết bò tới từ lúc nào, nàng ôm đùi phải hăn cọ cọ, như thể thật không muốn xa rời.

"Ca ca....."

Ngụy Chi ngửa đầu, ánh mắt long lanh nhìn về phía hắc.

Cũng không biết gọi hắc làm cái gì.

"Ơi?"

Tề Cảnh Chiêu cong lưng, đem gậy chống đặt một bên, chân trái duỗi về phía sau, chậm rãi ngồi xổm ngồi xuống.

Ôm con sâu rọu một cái, ôm đến đây cả cõi lòng.

Chương 46: Cưới ngựa (H)

Tề Cảnh Chiêu sờ lên gương mặt ửng hồng của tiểu cô nương, ngón cái vuốt ve, thanh âm nhẹ nhàng đến mức muốn đem người hóa thành một vũng nước.

"Chi Chi, muội vào trong phòng nghỉ ngơi trước đi, chờ ta thay xong quần áo đã."

"Ca ca hai ngày này không tiện ôm muội, tự mình đi được chứ? Không cho muội bò."

Con sâu nhỏ ngơ ngác mà suy nghĩ một hồi, lộ ra biểu tình như vừa mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Phải nhỉ, đúng đúng, dì đã nói muội biết rồi..... Thế....."

Nàng giơ tay câu lấy cổ Tề Cảnh Chiêu, muốn hôn lên môi hắn, kết quả người bị nàng kéo xuống quá đà cho nên nụ hôn dừng lại ở chóp mũi chứ chẳng phải đôi môi.

Tiểu cô nương còn cho rằng đã hôn xong rồi, trong bụng mỹ mãn, bám vào vai hắn rồi xiêu vẹo đứng lên.

Lắc lư lão đảo vào đến trong phòng.

Tề Cảnh Chiêu chống quai đi theo phía sau nàng, đến khi thấy Ngụy Chi đặt mông ngồi lên đệm hắn mới xoay người ra sau bình phong đối y phục.

Thay quần áo xong, Tề Cảnh Chiêu đi đến trước bàn, vừa muốn thổi tắt đèn lại không biết nghĩ gì mà có hơi khựng lại, chốc lát sau, hần quay trở lại giường cầm theo một cái giá nến.

Thân ảnh nữ tử trên bình phong càng thêm rõ ràng.

Tiểu cô nương ngồi quỳ ở trên giường, không chớp mắt mà nhìn hần.

"Sao ca ca chậm quá vậy!"

Ngụy Chi dùng sức đánh lên chăn, căm giận mà trách cứ.

Say hơn cả lúc nãy rồi sao?

Tề Cảnh Chiêu ngồi xuống đối diện nàng, ôm chân tiểu cô nương tách ra hai bên hông, thoắt một cái đem người ôm lên trên đùi. Tiểu nhân nhi mới nãy còn ở tác oai tác quái hơi nghệt mặt, đôi mắt tròn tròn nhấp nháy hỏi.

"Ca ca để muội ngồi như này có sao không?"

"Không sao." Thanh âm trầm ổn làm người an tâm.

"Nhưng mà, hồi tối muội ăn nhiều lắm á."

Ngụy Chi cúi đầu néo néo lên cái bụng bia nho nhỏ, sau đó cũng kéo tay Tề Cảnh Chiêu từ dưới vạt áo mình vói vào.

"Ca ca sờ thử mà xem."

Tiểu cô nương nở nụ cười với hần, ngốc nghếch vô cùng, gương mặt đỏ ửng do say rượu hình như cũng có chút nóng lên. Bàn tay hơi lạnh nhẹ vỗ về thịt bụng mềm mại, lại xốc xốc cái yếm, chậm rãi sờ soạng hướng lên trên.

Hơi thở nàng phả ra càng ngày càng thêm nóng. Gương mặt sát đến lại gần.

Tề Cảnh Chiêu nhìn gương mặt ngây thơ tươi cười của tiểu cô nương, ánh mắt càng tràn đầy lửa dục, giữa háng găng gương một chút đỉnh lên.

Côn th*т trưởng đại nóng bỏng chống lên chân tâm, Ngụy Chi cúi đầu xuống xem, thuận tiện lắc mông cọ cọ hấn một ít.

Sau đó nàng nâng tay, rất tự nhiên mà cởi xiêm y.

Yếm đỏ lộ ra, hai viên đầu nhũ dựng lên thẳng tắp.

Một bên còn bị tay hấn gầy lên có hơi run run.

"Sao lại có thể ngoan như thế nhỉ?"

"Thích bị ca ca ** lăm hấn, đúng không?"

Giọng nói khàn khàn trầm đục chậm rãi dán lên cổ nàng.

Cánh tay trắng nõn lỏa lồ ôm lên vai hấn. Ngụy Chi hất mặt, bộ dáng còn rất đắc ý.

"Đương nhiên rồi!"

Xoẹt một tiếng, bàn tay hấn không biết đã luồn xuống từ khi nào, một phen xé rách quần lót tiểu cô nương.

Vài dẹt rách nát bị ném sang một bên.

Tề Cảnh Chiêu xoa xoa lên cặp mông mượt mà, thúc chân hơi nâng nàng lên một ít. Ngón tay linh hoạt thăm tiến vào chân tâm, sờ đến môi â/m h/ộ phì nộn, niết vài cái sau đó dùng sức kẹp lấy.

"Ừm..."

Ngụy Chi dựa vào vai hắn, ngây ngốc mà nhìn tay hắn ở chính giữa hai chân mình mân mê.

Đau quá, lại thật ngứa.

Ngón tay thon mảnh đẩy môi â/m h/ộ tách ra rồi xoa â/m đ/ế mãi mãi. Bóp bóp vài cái, cô nương liền hút khí bầu chặt vào vai hắn.

Cảm nhận được biến hóa của tiểu cô nương, Tề Cảnh Chiêu thấp giọng cười rộ lên, trên tay càng dùng sức chút. Đầu ngón tay hơi lạnh nhéo lên â/m đ/ế đang run rẩy, thao tác xoa nắn càng lúc càng nhanh.

"A a....." Móng tay của Ngụy Chi cơ hồ sắp bấm vào thịt trong cánh tay hắn.

Kích thích một hồi, tiểu khe thịt run run phun ra một tràng d*m thủy, run rẩy co rụt không ngừng. Thủy dịch tích xuống trên tay hắn, lại bị hắn bôi lên huyết thịt mềm mại ướt át.

Hắn rút tay ra, đem mông tiểu cô nương nâng lên một ít, một cái tay khác kéo xiêm y mình ra, lộ ra hình dáng rõ ràng của dương v*t thô trướng, quy đ*u cứng cáp đỉnh lên hoa huy*t ướt đầm dề.

"Tự mình ăn nó đi."

Hắn kéo tay Ngụy Chi từ trên vai xuống, trầm giọng đưa ra mệnh lệnh.

Tiểu cô nương không quen hắn cường thế như vậy, chu miệng có chút không vui. T

Nhưng thân thể vẫn phục tùng thật ngoan ngoãn.

Cánh tay non mịn vịn lên vai hấn, sau đó lại thật cẩn thận mà nâng mông lên. Đầu gối nàng cọ vào chần, mép âm hộ cọ lên quy đầu trưởng đại nóng bỏng..

"A, hmmm..."

Ngụy Chi chậm rãi ngồi xuống, cảm thụ nộn huyết giữa hai chân bị căn dương vật thô to từng chút từng chút cắm mở nhét vào. Trên trán hấn cũng đổ ra một tầng mồ hôi mỏng. Ánh mắt vẫn không chuyển, Tề Cảnh Chiêu không hề chớp mắt dù chỉ một cái.

Mới ăn vào hơn một nửa tiểu cô nương đã ghé vào vai hấn bất động.

Gương mặt đỏ hồng, cúi xuống nhìn đến bộ vị giao hợp ở dưới thân, trong bụng nhỏ bỗng chốc dâng lên khoái cảm muốn bùng nổ.

"Ư..... Ca ca to quá....."

Ngụy Chi nhắm mắt ngồi xuống, làm căn dương cụ thô trưởng kia một hơi cắm mở nộn huyết nhỏ hẹp.

Cắm thẳng tới tận cùng.

"Căng chết mất."

Nàng nhẹ nhàng gãi gãi bả vai căng chặt của Tề Cảnh Chiêu, thật sự trưởng đến mức hô hấp cũng không nổi.

Sau đó mông đã bị hấn nâng lên rồi đập xuống.

"Á!! Ca ca, chậm một chút...á...!!"

Nàng ngồi trên đùi Tề Cảnh Chiêu, đã bị bắt chủ động đem cơn thút đút no, lại bị hấn bóp mông trên dưới xuyên xỏ. Tiểu nộn huyết bị căng ra hoàn toàn không ngừng phun ra nuốt vào căn cơn thút nóng

bồng.

Phụt phụt, phụt.....

"Ha...ừm a....."

Sợi tóc ánh nâu bị mồ hôi làm ướt nhẹp, dính ở trên má hồng của Nguyệt Chi. Nàng nhắm chặt hai mắt, cắn lên cánh môi hơi run, thoải mái đến khó nhận phát ra tiếng rên rỉ khiến cả người nam nhân càng căng chặt mãnh liệt.

Tề Cảnh Chiêu hùng hổ đè hông nàng lại, hung hăng hướng lên trên mà thúc hông.

"A...."

Bị cơn th*т lớn nóng bỏng lấp kín, Nguyệt Chi tiết ra mật dịch làm hấn ngoạn tuyệt đem nguyên cây giã vào, tốc độ càng lúc càng dồn dập. Hai hông nhỏ đều bị hấn bóp chặt, tiểu cô nương chỉ có thể ghé vào vai hấn sung sướng khóc kêu, thỉnh thoảng lại dùng sức mà dấm hấn.

Tiến kêu khóc dâm mĩ bị cường độ cảm lộng hung ác làm đứt quãng, càng lúc càng trở nên yếu mềm. Lại qua một hồi lâu. Trong phòng chỉ nghe được tiếng nam nhân khàn khàn thở dốc, cùng tiểu cô nương ngâm nga rên rỉ.

Đục dịch dính nhớp từ nhục động bị cảm mở dần chảy ra, dương tinh bắn đầy trong cơ thể nàng nhẹ nhẹ nhỏ giọt dính vào trên đùi hấn.

Dương v*т phóng thích xong liền chậm rãi mềm xuống, dán vào bụng nhỏ ấm áp của nàng. Nguyệt Chi cúi đầu, trơ mắt nhìn hấn nắm lấy cơn th*т thô to dưới thân bắt đầu tuốt lộng.

Hành thân dữ tợn theo nhịp tay hấn bạch bạch đánh lên bụng nhỏ

của nàng. Nam nhân ngày xưa văn nhã thanh lãnh, nay hạ lưu cũng không biết xấu hổ.

Không đến một hồi, căn côn th*т mới chơi qua tiểu huyết lại cứng lên. Dương căn lửa nóng dán lên bụng nhỏ hung hăng cọ vài cái.

Tề Cảnh Chiêu thở hổn hển, lại bế mộng nàng ngồi thẳng dậy.

Phụt!

Dương v*т nóng bỏng lại hung ác mà cắm vào.

"Hư....."

Hoa huy*т hé mở lại bị đâm thọc lần nữa.

"Chi Chi, có muốn cưỡi ngựa không?"

Tề Cảnh Chiêu dán vào lỗ tai nàng, thấp giọng dụ hoặc.

"Cưỡi... cưỡi ngựa?"

Ngụy Chi vừa nghe liền đã hiểu.

Nàng buông tay đang câu lấy vai hắn, sờ lên ngực thăm mồ hôi của nam nhân, thấp giọng "ưm" một tiếng.

Gò má nóng như lửa đốt.

Tề Cảnh Chiêu đỡ tay nàng, chậm rãi nằm dựa về phía sau. Đùi phải hắn cong lên, hơi hơi chống lên mộng nhỏ.

"Bảo bối....."

Dưới ánh nhìn chăm chú nóng cháy của nam nhân, đôi tay tiểu cô nương chống lên bụng nhỏ cứng rắn của hắn, thật cẩn thận mà dẫu

cao môn rồi lại chầm chậm ngồi lên cơn th*đứng thẳng.

Cự vật đã cắm vào bên trong, tiểu cô nương không dám động quá mạnh. Ngụy Chi chậm rãi nhấp môn, rất rụt rè mà hàm lỏng hẳn. Nam nhân dưới thân cũng không an phận, nhân lúc nàng nhấp đến thoải mái đột nhiên thúc hông đỉnh một cái lên trên.

Bị nam nhân cắm thẳng lên vừa đau lại vừa sướng, Ngụy Chi chỉ hận không thể chết luôn trên người hắn.

"Hừm, a a....."

Xuyên xỏ một hồi lâu, Tề Cảnh Chiêu bất ngờ giữ tay nàng lại. Cũng ổn định thân mình có chút mềm xuống của nàng.

"Năm chắc cương ngựa của muội đi nào."

Ánh mắt ôn nhu chăm chú nhìn lên tiểu cô nương.

Nàng nắm chặt tay hắn, xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu. Hai người nắm lấy tay nhau, phập phập phồng phồng không ngừng một trận.

Chương 47: Đáng yêu (Hậu huyết play - H)

Bóng đêm bao trùm, ánh nến Bắc viện vẫn sáng trong như cũ.

Trong phòng, tình sự nam nữ vẫn dây dưa không ngừng.

Đệm giường dưới thân ẩm ướt một mảnh, dấu vết thâm sắc còn từng chút lan tràn. Tề Cảnh Chiêu đem áo ngoài trải xuống, lột hai tầng, mới đem tiểu cô nương ôm lại đây.

"Ca ca, nơi đó dơ lắm mà....."

"Chi Chi cứ việc thả lỏng. Sớm hay muộn đều cũng đều phải làm tới chỗ này."

Ngón tay thon dài nắn nắn bờ mông nhỏ, mông thịt trắng nõn theo niết xoa của hắn khẽ run lên. Vòng eo nhợt nhạt ở trước mắt đóng đưa qua lại.

Tình sự triển miên làm thân thể non nớt của tiểu cô nương trở nên đầy đà thủy nộn, như một quả đào chín mọng nước xinh tươi.

Ngực hắn tràn đầy kích động, yết hầu càng thêm khô nóng. Ngụy Chi ghé vào gối đầu, nặng nề thở dốc cùng lắm bầm. Nắn nỉ xin xỏ cũng cản không được động tác bẻ mông của nam nhân. Tề Cảnh Chiêu quỳ gối giữa hai chân nàng, cúi xuống hôn lên một cái.

Bàn tay to thon gầy xoa niết mông thịt trắng nõn mềm mại, dùng sức hướng về hai bên mà tách ra.

Cúc huyết phấn nộn giấu ở giữa kẽ lông dần bại lộ.

Tề Cảnh Chiêu cắn môi, hẳn thật lòng cảm thấy cúc hoa nho nhỏ phấn phấn kia cực kỳ đáng yêu. Gương mặt dán sát vào, đầu lưỡi ướt nóng cắm vào kẽ lông nàng.

Hắn liếm tiểu cúc huyết của muội muội.

"A ưmm..."

Ngụy Chi nằm sấp nắm chặt gối đầu. Hắn càng lúc càng đem lông nàng bẻ mở ra, đồng thời tinh tế mà liếm láp nếp gấp hậu huyết.

Ngón cái chắc chắn chạm rãi sờ vào kẽ lông, đợi đến khi làm tiểu cô nương thoải mái đến râm rì, lại từng chút nhét vào trong hậu huyết.

"Ca ca, ư....."

Một bàn tay kia ở ngoài cũng không buông lỏng mà xoa bóp lông thịt, thịt non trắng bóng bị véo đến tràn khỏi kẽ tay.

Đi vào sâu hơn chút nữa.

Hắn duỗi tay thăm tiến vào tiểu hoa huyết của Ngụy Chi, đem bạch trọc mới vừa bắn vào làm ướt ngón tay, lại rút ra chọc từng chút vào hậu huyết.

Tiểu cúc hoa phấn nộn phun ra đục dịch, lại bị ngón tay cầm trở về. Lặp đi lặp lại.

Tiểu cô nương vui mặt xuống gối, phát ngứa đến rên rĩ hừ hừ, hai gót chân nhỏ lạng lẽ chạm vào ngón chân sau đó cọ cọ căng chân hẳn.

Da thịt ấm áp cọ xát lẫn nhau. Đầu gối ma sát với xiêm y dưới thân

khiến nàng có chút đau. Giữa kẽ mông nhợt nhạt có một ngón tay mân mê cắm rút, không hề có chút dấu hiệu muốn dừng lại.

Một ngụm nước bọt ấm áp phun lên kẽ mông, chảy vào cục huyết phần nộn nhỏ hẹp.

Ngụy Chi xấu hổ cực kỳ, nàng nghe tiếng hân hưởng vào mông mình liếm mát, còn có xoa bóp càng ngày càng thô bạo, đau đến mức nàng nắm chặt gối đầu.

Có điều khoái cảm trong lòng cũng dâng lên đến tê dại, giống như được lấp đầy, Ngụy Chi sung sướng mà phe phẩy cái đuôi.

Tiểu cục hoa nhẹ nhàng mà co rút, từng chút lại từng chút ăn vào ngụm nước bọt kia.

Hô hấp của nam nhân càng nặng nề. Dùng ngón tay khuếch trương cho tiểu cô nương đã được một lúc lâu. Vậy mà cục huyết vẫn thật chặt chẽ mát lấy đầu ngón tay hân, thời thời khắc khắc đều giống bị dày vò.

Hóa ra Chi Chi còn dâm đến như vậy.

Tề Cảnh Chiêu ngồi dậy, trực tiếp dán mu bàn tay tiết đầy mồ hôi lên cánh mông hồng nộn, không quên vỗ vỗ lên mông thịt của nàng.

Càng lúc càng mạnh. Tiếng đánh vang dội làm tiểu cô nương thét chói tai, hoàn toàn bật lên dục hỏa của nam nhân.

"Tự mình bẻ ra. Dương v*t ca ca muốn cắm vào."

Tề Cảnh Chiêu duỗi tay đến giữa háng tùy ý loát vài cái, bắt lấy dương v*t thô trướng đối diện với mông thịt đánh lên, thúc giục tiểu cô nương.

"Ưm..ha...a..."

Tay nhỏ nhu nhược run run duỗi đến sau lưng, nhẹ nhàng tự mình bẻ móng, dâng lên hậu huyết ướt đẫm hoàn toàn bại lộ dưới thân hần.

Mới bẻ ra một ít, đại quy đ*u nóng bỏng đã lập tức vọt vào.

Tề Cảnh Chiêu thẳng lưng thúc mạnh.

"Á!.....hu". Tiếng rên rỉ đau đớn đến phát run.

Nếp gấp tinh mịn bị căng ra. Hành thân che kín gân xanh cọ xát lên thành ruột kiêu nộn, chậm rãi cắm vào. Tề Cảnh Chiêu thở hổn hển, gắt gao mà nhìn chăm chăm cục huyết bị chống đến cực hạn, trong mắt dục hỏa càng bùng cháy.

Chặt đến mức khiến da đầu tê dại.

"Đau, đau....."

Quá dài quá thô, chịu đau một hồi lâu cũng chưa chờ được hần hoàn toàn cắm vào hết. Dương v*t nóng nóng nhét trong tiểu cục hoa vẫn luôn hướng vào bên trong dò tìm.

Tiểu cô nương khóc kêu không ngừng, hung hăng kẹp móng, theo bản năng muốn bài trừ căn côn th*t khi để tiểu cục hoa kia ra ngoài.

Nhưng không ngờ làm vậy cũng khiến chút lý trí cuối cùng của nam nhân bay đi sạch.

Bạch bạch bạch!!

Trên móng hiện ra dấu tay hồng đến chảy ra tơ máu. Tề Cảnh Chiêu cắn răng bóp chặt móng nàng, nguyên cây côn th*t xuyên thẳng vào hậu huyết chặt chẽ.

Đau đến mức tiểu cô nương thét không thành tiếng. Thành ruột khô khốc dù được tinh dịch bôi trơn nhưng vẫn không đủ mượt mà.

Côn th*t cắm vào thật sự gian nan, Tề Cảnh Chiêu lại tăng thêm sức lực thẳng tiến.

Phụt phụt, phốc phốc.....

Cắm đến mức thành ruột rất đau, vách động nóng bỏng mót chặt côn th*t, bắt đầu phân bố ra dịch nhầy.

Đã có thể bắt đầu cảm rút thông thuận hơn một chút.

"A....a...a.....Không được rồi..."

"Ca ca....đau quá.....hức"

Hắn nương theo sống lưng Ngụy Chi, nặng nề mà nằm úp lên người nàng.

Tiểu cô nương bị ép đến mức hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể đáng thương phát ra tiếng khóc kêu. Mồ hôi từ ngực hắt thấm ra theo từng cái cọ xát lên sống lưng run rẩy, mồ hôi chảy xuống, rơi trên gò má rồi tiến vào cái miệng nhỏ của nàng.

Đầu lưỡi phấn nộn hấp hé dò ra, đem mồ hôi hắt liếm vào trong miệng. Hắn nắm chặt tay nhỏ của Ngụy Chi, ở bên tai nàng thô suyền gầm nhẹ.

Trầm thấp nghẹn ngào lọt vào tai, tiểu cô nương khóc đến thở không nổi, chỉ biết chu miệng thừa nhận hắt va chạm.

Hai luồng vú non mềm đê ép lên chần. Xiêm y lót dưới thân bị giao cấu kịch liệt làm cho ẩm ướt hỗn độn.

Càng nhìn càng thấy thật kích thích, Tề Cảnh Chiêu ưỡng lưng đẩy

tiết tấu cũng càng nhanh.

"Ca ca, ư hừm..... Ca ca....."

Đục dịch ấm áp bất ngờ bắn thẳng vào.

"Á....."

Hắn thở hắt một hơi, duỗi tay đỡ cơn th*t còn đang bắn tinh rút ra tới, đối diện với miệng của súng đỏ tiểu cô nương mãnh liệt tươi lên.

Dịch nhầy trắng đục chảy đầy cánh miệng, lại dọc theo kẽ miệng chảy vào tiểu cục hoa sung huyết. Nếp gấp hỗn độn dính đầy bạch trọc, cục huyết mấp máy co rút hút vào lại nhổ ra không ngừng.

Thân mình nữ nhân phiếm hồng kịch liệt run rẩy, tay nhỏ còn nắm chặt chặt gối đầu.

Qua một hồi lâu, tiếng thở dốc dần dần bình tĩnh lại. Tề Cảnh Chiêu quỳ gối bên sườn eo nàng, cánh tay chống lên gối đầu, dịu dàng cúi xuống hôn lên đôi mắt tiểu muội muội.

Ngụy Chi nhắm chặt hai mắt, cả người run đến lợi hại. Nước mắt tẩm ướt một mạng lớn gối đầu. Làn môi nóng bỏng từ đôi mắt nàng hôn xuống phần cổ, một tắc lại một tắc dần đi xuống.

Lồng ngực nam nhân kịch liệt phập phồng, đôi môi lại hôn vô cùng ôn nhu cẩn thận.

Ánh nến lách tách, cháy hết một cây. Căn phòng không sáng bằng khi nãy.

Tiểu cô nương rốt cuộc cũng khôi phục chút sức lực, sau đó quay đầu hung hăng trừng hắn.

"Chỗ nào cũng muốn cắn! Thoải mái rồi chứ gì?!"

Nam nhân lười biếng mà ghé vào trên lưng nàng, trong mắt tràn đầy ý cười thoả mãn.

"Ừ. Rất chặt, đáng yêu lắm. Đa tạ bảo bối."

Lát sau hạ nhân đưa nước ấm vào trong phòng. Tề Cảnh Chiêu quỳ đến bên người tiểu cô nương, nhúng ướt khăn thay nàng chà lau thân thể.

Nhúng nước rồi vắt khô, khăn lụa nóng bỏng ướt át mới đặt lên tiểu huyết nàng, tiểu cô nương đã giật mình kêu một tiếng.

Sau đó ủy khuất hậm hực đánh lên tay hấn một cái thật mạnh.

"Ca ca hư này."

Cảnh Chiêu cười cười, đem khăn nóng đặt sang một bên. Hấn một lần nữa cong eo đỡ mông tiểu cô nương, sau đó cúi xuống vùi mặt vào chân tâm vẫn còn đang sưng đỏ.

Đầu lưỡi ướt nóng liếm lên huyết thịt rồi nuốt vào trong miệng. Như thế mà lặp đi lặp lại, chỉ chốc lát liền đem chân tâm tiểu cô nương liếm đến sạch sẽ.

Ngón tay cẩn thận nhẹ nhàng bẻ ra kẽ mông, nghiêm túc mà xem đến bên trong. Tinh dịch bắn vào quá sâu, vẫn còn rất nhiều chưa được lấy ra hết.

Hoa huyết sưng đỏ cùng tiểu cục hoa trần trụi bị hấn ngấm nghĩa hồi lâu lại do xấu hổ mà hơi hơi rút lại.

Đáng yêu cực kỳ.

Ngụy Chi nghe được tiếng hấn thấp giọng cười, trong lòng cực kỳ bức bối, phỏng miệng không thèm nói gì.

Thằng đến khi nam nhân lại ôm eo nàng trở mình. Thân mật cọ cọ lên gương mặt.

"Không cần! Ca ca tránh ra!"

Tiểu cô nương nhỏ bé yếu ớt dùng thanh âm căm giận bất bình mà nói.

"Ta là người của muội, bây giờ muội đuổi ta biết đi chỗ nào?"

Thanh âm, trầm thấp, cau mày hỏi ngược lại.

Hắn còn dám nói lý?

"Ai nói ca ca là người của muội thế?"

Tiểu cô nương nhẫn tình chuyển chuyển, đánh giá thân thể hắn. Sau đó khế hừ một tiếng.

"Ca ca....trên người của huynh có tên của muội sao? Không có thì muội không nhận đâu nhé."

"Ra là vậy."

Tề Cảnh Chiêu cúi đầu nhìn mình, như suy tư gì đó mà đáp lại.

Sau đó hắn liền nâng tay đỡ gối đầu chậm rãi đứng dậy.

"A? Ca ca đi đâu đó?"

Tiểu cô nương chống thân mình ngồi dậy, ngơ ngác nhìn hắn bước về phía án thư. Lấy bút lông đã chấm mực lại đây. Hắn thân mình trần trụi, khắp khiêng mà đi về phía nàng. Thần sắc thản nhiên cực kỳ.

Hai người mặt đối mặt cùng nhau ngồi trên đệm.

Tề Cảnh Chiêu đặt bút lông vào trong lòng bàn tay của Ngụy Chi rồi bọc tay nàng nắm lại. Hắn đỡ thẳng vai tiểu cô nương, hướng về phía nàng ưỡn ngực nói.

"Viết đi."

Thình thịch.

Không khí yên tĩnh đến mức khó có thể hô hấp.

Tiểu cô nương nhấp miệng, nắm chặt bút lông chun chun cái mũi nhỏ xinh.

Trên ngực trần trụi của Tề Cảnh Chiêu, từng nét viết xuống hai chữ "Chi Chi" xiêu xiêu vẹo vẹo.

Rồi nàng ngồi hẳn dậy, một tay đỡ bả vai Tề Cảnh Chiêu, một tay giơ bút thật cẩn thận mà viết. Chỉ trong chốc lát, khuôn mặt lạnh lùng của nam nhân cũng có "Chi Chi" vô cùng lớn.

Mực nước chưa khô, Tề Cảnh Chiêu thấy nàng buông bút liền bắt lại, hắc nhẹ giọng:

"Vẫn còn trên lưng nữa."

Ngụy Chi nghiêm túc gật đầu, thanh âm lại mang theo tiếng khóc mỏng manh nức nở.

"Ca ca, ca ca xoay người qua đây đi."

Hắn lùi nàng đứng lên, lại xoay người đem lưng lộ ra cho nàng viết.

Đầu bút lông lạnh lẽo đảo qua cánh tay dày rộng của nam nhân, từng nét bút mang theo chút rung động nhẹ nhẹ.

"Cạch" một tiếng, bút lông ném xuống trên mặt đất.

Tề Cảnh Chiêu xoay người, một tay đã kéo được tiểu cô nương có gương mặt đỏ bừng vào trong ngực.

"Đồ ngốc này, muội khóc cái gì chứ?"

Dịu dàng vuốt ve tấm lưng hầy còn đang run rẩy, trong giọng nói của hắn ẩn ẩn chút ý cười.

Nước mắt của Ngụy Chi lập tức lã chã mà rơi xuống.

Tay nhỏ trắng nõn gắt gao chống lên ngực hắn, nhất mực đưa đẩy, nàng quyết không chịu cho nam nhân bắt vào lòng.

Tề Cảnh Chiêu tóm được cánh tay nàng, càng dùng sức mà ôm chặt Ngụy Chi.

Gương mặt mang ý xấu hung hăng cọ lên đôi vú trắng nõn.

"Ca ca! Mực....mực còn chưa khô đâu đó!"

Tiểu cô nương dùng sức đánh lên ngực hắn cười ha hả, làn mi cong rơm rớm cùng gò má ửng hồng.

"Vậy muội có nhận ta không, hửm?"

"Nhận! Nhận mà. Huynh tránh ra đi đã!"

"Không được rồi, ta cũng phải viết tên cho muội đã....."

"A a..... Tránh ra!"

Tiếng cười đùa dây dưa không dứt.

Hoa nển rực rỡ, một tắt lại một tắt soi chiếu cả tâm hồn.

Ánh trăng chiếu vào, như khẽ hôn lên màn đêm giá lạnh.

Chương 48: Tức giận

Đầu tháng chín, Quốc yến qua đi, chùa Hương Sơn quay về vẻ bình lặng vốn có.

Ban đêm, đoàn người cưỡi ngựa vội vàng qua phố đông, quẹo vào một tòa nhà yên lặng.

Trong nhà chính, sau bình phong vang lên từng đợt nước dội xô xao.

Trong phòng châm nhiều hơn mấy cây đèn, màn giường nửa vén, Tề Cảnh Chiêu dựa vào gối đầu, một tay cầm sách. Hắn thường ngẩng đầu liếc mắt một cái về phía bình phong trong chốc lát, sau đó lại thu mắt chuyên chú mà nhìn chăm chăm quyển sách trên tay.

Trong phòng an tĩnh hồi lâu, chốc lát sau liền nghe được tiếng bước chân thực nhẹ thực nhẹ.

Bước chân càng ngày càng gần.

Tề Cảnh Chiêu cúi đầu đọc sách, vẫn không nhúc nhích, biểu tình chuyên chú. Ánh đèn chiếu rọi sườn mặt nam nhân góc cạnh rõ ràng.

Hơi hơi nhấp môi mỏng cố nén cười.

Chăn bị xốc lên một góc, ổ chăn sột sột soạt soạt phồng lên đoàn nhỏ. Tề Cảnh Chiêu nhẹ nhàng đem sách đặt ở bên gối.

Đệm chần dưới chân hơi hơi bị xô dịch, dáng người nho nhỏ chậm rãi bò lên trên.

Hắn nhắm mắt cảm nhận lòng ngực có sức nặng ——

Đầu nhỏ dán lên ngực hắn cọ cọ.

"Hừ~"

Ngụy Chi thò ra khỏi chăn, nhe nhện đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ ửng. Sợi tóc nâu lộn xộn rơi lổa xổa che đi nửa khuôn mặt, sau đó bị đầu ngón tay hơi lạnh của nam nhân vén đến sau tai.

"Tắm xong chưa?"

Nàng ghé vào trong lòng ngực hắn ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt chớp chớp. Tề Cảnh Chiêu cúi đầu hôn lên đỉnh đầu nàng, thuận tiện giơ tay niết lỗ tai tiểu cô nương.

Thực mềm, còn có chút nóng, đầu lưỡi ấm áp lướt qua tai, nhẹ nhàng liếm vài cái. Đem vành tai hồng hồng ngậm vào trong miệng cắn gặm, liếm mút.

Giống như đang được ăn đường. Thanh âm ướt nóng hút mút vang bên tai phá lệ rõ ràng. Tiểu cô nương ôm chặt eo hắn, gót chân nhỏ cong đến gắt gao, từng cái cọ lên cẳng chân nam nhân.

Qua một lát, nam nhân lại mở miệng.

"Để ta kiểm tra một chút."

Ngữ khí bình đạm, Tề Cảnh Chiêu duỗi tay xốc chăn lên. Tiểu cô nương đột nhiên căng chặt bả vai, nàng lấy hai tay che mặt.

Lúc này Tề Cảnh Chiêu mới phát hiện, tiểu nhân nhi trong lòng ngực là đang trần như nhộng. Bàn tay hơi lạnh vuốt ve vai trắng nõn trần

trụi.

Tiểu cô nương hơi hơi run lên, có chút lạnh.

"Sao lại không mặc xiêm y?"

Nghe tiếng hăn hỏi, tiểu cô nương đang chôn trong lòng ngực hăn ắp úng. Tay nhỏ duỗi đến bên cạnh lại linh hoạt mà kéo chần lên. Thanh âm nàng rầu rĩ, tựa hồ còn có chút bức mình.

"Giúp ca ca tiết kiệm chút sức lực cũng không được hả?"

"Tiết kiệm lực cái gì, hửm?"

"Biết rồi còn hỏi, đỡ phải bị ca ca xé hồng chứ sao nữa!"

"Ta xé xiêm y muội làm gì?"

"Còn không phải....."

Ngụy Chi quỳnh lên, bám vào bờ vai của hăn ngẩng đầu nhìn, kết quả ngược mắt đã thấy Tề Cảnh Chiêu gõ lên cánh tay, như có như không mà nhìn nàng cười mỉm.

"Hứ!."

Tiểu cô nương tức giận xoay người đi, năm sang một bên không thềm nói chuyện với hăn nữa.

Chần cũng bị nàng cuốn đi.

Ngoài phòng lại có chút ồn ào.

Đoàn người xuất hiện ngoài cửa viện. Thiếu niên ngày xưa vốn hay cợt nhả lúc này lại vô cùng vội vã, mồ hôi đầy đầu, mới vừa xuống ngựa đã cắm đầu hướng về phía trong viện, còn bị Tiểu Đào cùng

mấy thị vệ ngăn cản lại.

"Không phải chứ, bốn vương đã bị lửa thiêu đến mông rồi các người còn muốn cản?!"

"Điện hạ chậm đã, để tiểu nhân đi vào thông truyền một tiếng..."

"Trong phòng không phải còn sáng đèn sao! A Chiêu! A....."

Vừa kêu hai tiếng, Tề Tấn Văn như đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức hạ thấp giọng thúc giục thị vệ:

"Được rồi được rồi, người đi đi! Mau lên!"

Tiểu Dao gõ cửa tiến vào, thực mau lại đi ra, sau đó hướng về phía Tề Tấn Văn gật gật đầu.

Tề Tấn Văn đứng đợi hồi lâu, nôn nóng mà đi tới đi lui ở trong viện. Rốt cuộc "Phanh" một tiếng, cửa mở ra.

Xiêm y Tề Cảnh Chiêu vẫn chưa được cột lại gọng gàng, áo ngoài màu đen treo lỏng lẻo trên người, chống quải trượng đi về phía hắc, bước chân so với ngày thường cũng nhanh hơn rất nhiều.

Mới vừa đến gần, Tề Tấn Văn liền cảm nhận được cơn thịnh nộ vây đầy người hắc.

Ngay cả lực quải trượng chạm xuống đất so với ngày thường cũng nặng nề hơn.

Sao lại, sao lại thế.....

Tề Tấn Văn nhin không được mà lui về phía sau nửa bước, siết chặt lòng bàn tay, nở một nụ cười xã giao cứng ngắc.

"A Chiêu....."

Người trước mặt trực tiếp ném quả trượng xuống đất, một phen
nắm lấy cổ áo hắn.

Lần này còn xách cổ hắn lên.

"Á đau!" Thiếu niên ngốc nghếch, vẻ mặt vô tội muốn chát vắn.

"A Chiêu, sao lại....."

"Có biết bây giờ là mấy giờ không?!"

Tề Cảnh Chiêu nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm run rẩy tức tối.

Ánh mắt càng như muốn chém người trước mặt thêm một trăm
nhát.

Chương 49: Kiêu diễm (H)

Màn trướng rủ xuống, từng nhịp đong đưa.

Tiểu cô nương bị nam nhân dùng chần quấn chặt toàn thân, hoàn toàn không thể động đậy. Chỉ lộ ra một khuôn mặt đỏ bừng. Chần nửa người dưới lại gấp đôi lên thật dày bên hông, hai chân trần trụi non mịn gập lại, bị nam nhân ấn chặt đầu gối.

Thô hành nóng cháy vùi vào huyết khẩu phần nộn giữa hai chân, từng nhịp giã vào chỗ sâu trong hoa huy*t.

"Hưm...a...a....."

Mỗi lần bị hấn đâm, thanh âm nhỏ bé yếu ớt lại cao hơn một chút.

Tề Cảnh Chiêu cúi xuống duỗi tay ém chần thật chặt, làm tiểu cô nương vừa mới giãy giụa được một chút liền không thể động đậy được nữa.

"Ca ca, bỏ ra đi mà..... ưm....ha... Muội muốn ôm ca ca nữa....."

Ngụy Chi xoắn chần, nhìn nam nhân ngọt ngào mà cong môi. Hai bắp đùi non còn kẹp lấy eo hấn nhẹ nhàng cọ động vài cái.

Tiểu cô nương làm nũng, lại không biết lúc này bị chặn bọc chỉ lộ ra cái đầu nhỏ, bộ dáng có bao nhiêu khù khờ.

"Lại muốn cào ta ấy gì?"

Tề Cảnh Chiêu nghiêng người, cười nhạo nói:

"Con chuột nhỏ này, muội tự nhìn xem."

Nam nhân nghiêng bả vai lộ ra vài vết cấu đỏ tươi, một vài cái thậm chí đã kết vảy. Ngụy Chi ngơ ngác nhìn chăm chăm vết thương của hắn, còn có chút không tin.

Hắn không đợi Ngụy Chi phản ứng lại, cúi người liền đem chân Ngụy Chi áp đến càng cao. Hai đùi bị ép trước ngực nàng tách mở sang hai bên, nam nhân dùng sức đem dương v*т cắm càng sâu vào thân thể của nàng.

"A.....ha...ha"

Môi â/m h/ộ sung huyết mót mát nhục hành phòng to no đủ, theo động tác đưa đẩy của hắn mà co rút lại. Tiểu hoa huy*t chặt chẽ gian nan nuốt vào cự vật hung hãn. Đục dịch dính nhớp bắn ra, lại dính vào lớp lông mao ngăm đen thô cứng.

Thanh âm cắm vào rút ra ngày càng trở nên dồn dập.

"Hưm....ca....chậm.....ca ca....."

Khoái cảm dâng đến quá nhanh, thân mình bị trói buộc không chỗ phát tiết, gương mặt tiểu cô nương cũng nghẹn đến đỏ lên, cả người vừa nóng lại vừa trướng đến khó chịu.

Ngụy Chi nước mắt lưng tròng tha thiết nhìn về phía nam nhân, rồi lại bị kịch liệt va chạm làm cho tê tê dại dại.

Hoa huy*t hồng nộn buộc phải mót lấy côn th*t dữ tợn, ướm đến không chịu được.

"Nhanh quá....không được....ư..."

Tề Cảnh Chiêu bất ngờ kéo tiểu cô nương ngồi dậy một chút, hạ thế chặt chẽ dán sát, dương cụ thô trướng đột ngột cắm đầy nội huyết.

"Á! A.....Ca ca nhẹ chút, nhẹ chút... a....."

Thân mình Ngụy Chi xoắn chặt, muốn dán lại gần hẳn một ít, bắt đắ dĩ lại bị trói buộc, cơ thể nhu nhược bị đâm cho ngã nghiêng.

Vòng eo bị nam nhân như có như không tóm lấy.

Tề Cảnh Chiêu dùng sức nhấp nàng, ấn hông trước sau xoa động, côn th*t trướng nóng đánh lên vách thịt chặt chẽ, nội huyết khít khao bị bắt phun ra nuốt vào cự vật từng cái từng cái một.

"Còn muốn dành chần của ta nữa không?"

"Không, không dành nữa..... Á....."

Tề Cảnh Chiêu ôm chặt tiểu cô nương kiều mềm, trên mũi cao thẳng đổ ra chút mồ hôi, hẳn hơi cúi xuống để chóp mũi Ngụy Chi cọ lên được.

Cọ đến mức mồ hôi trên mặt hai người đã không thể phân biệt được là của ai với ai, từng cái hôn nóng bỏng dừng ở trên mặt, trên cổ.

Nơi giao hợp chặt chẽ thỉnh thoảng có hơi co giật.

"Ưm.....Ca ca.....buông muội ra được không...?"

"Không cào.....Chi Chi không cào ca ca mà...."

Tề Cảnh Chiêu thò lại gần cắn cắn môi nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm lên gương mặt đỏ ửng, trong mắt cơ hồ đều là dục vọng nóng cháy.

Càng cắn càng hăng, nhịp độ đẩy đưa cao đến mức tiểu cô nương

chỉ có thể ê a thở dốc. Nam nhân dùng tư thế này chơi nàng một hồi lâu.

"Muốn, muốn tới..... Chi Chi nhịn không được.....A.... Ca ca mau...."

Lồng ngực Tề Cảnh Chiêu kịch liệt chấn động, nàng lên đỉnh trong tức khắc, mồ hôi trên trán theo tiết tấu liên tiếp nhỏ thành từng giọt.

Hắn nửa ngẩng đầu lên, bóp chặt mông nàng hung hăng mà cắn, hành thân nhô lên gân xanh mảnh liệt cọ xát thịt non.

Khoái cảm cực nóng truyền khắp toàn thân, lại tê tê dại dại mà ập vào trong lòng. Hơi thở hai người đều thô suyễn, càng ngày càng gấp.

Lúc này —

"A Chiêu! A Chiêu!"

Tiếng quát tháo trong trẻo đột nhiên vang lên. Hai người trên giường đều cả kinh.

Tiểu cô nương sợ tới mức tiểu huyết căn chặt, ngốc ngốc giương cái miệng nhỏ ngơ ngác nhìn Tề Cảnh Chiêu.

"Ca....."

"Đừng để ý đến hắn!"

Tề Cảnh Chiêu rít một hơi khí lạnh, cắn răng tàn nhẫn nói. Mới vừa thẳng lưng nhấp —

"A Chiêu! A Chiêu! Lửa sắp thiêu đến mông Bồn vương rồi! Các người còn.....A Chiêu, mau cứu cứu ta!....."

Tiếp theo là một trận dồn dập tiếng đập cửa thịch thịch thịch.

"Thiếu gia, thiếu gia!"

Tiếng kêu liên tiếp vang vọng, hoàn toàn dập sạch lửa dục kiêu diễm trong phòng.

Trong phòng lặng im một lát.

"Cái tên trời đánh này nữa....."

Thanh âm ghen ngào không giấu nổi tức giận.

Hắn ôm Ngụy Chi đến trên giường, găng gượng đem dương v*ť rút ra, qua loa tự lột vài cái rồi bắn vào giữa chân tâm đỏ bưng. Đục dịch nhão nhão dính dính dọc theo huyết khẩu chảy xuống khăn trải giường.

Tề Cảnh Chiêu mở chăn đem tiểu nhân nhi ngọc ngạch vớt ra. Sắc mặt hắn cực kém, nhưng vẫn kiên nhẫn mà dỗ dành nàng như cũ.

"Bảo bối, ca ca đi xem tên điên kia một chút. Mọi người nghỉ ngơi trước nhé."

Hắn xoa xoa vai nàng, lại cắn lỗ tai nàng một lát, chọc tiểu cô nương đến khi nàng đưa năm tay ra đánh hắn, mới khoác xiêm y đi ra ngoài.

Chương 50: Triền miên (hồi H)

Ngày ấy ở Quốc yển, khắp cả kinh thành đều là những gia tộc cao quý cùng các vị quan lớn tề tụ, đặc biệt là các công tử cô cùng nương trẻ tuổi muốn mượn cơ hội này cùng vương thất làm thân. Mà lúc này, chỉ còn Nhị hoàng tử là chưa có hôn phối.

Lẽ ra hẳn cũng đã sớm đón dâu, chỉ là Tề Tấn Văn ngày thường cà lơ phất phơ, tham luyện phong nguyệt, luận học thức thì còn xa mới sánh kịp với các hoàng tử khác, cho nên phàm là gia tộc có chút hiển hách đều chướng mắt hán.

Nhưng mà, từ lần tiếp nhận trọng trách cứu tế nạn lũ cho tới nay, Tề Tấn Văn nhiều lần lập công, không chỉ tạo phúc không ít cho bá tánh, mỹ danh truyền xa, đồng thời ở trong triều cũng lung lạc tâm tư không ít người.

Vì thế, trận Quốc yển này trở thành một hồi âm thầm đánh giá tuyển phi.....Nhưng mà việc này vai chính lại không hay biết gì.

Vì thế ngày thứ hai tiến cung, Tề Tấn Văn liền nhận được hôn chỉ.

.....

Sáng sớm ánh nắng đẹp tươi, cây trong viện rốt cuộc cũng trút hết sắc màu khô héo, chồi non hé nụ. Thừa dịp thời tiết tốt, bọn hạ nhân ở trên hành lang tưới nước quét sân.

Ngụy Chi ở trong phòng ngồi trước gương trang điểm, nàng nhéo một cây trâm hoa, nhìn mình trong gương rồi bắt đầu khoa tay múa

chân. Cài trâm xong cũng không quên lắc lư qua lại, đứng trước gương ngắm nghía nghiêm túc một hồi lâu. Nhìn đi nhìn lại, nhìn tái nhìn hồi, tiểu cô nương cuối cùng cũng nở nụ cười.

Nàng xoay người lôi kéo góc áo nam nhân.

"Huynh dậy rồi hả? Đẹp không?"

Tề Cảnh Chiêu mới vừa tỉnh, phản ứng có chút chậm, chỉ theo bản năng mà cúi đầu nhìn xuống, nhìn đến tay nhỏ đang nắm góc áo ngủ của mình.

Duỗi tay phủ lên.

"Đẹp."

Qua một lát mới nghe được hần thấp giọng trả lời, tiểu cô nương cười đến hai má phình phình, lại khẽ đẩy hần một chút, tránh khỏi tay nam nhân.

"Vẫn chưa đẹp đâu." Ngụy Chi quay lại, tiếp tục ngẩng đầu chọn trâm.

Không đợi nàng chỉnh trang xong, Tề Cảnh Chiêu liền cúi người xuống ôm lấy vai nàng, đem mặt vui vào cằm cổ xinh đẹp, hăm sâu vào trong đó.

Trong gương, hơn phân nửa thân mình của nam nhân đều dựa vào người Ngụy Chi. Hần nhắm hai mắt lại, giống như đã ngủ say, đắm chìm trong hơi thở của nàng.

Ngụy Chi thấy trong gương hần nhắm mắt lại, cho rằng lại ngủ rồi, ngực dán vào lưng nàng phập phồng thật sự nặng nề.

Một lát sau, tiểu cô nương nhin không được đành mở cái miệng nhỏ ra hô hấp, sợ sẽ kinh động đến giấc ngủ của hần.

"Ha...ha..." Thực nhẹ thực nhẹ.

"Ha...ha....umm..."

Ngón tay thon dài bất ngờ thăm dò vào cái miệng nhỏ đang mở ra của nàng, hần điểm điểm đầu lưỡi.

"Mềm quá."

Thanh âm khàn khàn vang lên, Ngụy Chi nghe được tiếng hần nói bên tai nên muốn mở miệng nói chuyện, lại không cẩn thận ngậm lấy ngón tay hần.

"Hừm....."

Ngón tay hần quá thô cứng so với môi lưỡi ướt nộn của tiểu cô nương. Từng chút càng đưa vào sâu hơn, cắm vào trong miệng nàng, để nàng mút càng chặt.

Hai chân tiểu cô nương theo bản năng mà cũng xoắn xít lại.

Sức dựa của hần lại thô nặng hơn chút.

"Đừng cản." Tề Cảnh Chiêu hôn lên vành tai đỏ ửng của nàng, thấp giọng cười nói.

Ngụy Chi kiêu kiêu mà liếc mắt nhìn hần một cái, cầm cổ tay của hần hướng lên trên.

Lúc này, thật ra hần cũng không quá mệt nhọc, nghiêng đầu chuyên chú mà nhìn tiểu cô nương mút ngón tay của mình.

Xúc cảm ướt nộn tràn đầy.

Ngón tay bị mút đến gắt gao, từng đợt khoái cảm kỳ dị nảy lên, từ

đầu ngón tay lan tràn đến toàn thân. Hắn thở hỗn hển một ngụm.

Một cái tay khác đi xuống, cách xiêm y nắm lấy một bên nộn nhũ.

"A....."

Ngụy Chi ngậm đến có chút biếng nhác, thực mau hốc mắt đã dâng lên nước mắt.

Phần môi phiếm thủy quang khẽ nhếch, khóe miệng chảy ra một tia nước miếng, còn chưa kịp chảy xuống đã bị nam nhân mút đi rồi.

"Tiếp tục đi, bảo bối." Tề Cảnh Chiêu ấn tay lên đầu lưỡi đình hương, nguyên ngón tay hoàn toàn cắm vào trong miệng quấy loạn.

Một bên kia, bàn tay to rộng bao bọc toàn bộ tiểu vú, hướng lên trên đè ép.

Tiểu cô nương bị xoa đến thân mình càng thêm mềm nhũn, cơ hồ ngậm không nổi ngón tay hắn nữa. Một bên nhũ thịt đã bị xoa đến mức toan toan trướng trướng, bên kia cũng càng thêm khát vọng được nam nhân yêu thương.

Ngụy Chi rút tay hắn ra khỏi miệng, hướng xuống ngực ấn lên đôi mắt phiếm thủy quang gắt gao nhìn về phía hắn.

"Bên này cũng muốn..... Muốn sờ sờ....."

"Ca ca xoa cho muội nha....."

Trong gương, tay nam nhân từ sau lưng duỗi tới, một tay buông lỏng, một tay cường thế mà bao bọc cả hai đôi vú nhào nặn tới lui.

Hắn xoa đến mức như muốn nặn ra sữa tươi. Tiểu nộn vú bị chà đập như vậy, càng trướng đau không chịu nổi.

Tiếng rên rĩ yếu ớt phát run từng đợt lọt vào tai. Hô hấp nóng bỏng đan chéo lên nhau, gương đồng nổi lên hơi nước mông lung, hai người dán sát nhau càng ngày càng gấp.

.....

Buổi chiều, án thư trong thư phòng đã bày sẵn một xấp giấy. Tề Cảnh Chiêu đứng ở trước bàn, vén tay áo lên không chút để ý mà mài mực.

Trên ghế bên kia còn có bóng người cuộn tròn trong một góc.

"Cái Trương gia cô nương kia, nàng, nàng chính là một con cọp cái đó! Còn chưa có thành thân mà mỗi ngày đã chạy tới chạy lui trong phủ quân thiên quân địa, ngay cả việc bốn vương đi Túy Tiên Lâu cũng phải đi theo!"

"Một chút cũng không giống một cô nương bình thường....."

Thiếu niên cuộn ngồi trên ghế lắc lư ôm quả trượng Tề Cảnh Chiêu, giống như con thỏ bị chấn kinh, thanh âm cũng không tràn đầy sức sống giống ngày thường mà ngược lại, càng có nhiều thêm một phần ủy khuất.

Hắn thậm chí còn cố ý giơ tay câu một sợi tóc xuống che mặt, bộ dáng càng thêm đáng thương.

"A Chiêu....."

"Câm miệng!"

Người trước án thư thấp giọng mắng một tiếng, cũng chưa từng ngẩng đầu. Lúc này, cửa bị mở ra, Tiểu Dao bưng mâm đi đến.

Hắn theo lễ thường đi đến trong phòng, đem hai đĩa điểm tâm còn khói nghi ngút đặt lên trên bàn sau đó chuẩn bị rời đi.

Kết quả mới vừa quay người lại đã nhìn thấy Tề Tấn Văn cuộn tròn một cục ngồi ở trên ghế, đáng thương hể hể mà nhìn hẩn.

"Tiểu Dao, người đặt sai chỗ rồi."

".....Điện hạ!" Hẩn vội vàng hành lễ.

Tề Tấn Văn giơ tay, hữu khí vô lực chỉ chỉ đĩa điểm tâm trước bàn. Tiểu Dao lập tức quay đầu nhìn một bên án thư.

"A Chiêu không thích ngọt đâu."

"Vâng, nhưng mà cái này....."

Tề Cảnh Chiêu dừng bút, tựa hồ trầm tư một hồi, sau đó mở miệng nói:

"Đưa đến hoa viên đi. Nàng ở đằng đó chơi đánh đu."

"Ta đây thì sao?!" Mạch máu trên cổ Tề Tấn Văn cũng đã đỏ lên, ngay cả xưng hô cũng đã quên sửa.

Người trước án thư vẫn cứ ngoảnh mặt làm ngơ.

Chương 51: Rót đây (H)

Buổi sáng, Liễu Bích Ngọc châm cứu cho Tề Cảnh Chiêu xong liền đến phòng bếp nhỏ sắc thuốc.

Chén thuốc đen đặc mới nấu xong còn bốc hơi nghi ngút, ngửi thôi cũng thấy mùi thuốc đẳng lan tỏa khắp phòng. Ngụy Chi đứng ở bên cạnh, nhìn tới chén thuốc lớn lại khẽ nhăn mi.

"Chi Chi, đem thuốc qua được rồi đó." Liễu Bích Ngọc đặt chén thuốc vào giữa cái khay trên bàn, nói với tiểu cô nương đang bấu môi.

"Vâng ạ!"

Ngụy Chi cúi đầu, từ ống tay áo móc ra một bao giấy, thao tác nhanh gọn lột ra vài tầng giấy dầu. Lột ra một tầng cuối cùng, sau đó lần lượt gắp từng viên trái cây bọc đường từ bên trong đặt lên đĩa. Lớp vỏ đường bên ngoài của trái cây vỡ vụn, rơi xuống lớp giấy dầu phía dưới, nàng lại hất nhẹ một cái, làm toàn bộ vụn đường rơi ra.

Động tác liền mạch và lưu loát đến mức khiến Liễu Bích Ngọc đứng bên cạnh sửng sờ kinh ngạc.

Nàng nhón một viên trái cây nhét vào miệng Liễu Bích Ngọc, sau đó cười hì hì bưng khay đi mất.

Bên kia, thiếu niên mặc áo xanh ghé vào lan can gỗ, chán đến chết mà ném mồi câu.

Tề Tấn Văn vì tránh né Trương gia tiểu thư nên ngày nào cũng tới đây ngắm hoa câu cá. Mỗi ngày hạ triều, hẵn ngay cả trà cũng không uống một ly mà đã tới tìm Tề Cảnh Chiêu.

Nhưng mà người này gần đây cũng bận rộn xử lý chuyện cửa hàng, thời gian rảnh khác đều dành cho Ngụy Chi hết cả. Trừ bỏ mấy mỗi làm ăn của thuyền thương gia, trong tay Tề Cảnh Chiêu vẫn còn rất nhiều điền trang cửa hàng, mấy quán rượu lớn trong kinh thành cũng bị hẵn mua đứt.

Ban đầu vì e ngại thân phận chân tạt cùng con vợ cả cho nên Tề Cảnh Chiêu hiếm khi ra ngoài, hẵn cũng không có ý định đầu tư quá nhiều, mặc dù có việc cần sắp xếp cũng sẽ để thủ hạ truyền đạt lại. Nhưng bây giờ còn nuôi thêm một tiểu cô nương, hẵn giống như lên chức làm cha, bắt đầu suy nghĩ tích góp tài sản.

Nghĩ nghĩ, thiếu niên thở dài một tiếng, nhịn không được mà nghĩ về tình hình trong phủ mình liền nổi da gà. Cứ mỗi lần quăng can lại thở dài một tiếng.

Chốc lát sau, một gã sai vặt hốt hải chạy tới.

"Điện hạ, Trương tiểu thư tìm đến đây rồi!"

"Há?!"

.....

Sau giờ Ngọ, ai ai cũng trở nên lười biếng, trên bàn tròn trong phòng đặt một rổ trái cây xanh. Trái còn chưa chín đã bị Ngụy Chi nóng vội hái xuống, nài cắn thử một miếng, chua đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn dúm dỏ lại.

Ngụy Chi chạy đến mép giường, đem trái cây đã cắn một miếng kề bên miệng nam nhân, nhỏ giọng lừa gạt:

"Ca ca ăn đi, ngọt lắm luôn á."

"Ngọt?"

"Ừa, muối nếm thử rồi, há miệng ra aaa..."

Tề Cảnh Chiêu nằm nghiêng ở trên giường, lưỡi biếng nghiêng đầu. Nhìn đến chờ mong trong mắt tiểu cô nương, hắn ghé lại gần, há miệng cắn nửa quả còn lại vào miệng.

Ngụy Chi mím chặt miệng, đôi mắt chăm chú mà nhìn phản ứng của hắn. Cổ nàng hơi rụt lại, hắn ăn rất chậm, giống như người mất đi vị giác.

Nhưng rốt cuộc chờ đến khi hắn nhú mi, tiểu cô nương đã ghen cười đến mức hai bả vai run lên bần bật.

Phì —

Sau đó, trời đất bỗng trở nên quay cuồng.

Tề Cảnh Chiêu đem người áp đến dưới thân, bóp cằm nàng hôn lên.

Đắc ý tươi cười trên mặt còn chưa tan, hàng mày cong lên đã hiện nét kinh hoàng thất thố. Cái miệng nhỏ nhắn nộn đáng thương bị niết mở, nước quả chua lè từng chút chảy vào.

Cánh môi mềm mại dán sát, không nhanh không chậm mà vân vờ, tư vị chua xót tràn ngập trong khoang miệng.

Hắn nuốt thật sự rất chậm, như là sợ nàng sặc, cực kỳ săn sóc ôn nhu. Nhìn tiểu cô nương ăn chua đến mức nhắm chặt mắt, mặt mày thống khổ nhăn thành một đoàn, hắn nhịn không được duỗi tay sờ lên nếp nhăn giữa trán, ánh mắt càng thêm nóng cháy.

"Hưm.....a...."

Bị hắt hôn môi đút trái cây, Ngụy Chi chưa đến chép miệng, hít hít mũi hòa hoãn một hồi lâu.

Phát hiện hắt lại muốn hôn thêm cái nữa, nàng lập tức giơ tay che miệng lại, ban nãy bị chưa đến mức đôi mắt phỉm nước, năn nỉ xin tha mà nhìn Tề Cảnh Chiêu.

Hắt cười nhẹ, thò lại gần hôn khóe mắt nàng. Thanh âm khàn khàn mang theo uy hiếp.

"Ngọt không?"

mắt, dáng vẻ

Ngụy Chi nhăn nhăn cái mũi, quật cường mà hừ một tiếng.

"Ngọt..... a...."

Đầu lưỡi ướt nóng liếm lên mu bàn tay trắng nõn, mềm nhẹ mà lướt qua. Hắt kéo cổ tay của nàng ra, lại nặng nề mà hôn lên.

"Làm gì đó....."

Chưa xót qua đi, vị cam nhột nhọt quẩn quanh đầu lưỡi.

Hắt mút cắn đầu lưỡi tiểu cô nương, đem tia chua xót còn sót lại đều hút đi, chỉ còn thủy dịch ngọt thanh sót lại. Tiểu cô nương nếm được ngon ngọt, nhin không được cuốn lấy hắt, như muốn cắn hắt, nhưng thực ra lại tận lực liếm mút dây dưa.

Bàn tay thon dài linh hoạt vuốt ve eo nhỏ của nàng, chậm rãi cởi bỏ đai váy, đem xiêm y một tầng lại một tầng lột ra, thẳng đến khi vuốt ve đến vai trần trụi của tiểu cô nương.

"Để ta nếm xem."

"A?"

Tiếng cười khàn khàn quanh quẩn ở bên tai, bên ngực vang lên tiếng động rất nhỏ.

Hắn hôn lên đôi ngực phập phồng của nàng, ngón tay cũng không thành thật, nhẹ nhàng xoa nắn hai viên núm vú.

Giữa trưa mặt trời lên cao, trong phòng càng có vẻ rộng thoáng.

"Ca ca....."

Ngụy Chi nâng tay lên, ôm nam nhân chặt hơn nữa.

Tề Cảnh Chiêu chôn mặt trên ngực nàng, tham lam liếm mút đầu vú*, càng hút càng dùng sức, cơ hồ muốn đem toàn bộ tiểu vú cắn vào trong miệng. Nải thịt bên kia cũng bị hắn xoa bao bọc ở trong tay, tùy ý mà chà đạp.

"Ừ....."

Chẳng mấy chốc hai người đã trần trụi dán lên nhau. Ván giường kéo kẹt kịch liệt vang lên động tĩnh. Chấn mông đỏ rực chảy xuống một nửa, lại theo cọ xát đong đưa mãnh liệt, chậm rãi trượt xuống che lên xiêm y rơi đầy đất.

Quần lót còn treo ở căng chân đong đưa của tiểu cô nương chỉ trong chốc lát cũng bị đâm đến rơi xuống.

"A, a a....."

Cánh tay Tề Cảnh Chiêu chống ở bên gối, cơ bắp căng chặt hơi hơi dùng sức đẩy hông.

Động tác dưới thân lại cực kỳ hung ác, phần hông đỉnh động đến cực nhanh, bạch bạch bạch mà va chạm lên mu â/m h/ộ kiều nộn. Cử hành như lửa nóng cắm thật sâu mà căng ra đường đi, từng chút xỏ xuyên, động tác rút ra quá nhanh khiến thịt non đang mút lấy dương v*t liên tục bị kéo ra theo, vừa đáng thương lại vừa dâm mỹ.

"Ha, không được..... Ca ca....."

Cái bụng trắng nõn nổi lên hình dạng dương cụ thô dài, chôn sâu trong thân thể nàng tùy ý mà cắm lộng. Tiểu cô nương bị nam nhân thô bạo ăn sạch từ trong ra ngoài, bụng nhỏ run rẩy đến lợi hại.

"Đau a.....Chi Chi đau....."

Tề Cảnh Chiêu trực tiếp nắm căng chân run rẩy của nàng lên, áp đến trên vai mình. Biên độ thao nhập của hắn rất lớn, nguyên cây côn th*t thô trướng cùng quy đ*u trơn nhẵn căng cái miệng nhỏ ra, lại hung hăng xuyên xỏ thâm nhập.

Ngụy Chi nắm chặt khăn trải giường, mặt đầy nước mắt, vẫn là bị hắn liên tiếp không ngừng hung mãnh mà nhấp hồng.

Rên rỉ khi đến giọng nói cũng khàn khàn, thanh âm nghẹn ngào khóc kêu.

"Ca ca.....Không chịu nổi, a.....Không được, không được....."

Dương v*t thô trướng bất ngờ bị â/m đ/ạo kịch liệt co rút lại xoắn chặt, Tề Cảnh Chiêu bị nàng kẹp chặt, khoái cảm dâng lên liên tục, trên trán nổi lên gân xanh dữ tợn.

Bóng người cao lớn áp xuống, căng chân bị nâng lên cao co rút đau đớn không thôi. Tiểu cô nương giống như bị chơi hỏng, tay nắm thành đấm, đánh lên ngực hắn.

Vẫn ngăn không được biên độ nắc kinh người.

Bàn tay to xoa bóp bụng phẳng cùng cẳng chân thon gầy, theo tốc độ cắm vào rút ra khi nặng khi nhẹ. Lửa nóng dục vọng càng thêm khát vọng muốn thư giải.

"Hưm....."

Hô hấp thô suyễn càng thêm dồn dập.

Tề Cảnh Chiêu ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, động tác càng thêm hung ác, côn th*т thô dài chôn ở âm huy*t ẩm áp mấp máy, từng trận đỉnh động, quy đ*u trưởng lên cạ tới chỗ sâu trong huyết thịt, mút đến gắt gao, tiếng nước phụt cắm càng ngày càng đậm đặc.

Cả người hằn căng chặt, cơ ngực cũng nóng lên. Đâm động càng nhanh, mồ hôi nóng theo động tác kịch liệt phập phồng nhỏ giọt rơi lên bầu vú trắng nõn đang lắc lư của thiếu nữ.

"A, a..... Tới rồi.....Tới rồi....."

Ngụy Chi bị thao đến cơ hồ mềm thành một vũng nước, cẳng chân bị tách mở hơi hơi run rẩy, bụng nhỏ bị cắm mãi cùng trưởng đau dâng lên từng đợt tê rần.

Ánh mắt của nàng dần dần mê ly, mặt mày phiêu phiêu mị thái của nữ nhân, gương mặt hồng nhuận hiện ra một tia phong tình ý nhị.

Tiểu cô nương chậm rãi đắm chìm vào yêu thương thô bạo của nam nhân, từ đáy lòng sinh ra càng nhiều thêm khát vọng.

"Ca ca..... Ca ca....."

Khuôn mặt nhỏ vẫn còn vương nước mắt lại thêm phần mê ly, nàng mở cái miệng nhỏ, khẽ cắn lên bờ vai gầy gò của hắn, để lại một dấu răng nhọt nhạt.

Ngụy Chi bị đâm đến mức tử cung cũng chảy ra nước dâm, cả người dễ chịu như đóa kiêu hoa, thanh âm nghẹn ngào càng thêm quyến rũ.

"Mạnh một chút.....Chi Chi muốn..... Muốn..... A a....."

Tề Cảnh Chiêu nhìn chăm chăm tiểu cô nương, hai mắt đỏ lên, gân xanh trên trán không ngừng co giật.

Hắn bị mị thái mê luyến của nàng câu dẫn đến da đầu tê dại.

Côn th*т đâm thọt càng lúc càng nhanh, từng tắc từng tắc đều muốn cắm vào tận cùng.

Hắn hận không thể trực tiếp chơi chết cái muội muội dâm đẳng này ngay lập tức.

Hạ thân kịch liệt va chạm, dương v*т phát ra tiếng phụt phụt mỗi khi cắm vào huyết dâm.

Quá mức mãnh liệt nhưng cũng vô cùng thỏa mãn, tiểu cô nương nửa khép mắt, há miệng hô hấp, ngón chân trắng nõn thoải mái đến mức mở ra, theo từng cái va chạm của hắn mà cọ xát khấn trái giường.

Mái tóc ánh nâu ướt thành một dùm, dán vào trên má. Đệm chăn ướt một tảng lớn, vệt nước thâm thien hỗn độn trải ra khắp ga giường.

Tình yêu nồng cháy, khoái cảm thăng hoa.

"Ư a, a.....a...."

Tiểu cô nương bị cắm đến cả người mềm mại, trong lòng cũng như được lấp đầy, cực kỳ thỏa mãn. Ngón tay non mịn gãi từng cái lên

vai nam nhân, khi nặng khi nhẹ, tình triều mãnh liệt hóa thành từng cái cào trên đầu ngón tay, tất cả đều phát tiết ở trên người hắn.

"Hưm.....a a.....Ca ca....."

Tề Cảnh Chiêu ở bên tai nàng thở dốc, cuối cùng gằm nhẹ, bàn tay to ấn chặt hông nàng, cơ bụng căng chặt, nhanh chóng ở giữa hai chân nàng va chạm.

Côn th*т lớn thô trưởng hung hăng thao nhập, xỏ xuyên qua hoa kính kiều nộn chặt chẽ, chống lên cổ tử cung xuất ra một lượng lớn tinh dịch đặc sệt.

Từng luồng nóng bỏng nháy mắt chảy vào trong thân thể của nàng.

"A..... Đầy quá.....Ca ca....."

Ngụy Chi ôm chặt tấm lưng ướt nóng của hắn, kêu đến kiều nhu yếu chuyển, khuôn mặt nhỏ nổi lên đỏ ửng, lại thêm tươi cười thỏa mãn.

Tề Cảnh Chiêu cúi đầu hôn lấy môi nàng, vừa liếm mát vừa đỉnh eo, đem tinh d*ch bắn vào càng sâu. Tinh d*ch đặc sệt mùi tanh đổ đầy hoa huy*т thủy nộn, nhiều đến mức bụng nhỏ căng phồng lên trông thấy.

Tề Cảnh Chiêu dán lên môi nàng ôn nhu mà hôn cắn, lồng ngực chấn động dần dần vững vàng, thanh âm khàn khàn tựa như lạc vào mộng cảnh, còn cất giấu ý cười.

"Ngọt không?"

"Hử..."

Tiểu cô nương ôm cổ hắn, xấu hổ đến hai mắt nhắm lại.

.....

Một hồi kịch liệt tình sự qua đi, tiểu cô nương ngủ trưa so với ngày thường cũng nhiều hơn một chút. Chờ khi nàng tỉnh lại, trời đã tối sầm.

Không thấy thân ảnh nam nhân.

Mùi tanh nồng đậm của tinh d*ch vẫn còn chưa tan hết.

Ngụy Chi nằm ở trên giường ngây ngất ngẩn ngẩn, lại giơ tay đi xuống sờ chân tâm. Tiểu hoa huy*t đã được cọ rửa vô cùng sạch sẽ, chỉ là hấn bắn quá sâu, mỗi lần đều sẽ lưu lại một ít ở bên trong, thường xuyên chảy ra làm ướt quần lót. Ngụy Chi dùng ngón tay nhẹ chọc chọc tiểu khe thịt. Thực mau liền sờ đến một ít đục dịch chảy ra.

Nàng quệt nó lên tay, sau đó rút tay về duỗi đến bên miệng. Mút vào một cái đã khiến mùi tanh của tinh d*ch tản ra trong miệng.

Tiểu cô nương nhắm mắt lại, mân mê mút ngón tay, đắm chìm trong đó.

Xoay qua xoay lại.

"Đỉnh đang, đỉnh đang."

.....

Hửm?

Nàng mở mắt ra, kinh ngạc phát hiện trên cổ tay có đeo một chiếc vòng bạc sáng loáng.

Vòng tay vừa lúc nằm trên cổ tay mảnh khảnh, không lỏng không chặt, mặt trên còn treo một cái khóa trường mệnh, phía dưới khóa

lại được treo thêm mấy cái lục lạc nhỏ, tinh xảo đáng yêu.

"Đinh đang, đinh đang....."

Tiểu cô nương nâng tay lên, dùng sức lay động vài cái. Nàng lắc tới lắc lui, sau đó chui đầu vào trong chăn, ở trên giường lăn lộn một hồi.

Trong ổ chăn truyền ra tiếng cười trong trẻo.

Chương 52: Trống bỏ nhỏ (HOÀN)

Cuối tháng Tư, Dụ Vương mưu phản bị triều thần tố giác, Tề vương hạ lệnh tước bỏ quan tước, thu đất xét nhà, toàn bộ gia quyến bị biếm làm thứ dân, lưu đày Úc Sơn, cả đời không được trở về kinh.

Lúc này đã có mấy chiếc xe ngựa đạp lên bụi đất mà hướng về vùng Giang Nam.

Tháng sáu, nắng nóng gay gắt. Trên đường có mấy cửa hàng trang sức mới mở, làm ăn rất phát đạt, tấp nập khách ra vào.

Ở một góc ngã rẽ trong con ngõ nhỏ tọa lạc một tòa nhà trang nhã, trong viện trồng hoa sơn chi, tỏa hương thanh khiết, thoang thoảng dễ chịu.

Giờ Ngọ nắng gắt chói chang. Ngụy Chi mới chiết mấy cành hoa đã nóng đến mức chảy ra một tầng mồ hôi mỏng. Nàng nhận lấy khăn từ tay Tiểu Chúc, tùy ý lau qua vài cái sau đó chạy một mạch về hướng thư phòng.

Cửa thư phòng hơi mở hé, tiểu cô nương định nghiêng người lách vào trong.

Kết quả khoảng trống quá nhỏ, nàng mới vừa vào được một chân, cánh cửa còn lại đã bị môn nhỏ lơ đãng cọ qua mà mở lớn hơn.

Kéo kẹt —

Trước án thư, Tề Cảnh Chiêu vừa vặn đem chồng giấy đã viết xong

đặt qua một bên, lại thuận tay lấy một tờ giấy trắng. Ngụy Chi đi tới, đem hoa trong tay cắm vào bình, thuận tay khảy vài cái rất vui vẻ.

Bình hoa cắm xong rất vừa ý, nàng thấy nam nhân trước mặt vẫn hết sức chuyên chú cúi đầu phác hoạ cho nên khẽ nín thở, nhón chân lặng lẽ tiến đến từ phía sau.

Dán sát lại hơn chút, nàng theo tay Tề Cảnh Chiêu nhìn xuống xem.

Trên giấy vẽ một con chuột nhỏ trắng trẻo mập mạp bị kẹt cửa, nghen đến mức râu tóc đều dựng lên, chân nhỏ vẫn còn nắm chặt nửa viên trái cây không bỏ.

Nàng vừa ngẩng đầu, hăn đã buông bút, một phen ôm lấy tiểu cô nương.

Thuận tiện bắt được cái tay nghịch ngợm có ý đồ cầu eo hăn.

"Sao hử?"

Tề Cảnh Chiêu cong lưng, từ sau lưng đem tiểu cô nương toàn bộ ôm vào trong lòng ngực, hai tay gắt gao ôm vòng lấy eo nàng.

Ngũ khí nhẹ nhàng đặc ý.

Ngụy Chi bị hăn ôm như vậy, khí thế vừa muốn dâng lên tức khắc yếu xìu xuống.

"Muội đâu có béo thế....." Tiểu cô nương chu môi, bất mãn nhìn bức tranh.

Người phía sau cười đến mức lồng ngực run run, hăn ngậm lấy tai nàng nhẹ nhàng mút cắn, tay ôm ở trên eo nàng chậm rãi hướng lên trên, nắm hai luồng nãi thịt mềm mại.

Hăn xoa rất nhẹ, môi mỏng dán lên vành tai nàng nhẹ lăm bằm.

"Hôm nay vẫn còn thấy trướng à?"

"Ừm.....Vẫn đau..."

"Lát nữa ca ca giúp muội xoa nhé."

"Ồ....."

Đã nhiều ngày liền nàng nói hai vú vừa trướng lại vừa đau, cũng không biết là vì duyên cớ nào, cả người cũng ham ngủ hơn khi trước.

Lúc này mới được hắc ôm trong chốc lát, tiểu cô nương đã thoải mái đến mở không nổi mắt. Nàng ôm tay hắc ngủ gà ngủ gật rồi được hắc bế về trong phòng nghỉ ngơi.

Tề Cảnh Chiêu rón rén bước ra ngoài, đem cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

Hắc đứng trước cửa, giao quả trượng cho Tiểu Dao sau đó cúi đầu nghiêm túc bẻ ngón tay tính tính.

.....

".....Thiếu gia?"

Đếm đi đếm lại vài lần, Tề Cảnh Chiêu chau mày, thần sắc cũng càng thêm gấp gáp.

Đám thị vệ đứng một bên cũng ngây ngốc mà đếm ngón tay theo, ai ai cũng tính, nhưng không một ai biết là đang tính cái gì.

.....

Qua một lát, Tề Cảnh Chiêu quay đầu nhìn Tiểu Dao:

"Đi mời Ôn đại phu đến đây."

Lúc Ngụy Chi tỉnh ngủ, sắc trời đã xẩm tối.

Nàng chống tay ngồi dậy liền thấy Tề Cảnh Chiêu đang ngồi ở mép giường vẫn luôn không nhúc nhích.

Ánh nến ám vàng lay động làm gương mặt thanh lãnh có thêm phần nhu hòa. Hắn cúi đầu nhìn chằm chằm đầu gối, không biết nghĩ cái gì, thần sắc cực kỳ chuyên chú.

Trên vạt áo còn dính chút vụn gỗ.

Ngụy Chi duỗi tay kéo áo hắn, hắn cũng không phản ứng.

"Ha~."

Lại không biết hắn nghĩ tới cái gì, đột nhiên nâng tay lên đỡ trán, cười đến có chút thẹn thùng.

"....."

Tiểu cô nương cúi người qua, ôm lấy hắn. Khuôn mặt non mềm đè lên vai Tề Cảnh Chiêu.

"Ca ca này –"

Nàng mới vừa mở miệng, nam nhân lập tức thu hồi nét tươi cười ngây ngô, bàn tay nắm lại, đưa lên khước miệng thấp giọng khụ khụ vài cái.

"Muội có khó chịu chỗ nào không?"

Tề Cảnh Chiêu nghiêng người, ôm lấy eo Ngụy Chi, thấp giọng hỏi.

Tiểu cô nương ghé vào trong lòng ngực hắn lắc đầu. Nàng còn tỉnh ngủ hân, cả người lười biếng mà dựa vào hân.

Ôm ấp một lúc lâu, Tề Cảnh Chiêu dựng nàng ngồi thẳng dậy, sau đó từ trong túi áo móc ra một thứ.

Ngụy Chi dụi mắt, nhìn thấy hân đang phe phẩy một cái trống bỏi đáng yêu, trên mặt còn trang trí hình mấy quả hồng tròn ửng.

Tiếng trống bỏi thanh thúy vang ở bên tai.

Tiểu cô nương cười cong đuôi mắt. Nàng nhận lấy trống bỏi lắc vài cái, một cái tay kia không chú ý đã bị Tề Cảnh Chiêu nắm chặt.

Hân cúi đầu hôn hôn mu bàn tay nàng, môi mỏng có chút phát run.

"A, ta ngứa."

Tiểu cô nương bị hân vừa dụi vừa hôn ngứa đến mức muốn rút tay, cuối cùng lại bị hân nắm đến càng chặt.

Ngụy Chi lại cảm thấy một cái tay khác cũng bị hân dụi vào một đồ vật gì đó.

Nàng cúi nhìn xuống lòng bàn tay mình.

Một cái trống bỏi nhỏ hơn cái kia, nằm gọn trong lòng bàn tay nàng, là đồ chơi cho em bé.

Tề Cảnh Chiêu nâng tay nàng lên, trống bỏi trong tay bị nắm chặt, đôi mắt phỉm hồng, thật dịu dàng mà nhìn Ngụy Chi.

"Chi Chi, chúng ta có con rồi."

[HOÀN TOÀN VẮN]

Nội dung từ **Chương 1: Súc sinh** đến **Chương 52: Trống bỏ nhỏ (HOÀN)**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh